

Egypt

riʃaoh

ပုန္တပိမှုတ်တစ်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၉ ဖေဖော်ဝါရီလ

ပြန်သူများ

ငါးပါး

နှစ်ဦး - ၀၉၄၀၀၆၀၄၆၃၆

ပျက်မှုများ

ကိုခဲ့ထက်သူ

ဝန်းကျင်

လူများ

အရှင်ရှေ

၁၀၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ရောင်စုအောင်မက်များစာလ (၁၂၀၇၂)

ဒေါက်မြှုပ်နှံ၊ အမှတ် (၇၀) အော် မြေညီ၊ ရတနာလမ်း၊

ကမာရှတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုန္တပိသူ

ခိုးဝင်းကျော်တွန်း၊ မြေဧည့်ပုန္တပိတိက် (၆၅-၀၀၁၃၄) အမှတ် ၁၄၀/၄၅

လမ်း၊ မိုလ်တော်မြို့နယ်။

ဘဏ္ဍာန် ဒီဇိုင်း

Dream City

တန်ဖိုး - ၃၀၀၀ ကျပ်

၃၂၀ ဧ

မင်းသူ

နှုတ် / မင်းသူး - ရန်ကုန်

ရောင်စုအောင်မက်များစာလ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၉

၁၈၄-၈၁၊ ၁၇၂၂ X ၂၀၁၈ စင်တီ။

(၁) နှုတ်

ରମ୍ୟପତ୍ର

- ଠାରେଃବୁଅଭୁ	୧
- ଆଭୁତା	୨
୧॥ ସ୍ଵିଳ / ଫ୍ର୍ୟ	୩
୨॥ ଫ୍ର୍ୟମୁ ହିଲେଠ	୪୭
୩॥ ଆଶ୍ରତ... ତୁ । ଫ୍ର୍ୟ	୫୨
୪॥ ଫ୍ର୍ୟହିଦ୍ଵୀ ମହୁତ୍ତବ୍ରାଃ... .	୫୭
୫॥ ଜ୍ଞାତ୍ର ମୂର୍ତ୍ତି	୨୦
୬॥ କୃତ୍ତବ୍ଯା ଆଶ୍ରତ୍ତବ୍ରାଃ... ଫ୍ର୍ୟ	୨୭
୭॥ ମାନ ରୁ ଠନ୍ଦ୍ରଃ	୨୯
୮॥ ରଣ୍ଜନ୍ମମୁଖୀ	୯୨
୯॥ ଆଶ୍ରତ୍ତବ୍ରାଃତ୍ର ପ୍ରିଣ୍ଟଗ୍ରାମାଙ୍କ... ଫ୍ର୍ୟ	୯୭
୧୦॥ ଫ୍ର୍ୟମୁ ଆତ୍ମଗ	୧୦
୧୧॥ ଆଶ୍ରତ୍ତବ୍ରାଃ	୧୧
୧୨॥ ତାତ୍କର୍ମେଷ୍ଟ୍ର ଫ୍ର୍ୟ	୧୩
୧୩॥ ଆମ୍ବନ୍ଦିଷ୍ଟାଲାଃ....	୧୨
୧୪॥ ହିତମୁହୁପ୍ରିଣ୍ଟଃ...	୧୭
୧୫॥ ଅଣ୍ଣାତ୍ମବ୍ରାଃ ଅପ୍ରିଣ୍ଟଃଅର୍ଥିନଃ	୧୯
୧୬॥ ତିର୍ତ୍ତତବ୍ରାଃ ଫ୍ର୍ୟ	୧୨
୧୭॥ ଫ୍ର୍ୟକ୍ଷେତ୍ର ପରତବର୍ଗର୍ଣ୍ଣ... .	୧୩
୧୮॥ ତ୍ରୀଂଶୁରୁତ୍ତବ୍ରାଃ... ଫ୍ର୍ୟ	୧୧
୧୯॥ ତ୍ରୀଂଶୁରୁତ୍ତବ୍ରାଃ	୧୧
୨୦॥ ଫ୍ର୍ୟକ୍ଷେତ୍ର ଆମ୍ବନ୍ଦିଷ୍ଟାଲାଃ	୧୨
୨୧॥ ଫ୍ର୍ୟକ୍ଷେତ୍ର ଶୁଦ୍ଧତ୍ଵାଙ୍କ	୧୩

၂၂။	ကြိုမှာလား.... နှယ်	၁၀၅
၂၃။	နှယ့်အတွက် သတ္တဝါ တစ်ကောင်	၁၁၁
၂၄။	နှယ် ... ကျွန်တော်ကို ရစ်ပတ်ပါစေ...	၁၁၅
၂၅။	ဖြောင့်ချက်	၁၁၉
၂၆။	ရစ်ပတ်စေသတဲ့လား....	၁၂၃
၂၇။	မာနချင်း မပြီးလိုတော့ပါ	၁၂၇

အမှာစာ

နယ်ဖတ်ဖို့ စာများကို ရေးဖြစ်ပါတယ်။
မည်သည့် ရည်ရွယ်ချက် မှ မရှိပါ။
ဝွေဗြဟိုလည်း မဟုတ်သလို၊
လုံးချင်းဝွေဗြလည်း မဟုတ်ပါ။
ဝွေဗြသဘာလည်း မဆောင်ပါ။
စာရေးသူဖြစ်သည့်အလျောက် ကလောင်သရမ်းထားခြင်း သဘောသာ
ဖြစ်ပါတယ်။

သို့သော်... ခံစားချက်များ မ, သရမ်းပါ။
စာရေးတဲ့ နေရာမှာ၊ တစ်ပုဒ်ချင်းစီမှာ ခံစားချက် တစ်ခုချင်းစီအတွက်
ရေးဖြစ်ပါတယ်။

ဒီရသ စာစုတွေထဲမှာ၊ အချက်အလက်တွေ မပါပါ။
အသိပုဟုသုတလည်း ထည့်မထားပါ။
စဉ်းစားစရာများလည်း ပါမည် မဟုတ်ပါ။
ခံစားသမျှကို သီကုံးထားပြီး၊ လွှတ်လပ်စွာရေးခဲ့ပါတယ်။
ကျွန်ုတော် ဝွေဗြ မရေးတတ်ပါ။
ရသ ခံစားမှုလည်း အားနည်းပါတယ်။
ဒါပေမယ့်... ကျွန်ုတော့မှာ ကျွမ်းကျင်မှုတစ်ခု ရှိပါတယ်။

ဒါကတော့ ခံစားချက်များကို ပုံဖော်နိုင်တာ၊ စာလုံး စီပြနိုင်တာ
ဖြစ်ပါတယ်။

အခုစာစုံဟာ၊ ဘယ်အမျိုးအစား၊ ဘယ်ကလွှာကို ဝင်သလဲ နားမလည်
ပါ။

သေချာတာကတော့၊ စကားလုံးတွေက တစ်ဆင့် ခံစားချက်တွေကို
ခံစားမိပါလိမ့်မယ်။

ယောကျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်တော့ မဟုတ်ပါ။

သို့ပေမယ့် အချစ်အပေါ်မှာ ယောကျားတစ်ယောက်ရဲ့ ထင်မြင်
ယူဆချက်တရာ့၊ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

‘နှယ်’ကို အစဉ်တစိုက် ဖတ်ရှုသူတွေ ရှိကြပါတယ်။

ဒီစာတွေက ပုံနှိပ်စာရင်း ထိုက်တဲ့ စာတွေ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

သို့ပေမယ့်... ခံစားချက်တွေကို ပုံနှိပ်ဖြန့်ချိခြင်းနဲ့ ဖလှယ်ဖို့ ထုတ်ဝေ
လိုက်ပါတယ်။

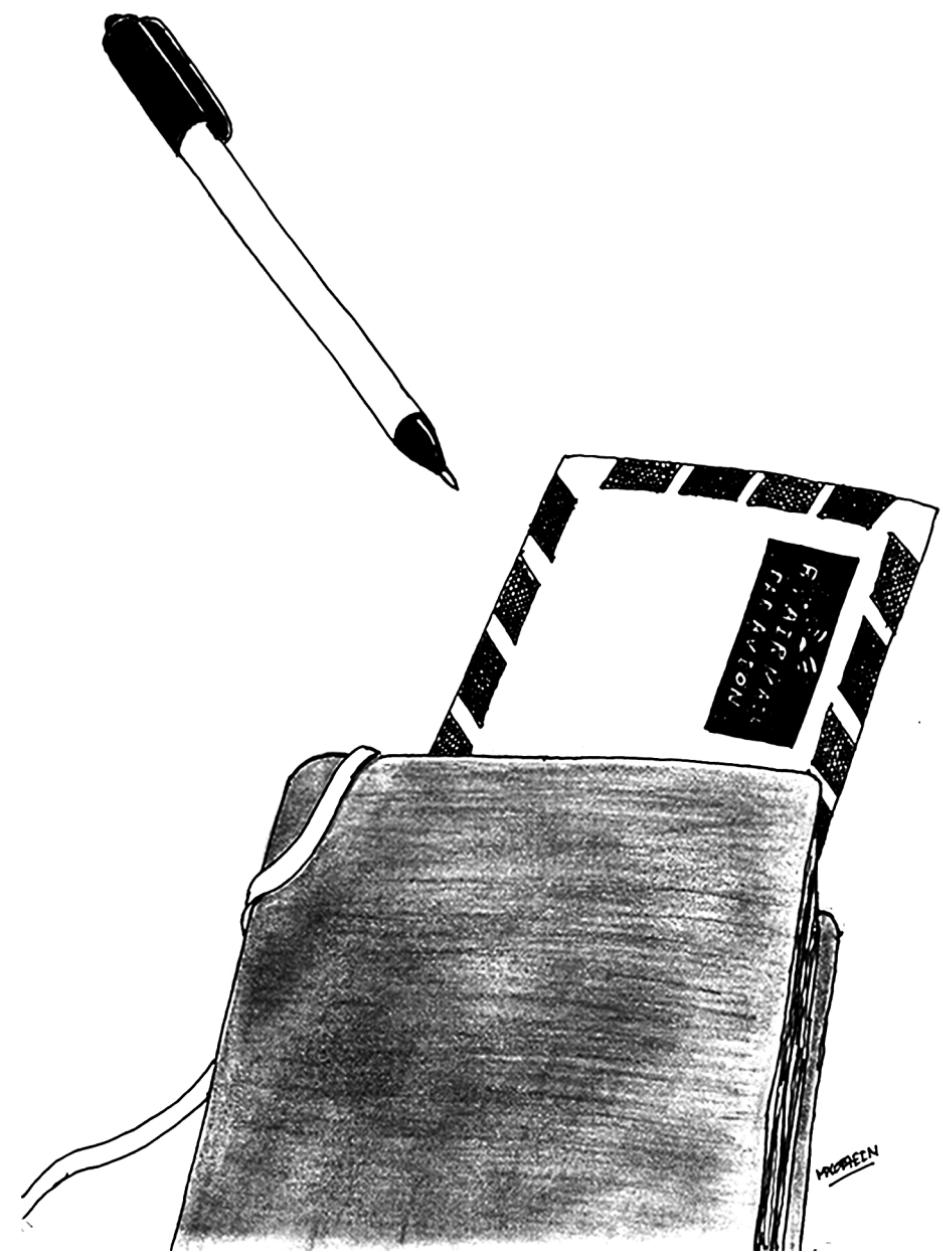
ကျေးဇူးတင်ခြင်း

နယ်စာအပ်ဖြစ်မြောက်လာဖို့ ပိုင်းဝန်းကျည်းသူတွေ
ရှိကြပါတယ်။ ထုတ်ဖြစ်အောင် ပိုင်းဝန်းတိုက်တွန်းသူ
တွေလည်း ရှိကြပါတယ်။ စာအပ်ထုတ်ဝေဖို့ ငွေကြေး
ဖိုက်ထုတ် ကျည်ပေးတဲ့ ကိုရဲလွင်မြို့း၊ စာအပ်ထုတ်ဝေရေး
အတွက် ခွင့်ပြုပေးတဲ့ ရောင်စုအပ်မက်များစာပေက
ကိုစောင်သက်၊ မျက်နှာဖို့ပန်းချီနဲ့ အတွင်းသရပ်ဖော်
ပန်းချီတွေကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဆွဲပေးတဲ့ သူငယ်ချင်း
မျိုးသိန်း၊ ကွန်ပျူးတာဒီဇိုင်းပိုင်းမှာ ကျည်းတဲ့ ကိုရဲထက်သူ
တို့ကို ကျေးဇူးတင်ရှိပါတယ်။

စာအပ်အဖြစ် မျှော်လင့်တောင့်တနောက်တဲ့ စာဖတ်
သူများကိုလည်း အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါတယ်။

စာရေးသူ - မင်းသူ

tcp&llvwezlaw6
rysufRfzlkif
cpfvbawlvufxybi6/|
vufkyfvlkvmeY
tcp&ll&i fwezlawltukf kfsvsh
ysupbukfwmhvmyJ../

၁။ / နှယ်

(၁)

“ဝိဇုံတွေက ချိသလား... နှယ်”

နှယ့်ကို ကျွန်ုတ်တော် မေးလေ့ရှိသည်။

“ဟင့်အင်း... မချိဘူး” ဒီလိပ် နှယ်က တုံးတိတိ ဖြန့်ဖြတ်တော်သည်။

“မချိတဲ့ ဝိဇုံတွေကို ဘာလို အဲလောက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ဖတ်နေရသလား နှယ်ရယ်” ကျွန်ုတ်စိတ်ထဲမှာ ကျွန်ုတ်ဘာသာ ပြောမိသည်။
နှယ့်ကို ထုတ်ပြေရဲလောက်အောင် ကျွန်ုတ် သတ္တိမရှိ။

နှယ်က အခါးကို ကြိုက်သည်။

သိပ်ကောင်းတဲ့ ဝိဇုံတွေက ဘယ်တော့မှ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးက ဉားလေ့မရှိဘူး။ နှယ်က ဝိဇုံတွေထဲမှာ နေထိုင်တာလား မသိဘူး။ ရသစာပေမှာ ခေါင်းပါးလွန်းတဲ့ ကျွန်ုတ်က နှယ့် ခံစားချက်များကို လိုက်လို မမီပါ။

(၂)

တစ်နွေတော့ ကျွန်တော်တို့ တောတောင်ရှုခင်းများ ကြည့်ရန် မန္တလေး ဝန်းကျင်ပိုက် မြင်ကွင်းကောင်းကောင်း နေရာများကို နယ်နှင့် ကျွန်တော် သွားလေရှိသည်။ သဘာဝအလှကို နယ်လည်း ကြိုက်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ကြိုက်သည်။

နယ်နှင့်အတူ ရှုခင်းတွေ ကြည့်ရတာကို ကျွန်တော် ကြိုက်သည်။ “နယ် ကျွန်တော်ဘေးမှာရှိတဲ့ ခဏဟာ သိပ်ဖြစ်းချမ်းတာပဲ” ကျွန်တော် ဖြစ်းချမ်းမှာက ဘယ်လောက် ကြောကြာခံမှန်း ကျွန်တော် မသိ။ ဒီလိုခံစားမှုမျိုး အမြဲရမယ်လို့ မမျှော်လင့်ထားသော်လည်းပဲ အတော်အတန်အကြာထိ ရနိုင် မှန်းတော့ ယုံကြည့်သည်။

“မောင်... ကိုယ့်ကို ဓာတ်ပုဂ္ဂိုက်ပေး”

ကျွန်တော် နယ်နှင့် အတူရှိနေတာကို တန်ဖိုးထားသည်။ မြတ်နီးသည်။ ပစ္စာဖွံ့ဖြိုးအလှတာရားကို လျှော့လျှော့ပြီး အောက်ဖြစ်တည်လာမယ့် ပိတိအတူများကို ကျွန်တော် မလိုချင်။ တကယ်တော့ ဓာတ်ပုံတွေကို ကျွန်တော် မှန်းသည်။ သို့သော် နယ် ဓာတ်ပုံတွေကို ကျွန်တော် တစ်ခုမကျွန် သိမ်းထားတာတ်သည်။ နယ် အုံသြုရလောက်အောင် သိမ်းထားတာတ်သည်။

နယ့်ကို ဓာတ်ပုံ ရှိက်ပေးချင်ပါသည်။ သို့သော်... နယ်က သဘာဝ အလှတာရားကို သူနှင့်တော့ မှတ်တမ်းတင်မှ တန်ဖိုးထားမှန်း ကျွန်တော်မသိ။ ကျွန်တော် နယ့်ကို ဓာတ်ပုံ ရှိက်ပေးသည်။ အကောင်းစားကြီး မဟုတ်။ တကယ်တော့ နယ့်ကို ဓာတ်ပုံ မရှိက်ပေးချင်တာ မဟုတ်။

သဘာဝအလှကို နယ်နှင့်အတူ လက်တွဲ မဖြေတ်စတမ်း၊ နယ့်ဘေးမှာ တဖဝါးမှုမခွာဘဲ ကြည့်နှုံးချင်စိတ် ကျွန်တော့မှာ လွန်ကဲလှသည်။ ဓာတ်ပုံ ရှိက်ပေးလျှင် နယ် ကျွန်တော်ဘေးက ထွက်သွားရတော့မည်။ ကျွန်တော်လည်း နယ့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ နေရတော့မည်။ ဒါကို ကျွန်တော် မကြိုက်။

“သြော်... နယ်မှ သိပါလေစ...”

ကျွန်တော်က စိတ်ကူးယဉ်စရာ ကောင်းသော ယောက်ဗျားတစ်ယောက် မဟုတ်မှန်း ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်သိသလို နယ်လည်း သိသည်။ “ဒါဟာ အပြစ်လား .... နယ်ရယ်”

နှယ်...ကျွန်တော့ကို အပြစ်မတင်ပါ။ “နှယ်ပဲ ကျွန်တော့ကို ချေးချယ်ပြီးပြီ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော့ မသိစိတ်ထဲတွင် အမြဲကြီးစိုးနေသည့် အတွေးစဉ်တစ်ခု ရှိသည်။

အချစ်ရဲ မူလတန်ဖိုးတွေ မပျက်သူဉ်းဖို့ဆိုရင် ချစ်တဲ့သူတွေ လက်မထပ်သင့်ဘူး။ လက်ထပ်လိုက်တာနဲ့ အချစ်ရဲမူရင်းတန်ဖိုးတွေ အကုန်ယုတ်လျော့ ပျက်စီးကုန်တော့တာပဲ....။

ကျွန်တော် ဆယ်ကျော်သက်ဘာမှာ စွဲစွဲမြဲမြို့ လက်ခံခဲ့တဲ့ အယူအဆ ဖြစ်သည်။ သို့သော် နှယ်နဲ့ဆုံးပြီး၊ နှယ်နဲ့ ပိုမိုနီးကပ်လာတာနဲ့အမျှ ကျွန်တော့ သိစိတ်ထဲတွင် ထိအတွေးသည် တဖြည်းဖြည်း ပျက်သူဉ်းသွားသည်။

သို့သော် မသိစိတ်ထဲတွင်ကား... စွဲစွဲမြဲမြို့ ကျွန်ရှစ်နေမှုနဲ့ ကျွန်တော် မသိလိုက်။ ကျွန်တော် ညုံးလွန်းသည်။

*

နှယ်သည် အများ၏အမြင်တွင် မာနကြီးသည် ထင်ရသော်လည်း၊ နှယ်က မာန မကြီးပါ။ နှယ်ကို ကျွန်တော် လေးစားသောအချက် ရှိသည်။ အဲဒါက... “ကိန်းကြီး ခမဲးကြီး မနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်...” ကျွန်တော် ကံကောင်းပါသည်။ နှယ်လို ထူးချွန်ထက်မြှက်ပြီး လုပေချစ်စရာကောင်းသည့် မဟာဆန်ဆန် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားတာ။

ဒါက ကျွန်တော့အထင်ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် ဘာကိုမှ ပိုင်ဆိုင်ထားသော ယောကျားတစ်ယောက် မဟုတ်ချေး။ နှယ်အပေါ် တရားသေ ထင်မှတ်ထားသည့် စိတ်ကပင် ကျွန်တော့ ဘဝကို ဂယောက်ကယ်ကြ ဖြစ်စေခဲ့သည်။ တကယ်တော့ နှယ်က ကျွန်တော့နဲ့သေးမှာ မရှိ။ နှယ်က ဘယ်သူ့သေးမှာ ရှိချင်နေမှုနဲ့လည်း ကျွန်တော်မသိ။ နှယ်ရဲစိတ်က ဆန်းကြယ်လှ၏။

ကျွန်တော်ဖတ်တဲ့ စိတ်ပညာစာအပ်တွေ၊ အတွေးအခေါ် ဒုသနတွေ၊ လူမှုသိပ္ပါး စာအပ်တွေထဲတွင် နှယ်စိတ်ခံစားမှုတွေအကြောင်း ရေးထားရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို ကျွန်တော် တွေးကြည့်သည်။ နှယ်ဟာ သာမဏ်မိန်းမ

တွေထက် ဆန်းကြယ်သည့် စိတ်ခံစားချက်ရှိကြောင်း နှယ်နဲ့ ချစ်သူ မဖြစ်ခင် ကတည်းက ကျွန်ုတ် ရိပ်မိသည်။

တက်တိုး မြေသန်းတင့် စတဲ့ စာရေးဆရာတို့ ရေးသော ဘာသာပြန် သော မိန်းမအကြောင်းစာအုပ်တွေ ဖတ်ကြည့်သည်။ မိန်းမအကြောင်းကို ကျွန်ုတ်လေ့လာသော လူမှုသိပ္ပါဘာသာရပ်များလောက် နားမလည်။ စာအုပ်တွေထဲမှာပင် နစ်မွန်းနေသော ကျွန်ုတ်ကို နှယ်က လောက်ကြီးက လူတွေအကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် လူတွေရဲ့ ခံစားချက်တွေအကြောင်းသိအောင် လုပ်ပေးခဲ့သည်။

ကျွန်ုတ် သိပ်၊ အ ခဲ့သည်။ ကျွန်ုတ်နှင့် အနီးကပ်ဆုံး နှယ့်စိတ်ရဲ့ အရိပ်ကလေးကိုပင် ကျွန်ုတ်နားလည်အောင် မကြည့်တတ်။ E.Q လို့ခေါ်တဲ့ ခံစားမှုညွှန်းကိုန်း ကျွန်ုတ်သိမှာ အနိမ့်ဆုံး အဆင့်ရှိကြောင်း ကျွန်ုတ် သိလိုက်ရသည်။

“**သွေ့... နှယ်ရယ်... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ... ခံစားမှုတွေဟာ ဘာသာရပ်တစ်ခုပါလား**”

နှယ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ခံစားမှုတွေကတော့ ကျွန်ုတ်အတွက် ဘာသာရပ် တစ်ခုမက ပညာရပ်အဆင့်တစ်ခုကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

နှယ်က ကျွန်ုတ် မသိသော ခံစားမှု နယ်ပယ်ထဲသို့ ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်ုတ်အတွက် သိပ်ဆန်းကြယ်သည်။

(၃)

“အောက်.... အီး.... အီး.... အွတ်....”

ညသန်းခေါင် တွန်နေကျ ကြက်ဖတစ်ကောင်ရဲ့အသံဖြစ်သည်။ နှယ်စိတ်ကောက်လျင် ကျွန်ုတ်ခံစားချက်များ သန်းခေါင်ယံအထိ ရောက် တတ်သည်။ နှယ်က ကျွန်ုတ် အိပ်မရအောင် လျှပ်နှီးနိုင်လွန်းသည်။ ကျွန်ုတ်ဘဝမှာ အချစ်ကို အထင်သေးခဲ့တဲ့ ကာလတွေက များပြားလု၏။ အချစ်ဟာ ငါ ပြုဗော်းချက်တွေကို မလွမ်းမိုးနိုင်ပါဘူး ဆိုသည့် စိတ်အစွဲလည်း ပြင်းထန်လု၏။

သို့သော် နှယ့်ကို ချစ်မိတော့ ကျွန်တော့ ပြဋ္ဌာန်းချက်များ ကွာကျကုန် သည်။

“ဘာဖြစ်လဲ...နှယ့်အတွက် ကျွန်တော့ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို လွှဲစ်လျှော့
လိုက်တာ ကောင်းသည်...” ကျွန်တော့ နှယ်နှင့်မှ မခွဲနိုင်ဘဲ ကိုး။ ပြဋ္ဌာန်း
ချက်တွေ မရှိတော့တဲ့ဘဝက ကျွန်တော့အတွက် ခိုက်းရာမဲ့လှ၏။ နှယ်သာ
လျှင် ကျွန်တော့ရဲ့နိုတွယ်ရာ ဖြစ်လာသည်။ ဘဝခံယူချက်ထဲတွင် ဘယ်အရာ
ဘယ်သူကိုမှ မမြှုပ်နှံအောင် လွတ်လပ်စွာရပ်တည့်ဖို့ ကျွန်တော့ ကြိုးစားခဲ့သော်
လည်း နှယ့်ကိုချစ်မိသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော့ခံစားချက်များ အားလုံး
က နှယ့်အပေါ် မိုတ်ယ်နေပါလားဆိုတာ ကျွန်တော့ သတိမထားမိခဲ့။

နှယ်နှင့်ဝေးရတော့မယ် ဆိုမှ ကျွန်တော့ သတိထားမိသည်။

“ငါ ဘယ်မှာလဲ.... ငါ ဘယ်ဆီမှာလဲ...”

ကျွန်တော့ဘဝကို နှယ့်ဆီသို့ အပ်နှုတ်တာ ကြာခဲ့ပြီ။ နှယ်က
မလိုချင်တော့ ဆိုတော့ ကျွန်တော့ဘဝကို ပြန်ရလိုက်သလို ခံစားရသည်။
သို့သော်... ကျွန်တော့ မတွေ့။

“ငါ ဘယ်မှာလဲ...” ငါ ဘယ်မှာလဲ...

ကျွန်တော်ဟာ နှယ်နှင့် မာနပြိုင်ပွဲကို မဝင်ချင်ပါ။ ချစ်သူနှစ်ယောက်၏
မာနပြိုင်ပွဲတွင် ဘယ်သူမှ ကောင်းကျိုးမရမှန်း ကျွန်တော့ သိထားသည်။
အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့မာနကို ရှုံးတန်သည့်အတွက် နှယ့်ကို မနစ်မှန်း
စေလိုပါ။

မင်းသားနှင့် မင်းသမီး မညားသည့် ဝါယွေးတွေက ဖတ်လို့ ကောင်း
သည်။ သို့သော် တကယ် ချစ်ကြသူတွေ ဝါယွေးကောင်းတွေထဲက အတိုင်းဖြစ်
လျှင် မကောင်းပါ။ လက်တွေ့နဲ့ ရသ ကွာဟလှတာ နှယ်မှ သိပါလေစ။
ကျွန်တော့ ထင်နေတာ ရှိသည်။

“နှယ်က သူ့ကိုယ်သူ ဝါယွေးတွေထဲ ပစ်သွင်းနေသလား... မသိ”
ကျွန်တော့ ည့်လှချည်ရဲ့။

(၄)

နှယ်နှင့် ကျွန်တော့မှာ တူသည့်အရာတစ်ခု ရှိသည်။ ကိုယ်ပိုင်

ရည်မှန်းချက် ပြင်းပြင်းပြေ ရီခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ လက်မထပ်မီ ရည်မှန်းချက် အောင်မြင် ပေါက်မြောက်ကြရန် နှစ်ဦးလုံးသဘောတူ လက်ခံ ထားခဲ့ကြဖူးသည်။

ရည်မှန်းချက်ကို အရကြီးကုတ် နှစ်ဦးသား ကြီးစားကြခြင်းသည်ပင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ဝေးကွာသွား စေသည် ထင်သည်။ အောင်မြင် ပေါက်မြောက်မှုသည် ဘဝကျေနပ်မှုကို ပေးနိုင်သည်။ ပျော်ဆွင်မှုကိုကား မပေးနိုင်။ အောင်မြင်မှုကြောင့် ရလာသော ပျော်ဆွင်မှုသည်လည်း ခဏတာ သဘောပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် အောင်မြင်ချင်သည်။ ဒါကြောင့် အသက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် နှင့် လျှောက်သလောက် ခရီးရောက်အောင် ကြီးစားခဲ့သည်။ ကျွန်တော့ဘဝကို မကျေနပ်နိုင်သေး။ သို့သော် နှယ်က ကျွန်တော် ရှုန်းကန်နေဆဲ ဘဝမှာတင် နံဘေးမှာ ရှိနေသည့်အတွက် ကျွန်တော် ပျော်သည်။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ဘဝက စာတွေ အငမ်းမရဖတ်ရင်း ကျွန်တော့ အပျော်တွေကို စတေးခဲ့သည်။ နှယ်နှင့်ကျွမ်း တန်ခိုက်ပို့ဗိုလ်မှု ခံစားရသည်။ နှယ် တတ်စမ်း ခဲ့ပါသည်။

သံယောဇ် အတွယ်အတာတွေဟာ ဘဝအောင်မြင်မှ ခရီးမှာ အလေး အဖင့်ဖြစ်စေခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်က နှယ်...ကျွန်တော့ဘေးမှာ ရှိနေတာကို အလေးအဖင့်ဟု မယူဆခဲ့။

“သို့... လူ့ အတွေ့။ ကိုယ်က ချိစိတော့ ဘာကို မှ အပြစ်မမြင်မီ ပေါ့လေ။ ”

နှယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျွန်တော့ကို အမှိုအခိုမရှိ။ သူ့ခြေထောက်ပေါ် သူရှင်တည်နိုင်အောင် ကြီးစားနေသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အချစ် သည် အချစ်အတွက်သာ ဖြစ်သည်ဟူသော သဘောထားမျိုး နှယ့်မှာ ရှိဟန် တူသည်။

နှယ်သည် ကျွန်တော့ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ဆုတ်ခွာပစ်ရန် ထိုက်တန် သည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်သည်။ ကျွန်တော့ကို လူသား ပိုစန်အောင် နှယ်ကလုပ်ပေးခဲ့သည်။ ခံစားချက်များနှင့် အသက်ရှင်တတ်အောင် လေ့ကျင့် ပေးခဲ့သည်။

နှယ့်ကို ချစ်ရမှာ ကျွန်တော် ကြောက်သည်။ နှယ် ကျွန်တော့ကို မှန်းသွားမှာလည်း ကြောက်သည်။

ဒီကြောက်စိတ်က အမြဲ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ကျွန်တော့ စိတ်ထဲတွင် ထိပ်တိုက်တွေ့နေမိတာ အကြိမ်ကြိမ်။

နှယ်နှင့် ကျွန်တော် ဝေးခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ အတိတ်က ခံစားမှုတွေက လက်ရှိအချိန်အထိ လွမ်းမိုးနေတွန်း။ နှယ်နှင့်သွားခဲ့တဲ့ နေရာတွေ၊ အတူစားခဲ့တဲ့ ဆိုင်တွေကို ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းသွားလေ ရှိသည်။ အောင်မြင်မှုဟာ အချစ်မပါရင် ခါးသက်သက် နှင့်လွန်းတယ်ဆိုတာ အချိန်လွန်မှ ကျွန်တော် သိလိုက်ရသည်။

နှယ်လည်း အောင်မြင်နေပါသည်။ သို့သော် သူ့အပျော်တွေက တကယ်ရော ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစာ။

နှယ်နဲ့ အမှတ်တရဖြစ်ခဲ့တဲ့နေရာတွေ၊ ဆိုင်တွေရှေ့ အမြဲလိုလို မကြိုးအောင် ဖြတ်သွားလေရှိတာ နှယ်မှ သိပါလေစာ။

“**“သို့.... သိစရာ မလိုပါဘူးလေ... ငါ ချစ်တာက သူသိဖိမ္မ မဟုတ်တာ....”**

နှယ့်ကိုချစ်ကြော်း နှယ်သိအောင် ထုတ်ဖော်မပြခြင်းသည် ကျွန်တော် နှင့်နှယ်တို့ ဝေးကွာသွားရခြင်း၏ အမိက အကြောင်းအရင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကျွန်တော့တို့ကြားမှာ အလျော့အတင်းက တစ်ဖက်စောင်းနှင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ နှယ် အလွန်အကျွုံ အလျော့ပေးသည့်အခါများ ရှိခဲ့သလို၊ ကျွန်တော် အလွန် အကျွုံ အလျော့ပေးသည့် အခါများလည်း ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် ဘယ်သောအခါမှ နှစ်ဦးစလုံး တစ်နေရာတည်းတွင် အလျော့ပေးဆက်ဆံသည့် အချက်များ မရှိခဲ့ပါ။

ထိုအကြောင်းအရာများ တစ်နှေ့ထက် တစ်နှေ့ များပြားလာသော အခါ နှယ် ကျွန်တော်နှင့် ဝေးရာဆီကို ထွက်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်လည်း “**“နှယ်... ငါ မရှိရင် ပျော်မှာပါလေ...”** ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ နှယ့်ကို ပြန်လှည့် ခေါ်ဖို့ မကြိုးစားခဲ့။ နောင်တွေက နောက်မှ များမှန်းသိတဲ့အဖြစ်က ဆီးပါလေတယ်။

(၅)

နွယ်နှင့် အတူရှိစဉ်တုန်းက နွယ့်ကို အပြစ်တွေချည်းပဲ တင်နေခဲ့တာ ကျွန်တော်မှားသည်။ နွယ့်ကို ဘယ်လောက်အထိ ကျွန်တော်မြှုပ်သလဲ ဆိုရင် ကျွန်တော့ ထက်မက သာလွန်အောင်မြင်သွားစေချင်တာ ကျွန်တော့ စိတ်မှာ လွန်ကဲလှသည်။

နွယ်ဟာ ပြတိက်ရှေ့က ကြေးရုပ်တစ်ခုဖြစ်အောင် ကျွန်တော် နွယ့် နောက်မှာ နေပေးချင်သည်။

“အချစ်ဟာ သူ့ချည်းသီးသန်းဖြစ်တည်နေတာ ကောင်းပါတယ်... အခြားအရာတွေ ရောစွာက်လာရင် မကောင်းလှဘူး...”

ကျွန်တော် ရင့်ကျက်ချင်သည်။ အချစ်နှင့်နွယ်လုံးသားမှာ ရင့်ကျက်ဖို့လိုချင်သည်။ သို့သော် ထိရင့်ကျက်မှုသည် ဘဝအတွေ့အကြံနှင့် လက်တွေ ဖြတ်သန်းမှုအပေါ်မှာ သင်ယူရကောင်းမှန်း ကျွန်တော် မသိခဲ့။ စာအုပ်နှင့် စကားလုံးတွေအကြားမှာ အဖြော်လို့ရမယ်လို့ ထင်နေခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ကဗျာတွေကို မခံစားတတ်ပါ။ ကဗျာတွေကို ဖန်တီးတတ်တဲ့ နွယ့်ကိုလိုတော့ ခံစားလို့ရသည်။ နွယ့်ကြောင့် ကဗျာအကြောင်းတွေ မသိပဲ ကဗျာတွေ ရေးတတ်လာသည်။

နွယ့်ကြောင့် ဝါဌ္ဇာတွေဆုံးအောင် မဖတ်တတ်တဲ့ ကျွန်တော် ဝါဌ္ဇာတွေ ရေးမိချင်လာသည်။

ကျွန်တော်ဟာ “အရင်ဟာ အနောက်၊ အနောက်ဟာအရင်” မသိတဲ့ ခပ်ည့်ည့် လူပိန်းတစ်ကောင် ဖြစ်ခဲ့ပါလားဆိုတာ နွယ့်နဲ့ဝေးတော့မှ သုံးသပ် မိသည်။

“အနုပညာတွေကို မဖန်တီးတတ်ပေမယ့်... အနုပညာကို ဖန်တီးတတ်တဲ့ သူကို ချစ်တာ မရဘူးလား... နွယ့်...”

နွယ့်ကို ကျွန်တော် မေးတတ်သည်။ တစ်နေ့တော့ အနုပညာကို မချစ်တတ်ဘဲ အနုပညာကို ချစ်တဲ့သူကို ချစ်မိတဲ့ ကျွန်တော့ကို လောက်ကြီးက အတိုးချ ဒဏ်ခတ်တော့မှ မရှိနိုင်မကယ်နိုင် ဖြစ်ရသည်။ အနုပညာ ကျို့စာသင့်ခြင်း ပေပဲလား....။

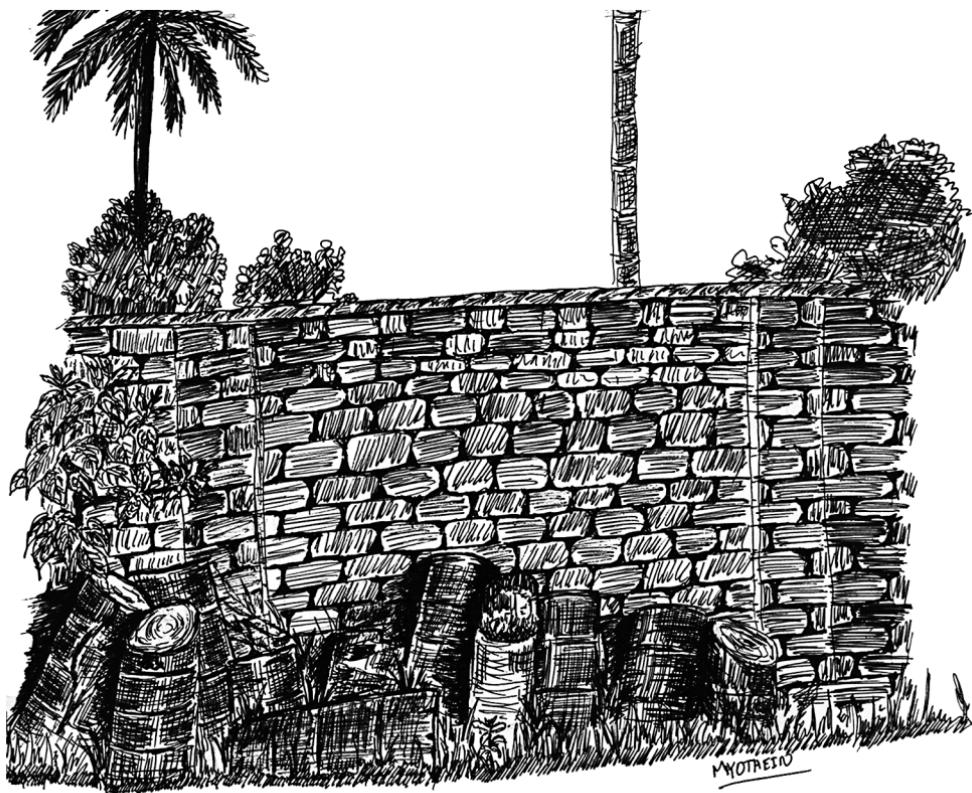
“ကဗျာဆရာတွေနဲ့... တိုင်းပြည် တည်ဆောက်လို့ မရဘူး...”

ကဗျာတွေဟာ တိုင်းပြည်တည်ဆောက်သူတွေအတွက် အားတွေဖြစ်စေ တယ်ဆိုတာ ကျွန်ုတ် မသိခဲ့။ ကဗျာက ကျွန်ုတ်ကို ဒဏ်ခတ်လိုက်ပြီ။

ကဗျာဆိုတာ သိပ်မွဲသည်။ နဲးညံ့သည်။ တခြား တစ်ဖက်တွင်လည်း အင်မတနဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည်။ ကဗျာတွေကို နှယ့်ကြောင့်ရေးတဲ့ ကျွန်ုတ်။ ကဗျာတွေကို ပြန်ကြောက်လာသည်။ အမှန်တရားကို ကျွန်ုတ် မရှာဖွေချင်တော့။ ပင်ပန်းလှပြီ။ နှယ်မရှိတော့တဲ့ ခရီးဟာ ကျွန်ုတ်အတွက် ပင်ပန်းလှပြီ။ ။

၁၉၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၂၀၁၇။

tcpfqkm...rnbf18wmi fqk~~ef~~fvbj
vubqjkfsm; u~~b~~jzavsmypfvkjfc i f....
wu, ~~tcpf~~ mrmeaw~~lku~~smifl
jzpfwnfv, fqkm

နှယ်မှ သိပါလေစ

အချစ်ဆိတာ လွယ်လွယ်နဲ့ မဖြစ်တည်ဘူးလေ....

အချစ်ဆိတာ ရှာဖွေယူရတာ မဟုတ်ဘူး ....

အချစ်ဆိတာ အလိုလျောက်ဖြစ်တည်လာခြင်းသာ....

လွယ်လွယ်နဲ့ ဖြစ်တဲ့ အချစ်တွေဟာ၊ လွယ်လွယ်နဲ့ ပျက်သုဉ်းသွားနိုင်တယ်ဆိတာ နှယ်မှ သိပါလေစ..။ လွယ်လွယ်နဲ့ ဖြစ်ပြီး၊ လွယ်လွယ်ပျက်တတ်သော အချစ်၏သဘာဝကို ကျွန်ုတ်တော် မကြောက်ပါ။ မှန်းပင် မှန်းသေးသည်ဟု ပြောနိုင်သည်။ သို့သော် နှယ်တို့ မိမိမတွေက၊ အဲသလိုများ မှတ်ယူနေသလားမသိ။ အမျိုးသမီးထံ တစ်ခုလုံးကို ဤသို့ပည်တိလိုက်သော်... ထောင်သော်းမကသော ဒီဘိတ်များဖြင့်၊ ကျွန်ုတ်ကို ချေပရန့် ငွေးတို့ တပ်ချီလာနိုင်သည်။ ကျွန်ုတ်တော် ပြောတာ၊ ဘက်မမျှ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ တကယ်တော့ လူတိုင်းမှာ အချစ်နှင့် ပက်သက်ပြီး ယူဆချက် ကိုယ်စီရှိသည်ဟု ကျွန်ုတ်တော် ယုံကြည်သည်။

မည်သို့သော အချစ်ယူဆချက်နှင့် ဒသာနပင် ဖြစ်စေကာမူ တကယ့်အချစ်နှင့် တွေ့ကြလျှင် အမျိုးသားရော အမျိုးသမီးများပါ ငွေးတို့ ပြဋ္ဌာန်းထားသော အချစ်ပြဋ္ဌာန်းချက်များ ပြေလျော့ကုန်ရသည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင် ဖြေလျော့ပစ်လိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့်... အချစ်ကို ကျွန်တော် ဒသနတစ်ခု ဖွင့်လိုက်ချင်သည်။ အချစ်ဆိုတာ... မည်သူမှ တောင်းဆိုရန်မလိုဘဲ လက်သီးဆုပ်များကို ဖြေဖျောပစ်လိုက်ခြင်း.....

တကယ့် အချစ်ဟာ မနတွေကိုကျော်ပြီး ဖြစ်တည်တယ်ဆိုတာ နှယ်မှ သိပါလေစ။

တကယ်တော့ နှယ်နှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ အတိတ်က အကြောင်းတရား များရှိသည်ကို ကျွန်တော်တို့ နှစ် ယောက်စလုံးပင် သတိမထားမိ။ နှယ်ကို စတွေ့သည့် အချိန်မှာ၊ ကျွန်တော် ခံစားရသည့် သူ့မျက်ဝန်းများကို ကျွန်တော် အမိုးပါယ် မဖော်တတ်။ နှယ်က ရှိုးလွန်းသည်။ နှယ်၏ဟန်ဆောင်မှု မရှိသော ရယ်မောမှု၊ စကားကို အသံကျယ်ကျယ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတတ်ခြင်းက၊ ကျွန်တော့ကို အမိက ဆွဲဆောင်စေသော အချက်ဖြစ်သည်။

နှယ်နှင့်ဝေးလျှင် ကျွန်တော် နှယ်အကြောင်း ပိုတွေးဖြစ်သည်။ အမြဲ ဝေးနေလျှင် အမြဲ သတိရနေသည်ဟု ပင် ဆိုလိုရနိုင်သည်။

နှယ်အကျင့်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရမစိုက်တတ်။ သူ့ပြောချင်ရာကို အကန်အသတ်မရှိ ပြောလေ့ရှိသည်။ အရာရာကို အမြဲထိန်းချုပ်ရန် ကြိုးစား နေသော ကျွန်တော့စရိတ်ကို နှယ်က ထောက်ပြနေဟန် ရှိသည်။ နှယ် လွတ်လပ်စွာ စကားပြောနေသည်ကို နားထောင်ရင်း ကျွန်တော်ပါ လွတ်လပ် လာသလို ခံစားရသည်။ တစ်ခါတစ်ရုံ နှယ်အသံက ကျယ်ရုံတင်မက အသံ အော်အော် ပြောသလိုပါဖြစ်လာသည်။

ဒါကို နှယ်က ဂရရာထားဟန်မတူပါ။ လွတ်လပ်ပွင့်လင်းမှုသည်ပင် နှယ်၏သက်းတဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်က နှယ်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။

ကျွန်တော်က သို့ဂျုက်သည်။ တိုးတိတ်သည်။ ဖုံးကွယ်ထားသည်။ စကားကို စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းချင့်ပြီး စကားလုံးတွေကို အသေအချာ ရေးထုတ်တတ်သည်။ သည်လို အမူအကျင့်ရှိတ်တတ်သည့် အထဲတွင်၊ နှယ် နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် သတိထား ပြောမိသည့်စကားတော့ ရှိသည်။ ယခင်က နှယ်၏အလှကို ကျွန်တော် လျှစ်လျှော့တတ်သည်။

နှယ်ဘာသာ အလှပြင်လာချင်နေ၊ မလာချင်နေ ကျွန်တော် နှယ်ကို

အသာအယာကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာပဲ သိမ်းထားလိုက်သည်။ နှုတ်ကပင် ထုတ်၍ မပြော။

“နှယ်.. ဒီဇွဲ သိပ်လှနေတယ်...”

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် တော်လှန်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်မှာ နှယ်နှင့် ပတ်သက်လို့ ဆန့်ကျင်ဘက် ခံစားချက်နှစ်ခုက တစ်ပြိုင်နက်တည်းဖြစ်လေ့ရှိသည်။

နံပါတ် တစ်က၊ နှယ်ကို ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။ နှယ်နှင့် လက်တွေ၍ အနာဂတ်အပိုမက်များကို ကျွန်တော် အတူမက်ချင်သည်။ နှယ့်၏ အိပ်မက်များကို ကျွန်တော် မျှား၍ ခေါ်မိသည်။

နံပါတ်နှစ်က ကျွန်တော်၏ရယူပိုင်ဆိုင်ရန် ကြိုးစားမှုကြောင့် နှယ် လွှတ်လပ်ပွင့်လင်းမှုများကို ကျွန်တော် ကန်သတ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားမှုလည်း ဖိုးရိမ်သည်။ ကိုယ်ချစ်ခင်မြတ်နှီးရသည့် သူကို၊ ကျျှေးကြပ်စေခြင်းလောက် ချစ်သူကို ဒုက္ခပေးတာ မရှိ....

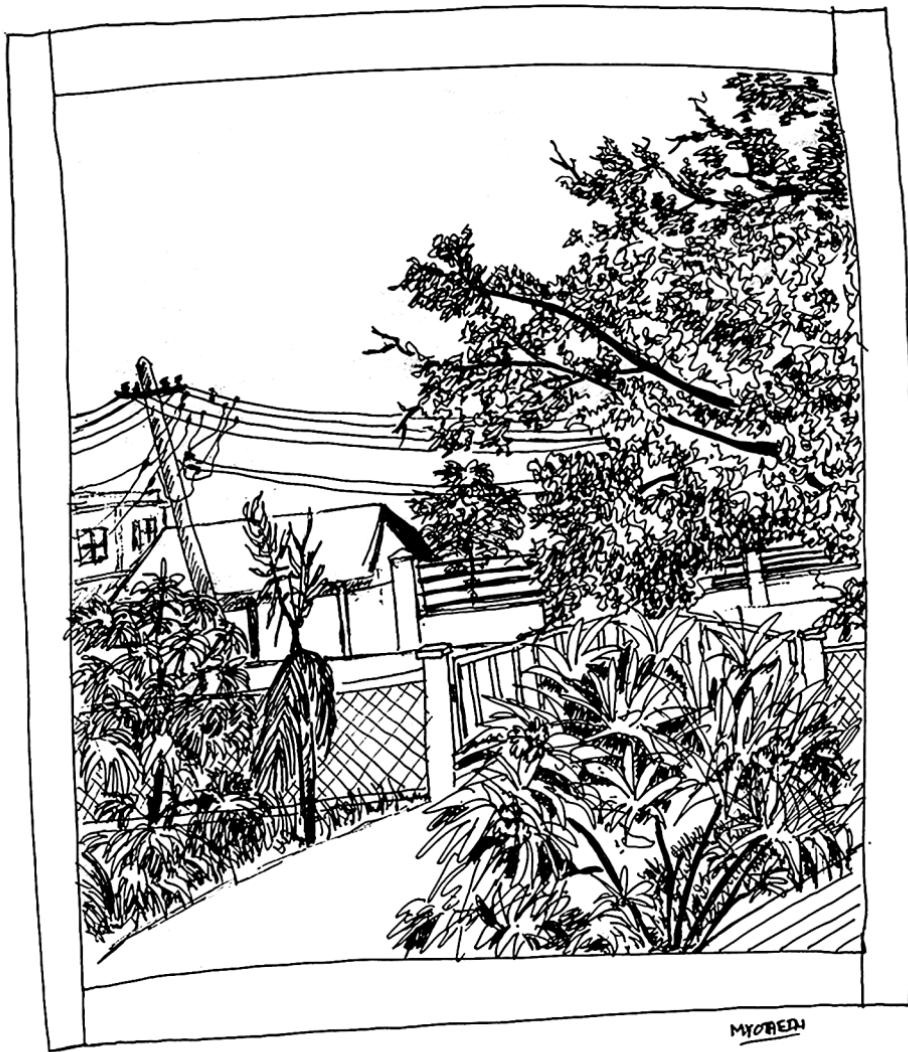
သော်... နှယ်ရယ်...

နှယ်ဟာ ကျွန်တော်၏ နံရှိးတစ်ချောင်းဆိုတာ နှယ်မှ သိပါလေစ....။

နံနက် ၇ : ၅၆

၁၃ । ဉာဏ်လ၊ ၂၀၁၇

MYOBRAIN

Աթամել Եց նկանի
Աթամեքին տօպի [կի]...
Եց նկառութիւնի նյիւ նկաքին...

အချစ်... တဲ့ । နှယ်

နှယ်ကို ရင့်ကျက်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်စို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်သည်။ တကဗ္ဗံုတော့၊ နှယ်က ရင့်ကျက်ပါသည်။ သူ့ပညာရေးကိစ္စ၊ သူ့အလုပ်ကိစ္စ၊ သူ့မိသားစုကိစ္စ၊ သူ့လူမှုပတ်ဝန်းကျင်နှယ်ပယ်တွင် နှယ်က တည်ထြခဲ့ရင့်ကျက်သော အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။

သို့သော်.... နှယ်က အချစ်၌ မရင့်ကျက်ပါ။

အထူးသဖြင့် ... ကျွန်တော်အပေါ်တွင် ကလေးသိပ်ဆန်သည်။

ကျွန်တော်က အချစ်၌ အ,လွန်းသူ အမျိုးသား။

ကျွန်တော် နှယ်ကို စစ်တာတီးပြီး သီချင်း ဆိုပြချင်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် စစ်တာ မတီးတတ်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရုံ နှယ်ကို ခပ်ဆွင်ဆွင် နောက်တတ်သည်။ “ကိုယ်က မြန်မာမှုတူရိယာနှစ်မျိုးကို ကျမ်းကျမ်းကျင်ကျင်တီးခတ်တတ်တယ်” ... လို့...။

အစက နှယ်ကိုယ်တိုင်က အဲသွားသည်။ ပြီးတော့ စဉ်းစားသည်။ ဘာလဲလို့ မေးသည်။ ကျွန်တော်က ရယ်ကျကျ လုပ်နေသည်။ စဉ်းစားပြီး ဖြေကြည့်လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။ နှယ်က တစ်ခုပြီးတစ်ခု တန်းစီဖြေသည်။ မမှန်...မမှန်...တို့ကြောင့် နှယ် စိတ်ညွစ်သွားသည်။ “ဖြေတော့ ကွာ...”လို့ ဘုတေသသည်။ ဤတွင်မှ ကျွန်တော်က....

“ဝါးလက်ခုပ် နှင့် လက်ကွင်းကြမ်း”လို့ ဖြေလိုက်သည်။

နှယ် လွတ်လပ်စွာ ရယ်ပါသည်။ နှယ်၏ ရယ်သံက ကျွန်တော့ကို ရင်ခုန်လုပ်ရှားစေသည်။ နှယ်မှာ ထူးခြားသော အသံရှိသည်။ နှယ်၏ တိုးတိုးလေသံကို ကျွန်တော် အမြဲကြားချင်သည်။ နှယ်နှင့် စကားပြောလျှင် နှယ်အသံက ကျွန်တော့ နှလုံးသားကို ပတ်ချဉ်ထားသယောင် ထင်ရသည်။

နှယ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိနေကြပါသည်။ နီးကပ်စွာ လည်း ရှိခဲ့ဖူးကြသည်။ သို့သော် ခေတ္တ ခဏမျှသာ့။

နှယ်ကို ကျွန်တော် စတွေ့တွေ့ချင်း ရင်မခုန်။ ရင်ခုန်ရကောင်းသော အမျိုးသမီးဟုလည်း မမြင်။ နှယ် ကိုယ်တိုင်က၊ သူ့စိမ်း အမျိုးသားတွေနှင့် ခပ်ဆွဲရှာ့မှာ နေတတ်သောအကျင့် ရှိဟန်တူသည်။ ပြီးတော့ နှယ်...က အချစ်ကိုစွဲမှာ နာကျင်ခဲ့ရဖူးဟန် ရှိသည်။ နှယ်က ကျွန်တော့ကို ပွင့်လင်းစွာ ဖွင့်မဟပါ။

နှယ်နှင့် ကျွန်တော် ဘယ်လောက် နီးကပ်နေပါစေ။ ကျွန်တော်တို့ အချစ်အကြောင်း မဖွင့်ဟကြပါ။ နှယ်က အချစ်ကို မှန်းသည်။ ကျွန်တော်က နှယ်ကို ချစ်သည်။

ကျွန်တော် ချစ်တာ အချစ်မဟုတ်ဘူး...

နှယ်ကို ရှိုးသားစွာ ရင်ခုန်ခွင့်ရခြင်းကို ချစ်တာ...

အချစ်ဟာ နက်နဲ့လွန်းတယ် လို့ နို့မူလက ကျွန်တော် မယုံကြည့်ခဲ့။ သို့ပေမယ့် နှယ်ဟာ ကျွန်တော့ကို ချစ်တတ်အောင် သင်ကြားပေးခဲ့သော မိန်းမပျို့။ နှယ်ကြောင့် ကျွန်တော် လူသား ပို့ဆန်လာသည်။ လူ့လောက ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ပို၍ အပ်စပ်လာသည်။

“နှယ်က တော်ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့်... ကိုယ်က နှယ်ထက်ပိုတော်တယ်...”လို့ ကျွန်တော် အမြဲစသည်။

နှယ်ခမျှာ့မှာ ပထမ စကား၌ ပြီးသလိုလိုနှင့် နောက်ထပ်စကား အကြားမှာ အီလည်လည် ဖြစ်သွားရှာသည်။ နှယ်မျက်နှာက သဘာဝထဲက မှန်သားချုပ်လို့ ကြည်သည်။ ရှင်းသည် တုန်ပြန်ချက် မှန်ကန်သည်။

နှယ်ဟာ သူရှိုးသားမှုများကို မာနဖြင့် ဖုံးထားတတ်သည်။

သော်... မိန်းမသား ခိုတာလည်း မာနကို ဗဟိုပြုပြီး ယောက်ဗျားတွေကို
ကန့်သတ်ထားတတ်တဲ့ သတ္တဝါပါလား။

နှယ့်ကို ကျွန်တော် ချဉ်းကပ်ခွင့် မရရဲ့ပါ။

နှယ်နှင့်ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေအဆင့်ထက် မပိုခဲ့။

နှယ့်ကို ကျွန်တော် ကြောက်သည်။ အထူးသဖြင့် နှယ့်ကို ချစ်ရမှာ
ကြောက်သည်။

သို့သော်... ကျွန်တော် ရင်ခုန်သည်။

ကျွန်တော်ဟာ ပွင့်လင်းသောအချစ်နဲ့ နှယ့်ကို ချစ်ချင်ပါသည်။
မဖြစ်ပါ။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ နှယ့်မှာ ကျွန်တော့အတွက် စွဲထားသော တံခါးပင်
ရှိဟန်မတူပါ။

မနိုင်မယ့် စစ်ပွဲကို ဘာလို့ တိုက်မှာလဲ။

ဒါက ယောက်ဗျားမာနဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။ နိုင်အောင် ကြိုးစားလို့
ရပါသည်။ သို့သော်... ဒါက အချစ်မဟုတ်။ လုပ်ယူထားသော ကြိုတင်
တည်ဆောက်ထားသော အရာများက အချစ်မဟုတ်။

သူအလိုအလျောက် ဖြစ်တည်ခြင်းကသာ အချစ်။

အချစ်ဆိုတာ ဖန်တီးစိရင်ထားတာ မဟုတ်ဘူး...
အလိုအလျောက်ဖြစ်တည်လာတာ။

ကျွန်တော်ဟာ နှယ့်ကို နှီးည့်သော စကားလုံးများဖြင့် ဖြားယောင်း
မိပါသည်။

နှယ်ဟာ အင်မတန် ကြုံခိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။

တစ်နွောက်မှာ နှယ်... ကျွန်တော့ထဲ ရောက်လာလိမ့်မယ်လိုက်ကျွန်တော်
မေ့မရဲ့စွာ မျှော်လင့်မိသည်။ နို့က ကျွန်တော် ပြုတော်းချက် တစ်ခုရှိခဲ့ဖူးသည်။
အချစ်နှင့် လက်ထပ်ခြင်း အကြောင်း။

လက်ထပ်လိုက်ရင် အချစ်ရဲ့ မူလတန်ဖိုးတွေ ပျောက်ဆုံးသွားတယ်။
ဒါကြောင့် ချစ်တဲ့သူတွေက လက်မထပ်သင့်ဘူး ဆိုတဲ့ အယူအဆ။

သို့သော်... ကျွန်တော် ခိုင်မာစွာ ချမှတ်ထားသည့် အယူအဆ
စည်းက နှယ့်ကို တွေ့တော့ ကျွန်တော် ပျော်ပျော်ကြီးလွှတ်ချလိုက်သည်အထိ

နှယ်က ကျွန်တော့အပေါ် လွမ်းမိုးသည်။ ညစဉ်ညတိုင်း နှယ့်အကြောင်းက ကျွန်တော့ကို စိုးမိုးထားနိုင်လွန်းသည်။ ဒါကို ကျွန်တော် မကြိုက်။

ညတိုင်းလိုလို ကျွန်တော် နှယ့်ရဲ့ဓာတ်ပုံကို ခီးခီးကြည့်သည်။ နှယ့် ဓာတ်ပုံကို ကျွန်တော် သိမ်းထားသည်။ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်တာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပေမယ့် နှယ့်ကို ရဲရဲ မကြည့်ရဲ့။

“ငါဟာ...ဓာတ်ပုံကို ခီးနမ်းတတ်တဲ့သတ္တဝါပါလား” လို့ ကျွန်တော် အတွေးဝင်မိသည်။

နှယ့်မှာ နဲ့သွေ့ခြင်းနဲ့ ကြွေ့ခိုင် မာကျာခြင်းကို ပေါင်းစပ်ထားသော ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးရှိသည်။

ကျွန်တော် နှယ့်ကို ပည်တ်လိုက်သည်။

နှယ်ဟာ သံမဏီကြိုးမျှင်လို မိန်းမ...။

ပျော်ပြောင်းမှနဲ့ မာကျာမှုတို့ကို အချိုးကျကျ ပေါင်းစပ်ထားသော အမျိုးသမီး။

အချစ်ရှိတဲ့အခြမ်းမှာ မာကျာမှု ဘူးကြောင့်ရှိနေရသလဲ နှယ်ရယ်...

“မင်း... ဖြေပါ...”

နံနက် ၉ : ၁၉

၂၄ । ဉာဏ် । ၂၀၁၇

MYOTHECA

Eg fulafwmbulkþeyfug
ulefawmfvnfEG bulkrkfug
þeyfug&mvnfrvky Eg fuk fuks ulefawmbulk
vufeltonfs[kbd]

နှယ်သိမ့် မဟုတ်ဘူး...

နှယ်ခန္ဓာကိုယ်က ကျော်ရှင်းရှင်းနှင့် ကြည့်ကောင်းသည်။ ကျွန်ုတ်
နှယ်ကိုကြည့်ပြီး ရင်ခုန်သည်။ မဝလွန်း၊ မပိန်လွန်း နှယ်အလှက ကျွန်ုတ်
အတွက် ညတိုင်း ရှစ်မှုးစရာ ယမကာတစ်ခွက်။ ထိုယ်မကာကို ကျွန်ုတ်
ညတိုင်း တရှုံးက်မက်မက် သောက်လေ့ရှုံးသည်။

“သိပ်ရှိုင်းသွားသလား... နှယ်...။ ကိုယ့်ခံစားမှုက ပြင်းထန်လွန်း
ပါတယ်”

ခံစားချက်များကို စီမံမခန့်ခွဲနိုင်ခြင်းကြောင့် နှယ်နှင့် ကျွန်ုတ်အကြား
နားလည်မှု မကြာခဏလွှဲသည်။ နှယ်ကို ကျွန်ုတ် အမြဲအလျှော့ပေး ချော့
တတ်ပါသည်။ ကျွန်ုတ်က နှယ်နှင့်ဆိုလျင် အမြဲရှုံးပြီးသွား ယောက်ဥား
တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုတ်အလုပ်မှာ ကျွန်ုတ်ယူဆချက်ကို
အလွယ်တကူ လက်သီးဆုပ် မဖြည့်သော်လည်း နှယ်နှင့် ပက်သက်သည့်
အရာတိုင်းမှာ အမြဲလက်လျော့ရသည်က များသည်။

ချုပ်သည်ကိုး...။ ချုပ်မှတော့... ရုံးမှာပေါ့။

နှယ်နှင့်ဝေးသည့်အောက်ပိုင်း ကျွန်ုတ်စိတ်တွေ တင်းမာလာသည်။
အလွယ်တကူ ဒေါသထွက်တတ်လာသည်။ တစ်ခုခုကို အမြဲ မကျမန်ပဲ

ဖြစ်နေသည်။ သတိနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်မိတိုင်း ကျွန်တော် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် မကျေနပ်။ သို့သော် မတတ်နိုင်။ ကျွန်တော်ဟာ အရှုံးသမား ဖြစ်ခဲ့ပြီးပြီ။

“နယ်ရယ်... တို့မာနတွေကို ခဝါချလိုက်ကြပါစို့လား”

“ဒါမှ မဟုတ်ရင် တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ မာန ပါးပါးလေးကြောင့် တစ်ကမ္ဘာခဲ့ ခြားနေရွှေမယ်နော်...”

ကျွန်တော် ညင်သာစွာ ပြောတိုင်း နယ်ကခေါင်းကို အတွင်းတွင်ခါသည်။

မြော်... အနုပညာဆိုတာ ဝေအနာတို့၏ အစုအပေါင်းပါ့လား။

နယ်ကြောင့် ကျွန်တော် စာတွေအများကြီးရေးခဲ့မိသည်။ စာရေးခြင်းက ကျွန်တော် စိတ်ထွက်ပေါက်တစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့တာကြာပြီ။ ဒါကို နယ် မသိပါ။ နယ်က ကျွန်တော် စာတွေကို လျှစ်လှူရှုနိုင်လွန်းသည်။ ကျွန်တော် ခံစားချက်တွေကို နယ်သိဖို့ မလိုပါ။

ကျွန်တော် ချစ်တာ... နယ်သိဖို့ မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော်ဘာသာ တိတ်တခါး ကြိတ်လွမ်းနေရုံးသား။

အမျိုးသမီးတွေ ရက်စက်လွန်းရင် အမျိုးသားတွေ ရင်ကွဲနာကျရသတဲ့။

ကျွန်တော်ကတော့ နယ်စိတ်ကြောင့် အလုပ်ကို ဖိလုပ်ပြီး စိတ်အလုပ် ပေးထားခဲ့သည်။ အချိန်လပ်ရှိနေလျှင် နယ်ကို လွမ်းသည့် စိတ်က နိုပ်စက် လွန်းခြင်းကြောင့် အလုပ်နှင့် အချိန်လပ်များကို အဆက်မပြတ် ဖြည့်တင်းထားသည်။ အလုပ်တာဝန်တွေဟာ ကျွန်တော်အတွက် စိတ်ထွက်ပေါက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

နယ်က သာမန် အခြေခံလူတန်းစား မိဘနှစ်ပါးက မွေးဖားလာသူ ပေမယ့်

* ရည်မှန်းချက် ကြီးကြီးထားသူ။

* ရည်မှန်းချက်အတွက် အချစ်ကို စတေးနိုင်သူ။

* ငွေထက်၊ အတွေ့အကြုံ နှင့် ပညာကို တန်ဖိုး ထားသူ။

* ခါးသီးတဲ့ ဘဝဖြတ်သန်းမှုဖြင့် ရင့်ကျက်လာသူ။

* ပုရိုသတို့ကို မျက်နှာသာ မပေးတတ်သူ။

ဒါတွေက နှယ်နှင့်ပက်သက်သော မြင်နိုင်သည့် ဝိသေသများသာ။ နှယ်က ကျွန်တော့အပေါ် မစိမ်းကားပါ။ လိုက်လိုက်လျောလျော ဆက်ဆံပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က နှယ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် ကြင်နာမူ ပိုလိုချင်သော အဇ္ဈားသူ ဖြစ်နေသည်။ နှယ်က ဉာဏ်သာစွာ ခေါင်းကို ခါရမီးလျက် ကျွန်တော့ကို ဖွင့်ဟာသည်။ ကျွန်တော် ရူးရဲသာအကြည့်ဖြင့် နှယ့် အကြည့်ကို ထိုးဖောက်လိုက်သည်။ နှယ် မျက်ထွားချလိုက်သည်။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်ပါ။ ဝမ်းနည်းတာက ပိုပါလိမ့်မည်။

နှယ် ကျွန်တော့ကို မစွန့်ပစ်ပါ။

ကျွန်တော်လည်း နှယ့်ကို မမုန်းပါ။

စွန့်ပစ်စရာလည်း မလိုပါ။ နှယ်ကိုယ်တိုင်က ကျွန်တော့ကို လက်ခံခဲ့သည်မှ မဟုတ်ဘဲ။

ကျွန်တော်ကလည်း နှယ့်ကို ချစ်တယ်လို့မဖွင့်ဟာခဲ့။ ကြင်နာမူ အပြုအမူများသာ နှယ်နှင့် ကျွန်တော့အကြား ဖော်ပြမထားသော ဘာသာစကားသက်တဗျားဖြစ်ခဲ့သည်။

နှယ်ရယ်... တို့ မဖော်ပြနိုင်တဲ့ သက်တတွေ ရေးထိုးကြစိုးလား....

tcpflowfszkičkohw
'kuſu v̄si v̄kayh.
&ičkohwukv̄k. p̄i upk̄m;...

ညီတဲ့ မြစ်

မြစ်ဟာ ညီတတ်တယ်လို့ ကျွန်တော် မသတ်မှတ်ချင်ပါ။ သို့သော်...
မြစ်၏ တဒ်ကို ညီတော်မှာ ကျွန်တော် ယစ်မူးသွားခဲ့သည်။ မြစ်ပြင်ပေါ်မှာ
ရင်ခုန်ခြင်းကို ကျွန်တော်ရခဲ့သည်။ မြစ်ကိုလွန်သော် ကျွန်တော် ရှာနိုင်ခဲ့
သော မြစ်၏ရန်းက ဆက်လက်လိုက်ပါလာသည်။

မြစ်မှာ မာယာရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် မစွမ်းချင်ပါ။ အကယ်၍ ရှိခဲ့
လျှင်လည်း ဤမာယာကို ကျွန်တော် နှစ်မြိုက်ဖော်ပါလိမ့်မည်။ လူတွေနှင့်
အလှမ်းဝေးလွန်းသည့် နေရာကို နှယ်နှင့်ကျွန်တော်တို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။
ကျွန်တော် ရင်တွေ ခုန်သည်။ နှယ်က ဆံနှယ်တွေနဲ့ ကျွန်တော်ကို ရှစ်ပတ်
ထားသည်။ နှယ်ဆံနှယ်တွေအကြားက ကျွန်တော် ရှိန်းမထွက်နိုင်ခဲ့။

“နှယ်ဟာ မြစ်လို့ ညီနိုင်လုန်းတယ်....”

“မြစ်ရဲရေပြင်ဟာ အမြဲလှပ်ခတ်ဖော်ပါတယ်.... နှယ်....”

အချစ်လို့ သတ်မှတ်ဖို့ ရင်ခုန်သံတွေ ဒီထက်မက လိုချင်လိုမှာပေါ့...
ရင်ခုန်သံတွေကို တို့... ဒီရင်ကြို့လား... ကျယ်။

တကယ်တော့ နှယ်က ကျွန်တော့ကို နာကျည်းသွားခဲ့လားပင် မသိ။
နှယ့်စိတ်ကို ကျွန်တော် ခန့်မှုန်းမိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ဆုပ်မကိုင်
ရက်ခဲ့။ ကျွန်တော့အနာဂတ်က ကြမ်းလိမ့်ဦးမည်။ နှယ့်ကို ကျွန်တော့ ဒုက္ခ

တောထ ရောက်မလာစေခဲ့၏။ ဤအရာကို လျှစ်လျှော့မှုဟု ပည်ချင် ပည်ပါတော့။ နယ့်၏စီရင်မှုကို ကျွန်တော် ခံပါမည်။

နယ်ဟာ အတွေးတိမ်သောအမျိုးသမီးမဟုတ်မှန်း ကျွန်တော် ယုံကြည် ပါသည်။

သို့သော် ရင်ခုန်မှုတွေကို မလွန်ဆန်နိုင်ရင် ကျွန်တော်တို့ မအောင်မြင် နိုင်ကြဘူးလေ။

“ရင်ခုန်သံတွေကို အတ္ထကြီးစွာ ရယူခဲ့လို စိတ်ဆိုးလား... နယ်”

“မင်း နားလည်နိုင်မယ် ထင်ပါတယ်။”

ကိုယ်ဟာ နယ့်ကို တဒဂ်ရင်ခုန်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နယ် သိစေ ချင်လိုက်တာ။

“နယ်ရယ်...တို့ စောလွန်းသေးတယ် နော်...”

မြစ်ပြင်သည် ဒီနေ့မှ ပို၍ သာယာနေခဲ့သည်။ ကောင်းကင်က ကြည်လင်နေသည်။ နေ၏စူးချွေသည့်အပူကို မိုးတိမ်တောင်များက ခံတပ် လုပ်ပေးသည်။ သို့သော် မိုးတို့ မငိုပါ။ မျက်ရည်စိုးရုံများသာ ကျွန်တော်နှင့် နယ့်၏ပါးပြင်ပေါ် ဘူတို့ သက်ဆင်းကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျော်စွာ ခံယူကြသည်။ မိုးရေမှုန်လေးများက ကျွန်တော်တို့ရင်ခုန်မှုကို ဒီဂါရိမြှင့်ပေး သည်။ နယ့်ကို ဖက်ထားလိုက်ချင်သည်။ နယ့်မှာ ကျွန်တော် ရင်ခုန်ရသော အလှရှိသည်။ သယ်စင်းတဲ့ နယ်လည် တိုင်တွေကို ကျွန်တော်အတွက် ယစ်မှုးစရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရှုပ်ထွေးနေသော နယ့်ဆံနွယ်တွေက လေမှာ လွင့်အသည်။ ကျွန်တော် နှုံးညွှံးစွာ သိမ်းဆည်းပေးလိုက်သည်။

နယ့် ဆံနွယ်တွေကို ကျွန်တော် မနမ်းခဲ့ပါ။

ကျွန်တော် နမ်းခွင့်မရှိ၍ ဖြစ်သည်။

ဒါကို နယ်က မသတ်မှတ်ထားပါ။

ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ချမှတ်ထားသော သံမဏီ စည်းမျဉ်း တစ်ခု ကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

နယ့် ဆံနွယ်တွေလို နယ့် နမူးကွက်ကွက်လေးကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင် စားသည်။

နှယ့်ဆံနယ်တွေ သိမ်းလိုက်ရင် ပေါ်လာသည့် လည်တိုင်သွယ်သွယ်
လေးက ဆွဲဆောင်မှု ရှိသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ဝေဒနာတွေကို ဖွင့်မဟရဲလောက်အောင် သတ္တိ
နည်းလွန်းခဲ့ပါတယ်....”

နှယ်က သူ့ကို ကျွန်တော်စာတွေထဲက ကုန်ကြမ်းမဖြစ်စေဖို့ သတိပေး
ပါသည်။

နှယ့်ကို ကုန်ကြမ်းလို့ ကျွန်တော် ဘယ်သောအခါကမှ မသတ်မှတ်ခဲ့ပါ။
နှယ်နှင့် ပတ်သက်တဲ့ ကျွန်တော် ခံစားချက်တွေဟာ ကုန်ကြမ်းလို့ ပြောလို့
မရအောင် နှီးည့်လွန်းပါသည်။

နှယ်က ကျွန်တော်ကို နောင်တတွေ ပေးဖို့ ပြင်ဆင်ထားပုံရသည်။
နှယ်ပေးသူ့ကို ခံယူဖို့ ကျွန်တော် ပြင်ဆင်ထားပါသည်။ နှယ် နားလည်
လာပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူတွေကို ကြင်နာမှုထက်
နာကျင်မှုကိုသာ ပိုပေးနိုင်သော ယောက်ဗျားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဒါကို
နှယ် မသိပါ။ နှယ်သိလိုက်သည့် အချိန်မှာ နှယ်နောင်တမရဖို့ ကျွန်တော်
ဆန္ဒရှိသည်။

“နှယ်...”

“ကိုယ်... နှယ့်ကို မပြင်းပယ်ပါ။”

နှယ့်ကို လျှစ်လျှော့မရှုပါ။

နှယ့်ကို လျှစ်လျှော့မရှုခဲ့လို့လည်း နှယ့်အပြုအမှတိုင်းကို အရိပ်တကြည့်
ကြည့် ကြည့်နေမိသည်။

“နှယ်.... မြစ်ရေပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာတဲ့လောက ညှင်ညှင်သာသာ
ပဲနော်။”

“ဒါပေမယ့် တို့ ရင်ခုန်သံတွေ ဖြန့်နေတယ်...”

“ဒါကြောင့် ပြိုလာမယ့် မိုးကိုတောင် တို့... အံတုဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်
မဟုတ်လား”

“မိုးက တို့ ရင်ခုန်သံတွေကို အချိုးပေးလိုက်တယ်”

“မိုးက တို့ ရှိတဲ့နေရာမှာ မငိုဘူး...”

“ဟိုး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သည်းသည်းမဲမ ငိုတယ်...”
 “တို့နှစ်ယောက်လည်း နှလုံးသားရဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ငါခဲ့ကြတယ်
 မဟုတ်လား...”
 ကျွန်တော် နှယ့်ကို မချုပ်နောင်ချင်ပါ။
 ကျွန်တော် နှယ်နှင့် ပတ်သက်ဖြီး ရိုးသားချင်သည်။ သို့သော်...
 ရိုးသားမှူကို ရင်ခုန်သံတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။
 “နှယ် အပြစ်မတင်ပါစေနဲ့...”
 “နှယ် သိစွမ်းပါစေ...”

၂၁၁ : ၁၆
 ၃၁၊ ဧပြီ၊ ၂၀၁၇။

t i fweEpp&maumi fwjh
tr\$orlwps, mufS
ulefwmfxlwfep&m, bcsufm;
≫hnf kulefwmfarhvi h
qeEsi bufwayj fprfzpfvnsewH f../

ကိုယ်သာ အခွင့်ရှိပါစေ... နှယ်

နှယ်အသံက ထူးခြားသည်။ နှယ်အထိအတွေ့က တွယ်တာချင်စရာ ကောင်းသည်။ ကျွန်ုတ်ဟာ အညာလွယ်တတ်သော၊ မြင်မြင်ချင်း ထိခိုက် ခံစားတတ်သော နှလုံးသားအလေ့ မရှိ။ တဖြည့်းဖြည့်းချင်းမှ ချစ်ခြင်းတို့ စိမ့်ဝင် ပျုနှံတတ်သောသဘောရှိသည်။ ကျွန်ုတ် နှလုံးသားကို ပြန်ကြည့် သည်။ နှယ်နှင့်တွေ့တော့မှ နှလုံးသားက အလုပ် လုပ်သလား ထင်ရဲလောက် အောင် ဖြစ်သည်။

နှယ်နှင့် ကျွန်ုတ်တို့ လွတ်လပ်စွာ ရှင်သန်ကြသည်။ လွတ်လပ်စွာ ရပ်တည်ကြသည်။

ကျွန်ုတ်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တွယ်တာသည်။ သို့သော နှောင်ဖွဲ့ထားသော ရွှေက်များမဟုတ်။ အဖြောက် အချစ်လို့ မပြောနိုင်ပေမယ့် တောက်ပသော ချစ်ခြင်းများလည်းမဟုတ်ကြ။ နှယ်နှင့်ကျွန်ုတ်အချစ်တွေက တောက်ပစွို့ရှိသော အခွင့်အရေးကို မရ။

“ဒါဟာ၊ ဝဋ္ဌကြွေးလား... နှယ်...”

တို့အချစ်တွေက ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် တောက်ပစွို့မရတာ ဘူးကြောင့် လဲ။ ကျွန်ုတ်ဟာ နှယ်ကိုဖွင့်ဟနို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည်။ နှယ်လက်ခံပါ

မလား။ ကျွန်တော်ဟာ အတ္ထာသပို့ကြီးတဲ့ ယောကျားတစ်ယောက်လို့ နယ်သိသွားရင် ကျွန်တော့အချစ်ကို လက်ခံရပါ မလား။

နယ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး စိုးရိမ်ချက် အထွေထွေ ကျွန်တော့မှာ ရှိသည်။ နယ်ဟာ ထူးဆန်းသည့်အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် အချစ်အပေါ် ရှုမြင်ပုံ၌ ထူးခြားသည်။ ဤအချက်ကပင် ကျွန်တော့ကို ဆွဲဆောင်စေသော အချက်ဖြစ်လိမ့်မည်။ “လွတ်လပ်စွာ ရှင်သန်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က အချစ်ကို လွတ်လပ်စွာယူဆခွင့် မရှိဘူးလား”လို့ နယ်က ကျွန်တော့ကို မေးဖူးသည်။

“ယူဆခွင့်ရှိတာပေါ့ ... နယ်...”

“သို့သော်... ယူဆချက်တိုင်းက ရှိုးသားမှုတွေအပေါ်မှာ အခြေခံရင် သပိုကောင်းမှာပဲ...” လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က ရှိုးသားမှုတွေကို ချစ်သည်။ နယ်ဟာ အဖြူထည်သက်သက် ရှိုးစင်းလွန်းသည်။ သို့သော်... အချစ်မှာ နယ်ဟာ ရှိုးစင်းပါ မလား။ တကယ်တော့ နယ့်ကို ကျွန်တော် ချစ်သည်။ တစ်ဖက်မှာလည်း နယ့်ယူဆချက်များကို ကျွန်တော် အဖြူသိန်ဖြစ်တော့ နယ့်ကို ကျွန်တော် လန့်သည်။ ထိတ်လန့်သည်ဟု ပြောလျှင် ပို၍ မှန်မည်။

အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မှာ ကျွန်တော် ထိတ်လန့်စရာ ယူဆချက်များ ရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မမျှော်လင့်ခဲ့။ ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ ပေါင်းစည်း ဖြစ်တည်နေတဲ့ နယ်...။

စူးရှုံး အယူအဆများ နယ်မှာရှိသည်။

ထူးခြားသော နယ့်၏ အချစ်ဒသသနမှာ အနမ်းတွေဖြင့် ဖွင့်ခြင်းဖြစ်သည်။ အနမ်းတွေက ကျွန်တော့၏ တောင့်တင်းသောခန္ဓာကို ပျော်ခွေသွားစေသည်။ ကျွန်တော်က နယ့်နယ့်တ်ခမ်းဖူးဖူးကလေးကို တို့ထိကြည့်သည်။

အဆိုတော် ကိုမျိုးကြီး၏ သီချင်းကို ကျွန်တော် ဆိုလိုက်မိသည်။

“နှုတ်ခမ်းပါးလေးနဲ့ ငါကို... ဆက်ပြီး...မညာနဲ့တော့... ကောက်ကျစ်တဲ့... ချစ်သူမျိုးဆိုရင်... ငါ အလိုမရှိတော့...”

ရန်သူတစ်ထောင်ရဲ ရှိုးသားခြင်း သီချင်းက နှုတ်က တဖွေ ရော်မိသည်။

ရိုးသားမှူအပေါ် လိမ်လည်ခံရသော ဒဏ်ရာများက ကျွန်တော့မှာ
မပျောက်သေး။ နယ့်ကို ကျွန်တော်ဒဏ်ရာတွေ ကုသဖို့ မတိုက်တွန်းချင်ပါ။
ဒဏ်ရာကြောင့် နယ်ယုယူမှုကို ကျွန်တော်ရမည်ဆိုလျှင် ဒဏ်ရာတွေတရစ်
ပေးလိုက်ပါတော့လို့ လောကကြီးကို ကျွန်တော် တောင်းဆိုလိုက်ချင်သည်။

သို့သော်... နယ်ပေးသည့် ဒဏ်ရာများတော့ ကျွန်တော် မလိုချင်ပါ။

“သိပ်ချစ်လွန်းရင် အသက်ရှာဖို့တောင် ခဲယဉ်းပါတယ်...”

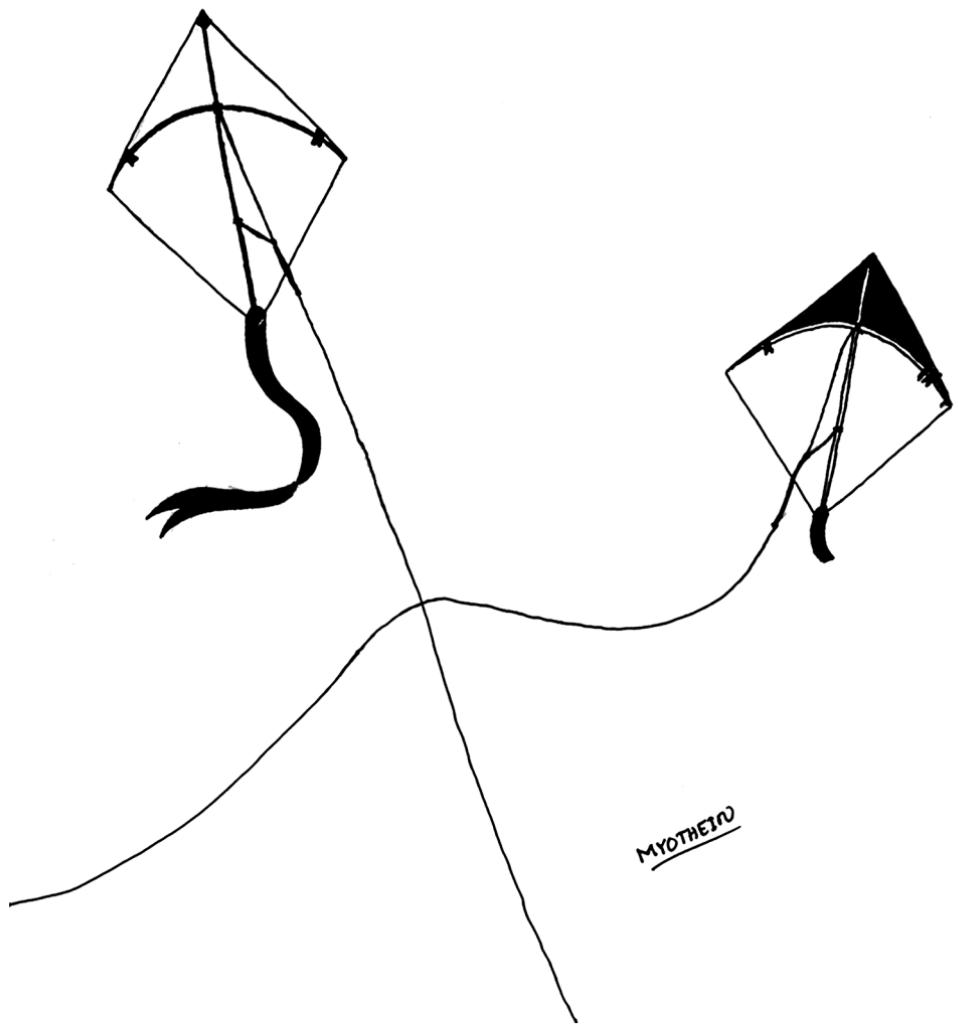
“နယ့် အနမ်းတွေဟာ ကိုယ့် နယုံးသားပေါ် ကြွေပါစေ....”

နယ့်အနမ်းတွေကို ကျွန်တော်သာ ရဖို့ အခွင့်ရှိပါစေ....။

ည ၁၂ : ၀၀

၇ | စက်တင်ဘာ၊ ၂၀၁၇။

]]obm0w&m;u Eg hmeawCukkifm;ypfap....}}vK
uLewmBkm;rnqkwmi fzlonf

မာန ရဲ စည်း

“မန္တလေးမှာ အချစ်တွေ ကျွန်ုခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းယုံပါမလား...”
နယ်...”

“လူတွေဟာ ကိုယ့်တွယ်တာရာမှာ နိခိုတတ်ကြတယ် မဟုတ်လား...”
ကျွန်ုတော်ဟာ မန္တလေး တစ္ဆောက်းလို တွယ်ကပ်လွန်းလှသည်။
နယ့်အပေါ်ချစ်တဲ့ အချစ်တွေကို သိမ်းကျိုးပြီး သယ်မလာနိုင်။ နယ်က သူ့
အချစ်တွေကို တုပ်နောင်ထားသည်။ ကျွန်ုတော်ဆီလာဖို့ နယ့်အချစ်တွေက
တုပ်နောင်ခြင်း ခံထားရသည်။ ကျွန်ုတော် ဝမ်းနည်းသည်။ အထူးသဖြင့်
နယ့်အချစ်တွေဟာ နယ့်တုပ်နောင်မှုက ရန်းမထွက်နိုင်အောင် ကပ်ပြုလွန်း
လှသည်။

ကျွန်ုတော်မာနတွေကို ခဝါချုပြီး နယ့်ဆီ အရောက်သွားခဲ့ပါသည်။
နယ့်ကြိုဆိုမှုက ရင်နင့်စရာ။ ဒီလောက် အသည်းမာတဲ့ အမျိုးသမီးကို
ကျွန်ုတော်ချစ်လာလိမ့်မယ်လို ဘယ်တော်းကမှ မထင်မိခဲ့။ နယ်ဟာ ကျွန်ုတော်
ရင်ထဲကို ကျွန်ုတော် မသိလိုက်သည် အခို့မှာပင် ဝင်ရောက် အနရာယူပြီးခဲ့ပြီ။
“ဆိုးလွန်းပါတယ်... နယ်”

နယ့်အသံကို မကြားရတာ နစ်ပေါင်းထောင်ချီ ကြာညာင်းသယောင်
ခံစားမိနေသည်။ နယ်က ကျွန်ုတော်အတွက် အချစ် မှတ်တမ်းတစ်စောင်။
ထို့နောက် အချစ် မဟာကျမ်းတစ်ခု။

“နယ်... မင်း... တတ်နိုင်လွန်းပါတယ်ဂျယ်...”

နယ့်အကြည့်တွေကို တောင့်ခံနိုင်လောက်အောင် ကျွန်တော့မှာအင်အား မရှိ။

နယ့်အသံကို လွန်ဆော်နိုင်လောက်အောင် ကျွန်တော့ မာနက မကြုံနိုင်။
နယ့်အထိအတွေ့ကို လျှစ်လျှော်နိုင်လောက်အောင် ကျွန်တော့မှာ သမာဓိမရှိ။
နယ့်ကြောင့် ကျွန်တော့ အမှတ်သရုပ်တွေ ပျက်ယွင်းကုန်သည်။

ဘာပဲပြောပြော နယ့်အတွက် ကျွန်တော်ဆိတာ အပျောက်ဆုံး ခံလိုက်ရတာ တန်ပါတယ်... နယ်။

ဒါကို နယ်မှ သိပါလေစ။

“ဒို... နယ်သိစရာ မလိုပါဘူး...”

“ကျွန်တော်အချစ်က နယ်သိဖို့မှ မဟုတ်တာ...”

အသီအမှတ်ပြုခွင့်ရမည့် အချစ်တွေ ကျွန်တော်ဆီလာဖို့ ကျွန်တော်မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် လောကကြီးက မတရားပါ။ နယ်နှင့် ကျွန်တော်ကို ရထားသံလမ်းလို ပမာထားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်နှင့် နယ် အတူယူဉ်တဲ့ ရှိမော်ပါသည်။ သို့ပေသိ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့မှ ဆုံးကြမည် မဟုတ်ပါ။ ရှုပ်တွေးတဲ့ ရထားလမ်းဆုံးလမ်းခွေတွေမှာ အဖြိုင်ရှိမော်တဲ့ သံလမ်းတွေ ဆုံးဖြစ်ကြတယ် ဆိတ်တော့ကော့ နယ်မှ သိပါလေစ။ ရှုပ်တွေးတဲ့ ဖြစ်ပျက်မှု အကြားမှာ နယ်နှင့်ကျွန်တော် ဆုံးခဲ့ပါသည်။ ဆုံးခြင်းသာဖြစ်သည်။ ပေါင်းစပ် ဖြစ်တည်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။

“ဘယ်တော့များမှ... ပေါင်းစပ်ခွင့်ရပါမလဲ နယ်”

“သံတွေကိုတောင် အရည်ကြိုလို ရသေးတာပဲ..”

“တို့မာနတွေကိုလည်း အရည်ကြိုပြီး ရောစပ်ပစ်လိုက်ရင် အကောင်းသားနော်..”

နယ်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ နယ့်၏လောင်ပြောင် မှုကို ကျွန်တော် မခံနိုင်ပါ။ ရန်သူ့၏ ထိုးနှက်မှုကို ကျွန်တော် ခံနိုင်သည်။ နယ့်၏ မထိခဲ့မြင်ပြုမှာက ကျွန်တော်၏ လူသားဖြစ်တည်မှုကို ခြိမ်းခြားက်လျက်ရှိသည်။ နယ့်ကို မတရားဘူးလို့ ကျွန်တော် မပြောချင်ခဲ့။

“အချစ်မှာ မတရားခြင်းဆိုတဲ့ စကားလုံးကို မဖြေပြုပဲ သုတေသနပစ်လိုက်နိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်..”

နှယ်နှင့် ပက်သက်ပြီး ကျွန်တော်မှာ ဆန္ဒနှင့် မျှော်လင့်ချက်များသာ အထောင်အသောင်း ရှိခဲ့သည်။ နှယ်လက်ကလေးကို ကြင်နာစွာ ဆပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်းမှအပ မည်သည့် မျှော်လင့်ချက်များပေါ်မလာခဲ့ပါ။ နှယ်နှင့် ပတ်သက်သော ကျွန်တော် မျှော်လင့်ချက်များကို လူမသိသူမသိ မြှင်နှုပစ်လိုက်ရတော့မှာလား... ကွယ်။

“တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ နံရုတစ်ချပ်ခြားနေတယ်...”

“ဒီနံရုက သိပ်ပါးလွှာတယ်၊ သိပ်မာကြာတယ်... အဲဒါ နှယ်မာနတွေလေ...”

“မာနဆိုတဲ့ နံရုလေးကို ကိုယ်နှင့်တွေ့ရင် ခဏ သိမ်းထားပေးပါလား.... နှယ်”

“ဘာလင်တံတိုင်းကြီးတောင် ပြုကျခဲ့သေးတာပဲ....”

“နောက် ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုလောက်မှာ နှယ်မာနတွေ နှိမ်လအတိုင်း မရှိပါစေနဲ့....”

ကျွန်တော် နှုတ်က ဖွင့်မဟာရဲလောက်အောင် နှယ်ကို ကြောက်ချွဲခဲ့ဖူးသည်။

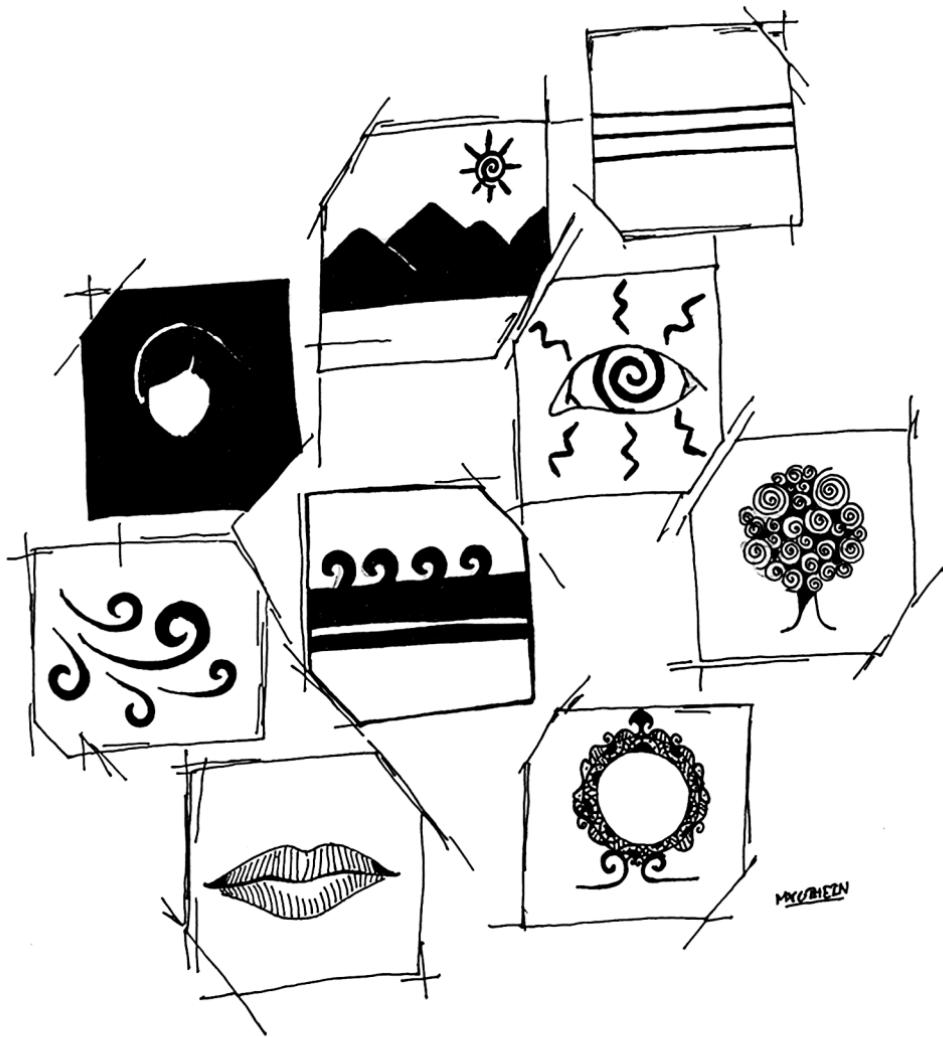
“သဘာဝတရားက နှယ်မာနတွေကို တိုက်စားပစ်ပါစေ....” လိုက်ကျွန်တော်ဘုရားမှာ ဆူတောင်းဖူးသည်။

ကျွန်တော်... နှယ်အကျဉ်းသား ဖြစ်ခဲ့တာကြော်ပြီ။ နောက်ဆုံး စဉ်းစားလိုက်တော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က နှယ်အကျဉ်းသားဖြစ်ခြင်းကိုပဲ တွယ်တာမက်မောနသလား မပြောတတ်။ အချစ်နှင့် ပတ်သက်လျှင် ဆင်ခြင်တုံးတရားတို့ နောက်ဆုတ်ကျွန်သည်။

“ဆင်ခြင်တုံးတရားတွေ နောက်ဆုတ်သလို မာနတွေလည်း ခေတ္တနောက်ဆုတ်ပေးကြရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ... နှယ်...”

ମର୍ଦ୍ଦିତ

୭୬

x|clēfomtr||orlwkf
cpēi Esvlk sumi faomtjyktzih
r, Svetku/
Eg fu x|clēfomrefrom;jzpbfvk
cpēi Esbupzg fu k &nfuk foß&fnh
tr||or||zpbnf

ရင်ခုန်မှူဆီ

“နယ်... တိန္ဒစ်ယောက်ရဲ ချစ်ခြင်းတွေက မတူညီနိုင်ကြဘူးလေ...”

“တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အမှုသဟဲပြုဖို့ ချစ်တာ မကောင်းပေ
မဟုတ် ကိုယ်ချစ်တဲ့သူက ကိုယ့်ကို မို့စေချင်တာ ထဲးခံပဲ မဟုတ်လား....”

နယ်နှင့် ကျွန်ုတ်အကြားမှာ ခိုင်ယာလော့များ ရှိခဲ့သည်။ အထူး
သဖြင့် တစ်ယောက်၏အချစ်ကို တစ်ယောက်အဓိပ္ပာယ်တွေ ကိုယ်စီ ဖော်ကြ
သည့်အရာတွင် ကျွန်ုတ်တို့ သဘောကွဲလွှဲကြသည်။ သို့သော် နယ်နှင့်
ကျွန်ုတ်တို့ ချစ်ကြပါသည်။

နယ်က သဘာဝတရားကို ချစ်တတ်သည်။ သစ်ပင်စိမ်းစိမ်းများကို
ချစ်သည်။ တောကို ချစ်သည်။ တောင်ကို ချစ်သည်။ လေပြေလေးတွေကို
ချစ်သည်။ နောက်... ကျွန်ုတ်ကို ချစ်သည်။

ရင်ခုန်နိုင်စွမ်း မြင့်မားသောနှစ်ယ့်ကို ကျွန်ုတ် ရင်ခုန်သည်။ နယ်က
သဘာဝကို ရင်ခုန်၍ ကျွန်ုတ်က နယ့်ကို ရင်ခုန်သည်။ ဤအချက်က
ကျွန်ုတ်တို့အကြားမှာ ဇြိုံးယောက်ဖြစ်လိမ့်မည်။

နှယ်က ကျွန်တော့ကို လွတ်လပ်စွာ ရင်ခုန်ဖို့ ပြောသည်။ ကျွန်တော်ဟာ နှယ့်ကို လွတ်လပ်စွာ ရင်ခုန်နေကြောင်း နှယ်မသိလို့ ပြောလေသည်လား။ သို့တည်းမဟုတ် သိလျက်နဲ့ ပြောနေခြင်းလား မသိ။ လွတ်လပ်ပျို့ချယ်သော ယောက်ဟားပျို့တစ်ယောက်က လွတ်လပ်သော မိန်းမပျို့တစ်ယောက်ကို ရင်ခုန်တာ အပြစ်မဟုတ်။

“မချစ်ခင်ကလည်း လွတ်လပ်မယ်၊ ချစ်နေရင်လည်း လွတ်လပ်မယ်၊ တို့နှင့်လုံးသားတွေ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်မိကြရင်လည်း လွတ်လပ်ကြမယ်....”

“အချစ်ဟာ လွတ်လပ်မှ ကောင်းပါတယ်... နှယ်”

“သစ္စာတရားနဲ့ယဉ်ပြီး လွတ်လပ်ကြရင် ကမ္မာကြီးက ယခုထက်ပိုပြီး နေပျော်မှာပေါ့...”

အဆိုတော် အောင်ရင်က ဆိုဖူးသည်။ “ရင်ခုန်ရင် အချစ်ပဲကွယ်...”
တဲ့။

အချစ်သည် ရင်ခုန်မှုနှင့် ယုဉ်တွဲသည်။ ရင်ခုန်ခြင်းကို ဆွဲဆန်လို့ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ လို့ ကျွန်တော် တောင့်တဖူးသည်။ ကျွန်တော့ ရင်ခုန်မှုက ကျွတ်ဆတ်လှသည်။ မခုန်တစ်ချက်၊ ခုန်တစ်ချက်။ နှယ့်အချစ်က ကျွန်တော့ အတွက် ပြည့်ဝသော ရင်ခုန်သံကို မရခဲ့။ နှယ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ဝေးနေခြင်း ကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့ရင်ခုန်ခြင်းက နှယ့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးပေါ်မှာ ရှိသည်။ နှယ့်အကြည့်တွေမှာရှိသည်။ နှယ့် ရယ်သံတွေမှာ ကျွန်တော် ရန်ခုန်သံမှား နှစ်မြုပ်နေသည်။ နှယ့်ဆံနှယ်တွေကလှသည်။ ရွှေးစိတဲ့ မျက်ဝန်းစိမ်းတွေမှာ နှယ့် အလှကို တွေ့ရသည်။ နှယ်ဟာ ယဉ်လေးတစ်ကောင်လို့ ဖြေစင်သလို ဆွဲဆောင်အားပြင်းသော ညြို့တော်ကို သူ့နှင့်လုံးသားမှာ အသက်သွင်းထားနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် နှယ့်မျက်ဝန်းတွေကထူးမြှားသည်။ နှယ်နှင့်ကျွန်တော် ဆုံးချိန်များ၏ နှယ့်မျက်ဝန်းများကို ကျွန်တော် ကြာကြာမကြည့်နိုင်ခဲ့။

နှယ့်မျက်ဝန်းတွေက စူးရှုလွန်းသည်။

အတွေးအခေါ်အရ ရဲရင့်တတ်သော

အယူအဆအရ ပြင်းပြသော

လေ့လာမှုအရ ကျယ်ပြန့်စပ်သော
အမြင်အရ လွတ်လပ်ပွင့်လင်းသော
အပြောအဆိုအရ တည်ကြည်သော

နှယ့်အရည်အသေးများက ကျွန်တော့ကို ကိုင်လှပ်နိုင်စွမ်းရှိသည်။
သမားရိုးကျ မိန်းမပျို့တစ်ယောက်မဟုတ်မှန်း ကျွန်တော် အကဲခတ်ခွင့်ရခဲ့သည်။
ကျွန်တော် စိုးသာသည်။ နှယ့်မှတ်ချက်များက ကျွန်တော်အတွက် အရာ
ရောက်သည်။ အရေးပါသည်။

“နှယ်ဟာ ကျွန်တော် ကြည့်ဖို့ မှန်တစ်ချပ်”

အတွေးအခေါ် အယူအဆနှင့် လေ့လာမှုအရ ကျွန်တော်နှင့် ရင်ဘောင်
တန်းနိုင်သော အမျိုးသမီးကို စိတ်ဝင်စားမိသည်။ နှယ့်လို အမျိုးသမီးကို
ကျွန်တော် တွေ့ဖူးပါသည်။ သို့သော ထူးချွန်သော အမျိုးသမီးတိုင်းက
ချစ်ခင် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော အပြုအမှုဖြင့် မယူဉ်တွဲနိုင်ကြ။ နှယ်က
ထူးချွန်သော မိန်းမသားဖြစ်သလို ချစ်ခင်နှစ်သက်စဖွယ် ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး
ရှိသည့် အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။

နှယ့်ကိုယ်တွင်းမှာ အလှ ရှိသည်။

နှယ့် ရင်တွင်းမှာ အလှ ရှိသည်။

နှယ့် ဆံနှယ်မှာ အလှ ရှိသည်။

နှယ့် စကားသံမှာ အလှ တွေ့သည်။

နှယ့် ထိတွေ့မှုက တည်ဖြစ်မှုသည်။ ရင့်ကျက်သည်။ ကြင်နာသည်။
တွယ်တာချင်စရာကောင်းသော စရိတ်ကို နှယ်က သူ့အပြီးများ၌ မြှုပ်နှံ
ထားသည်။

“ကိုယ်ဘယ်တော့မှ မရိုးအောင် မင်းအပြီးမှာ ဘာထည့်ပြီးသလဲ....
နှယ်”

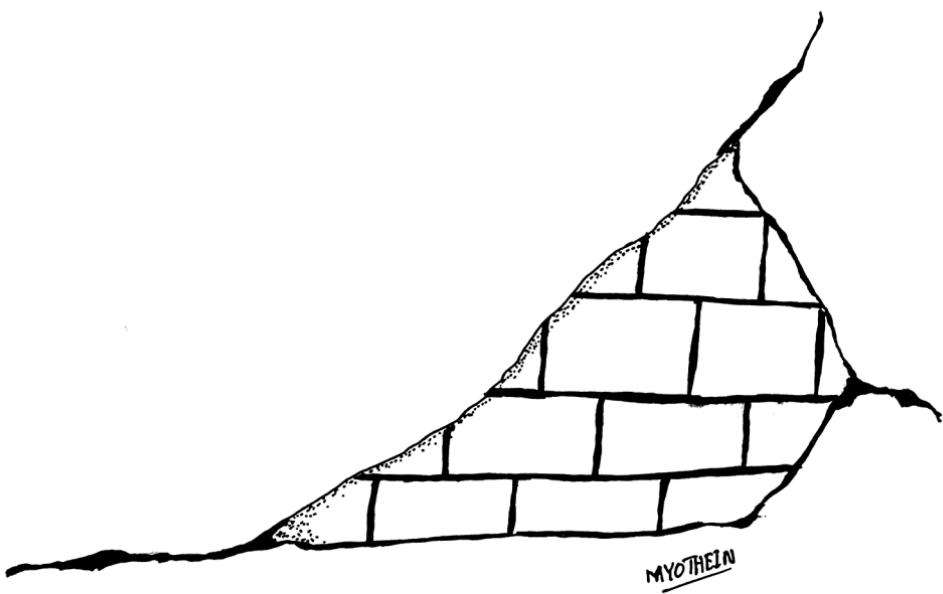
နှယ့်မှာ ထူးခြားသော စရိတ်ရှိသည်။ ငှင်းမှာ အသိကို တရပ်စပ်
ရှာဖွေနေခြင်းဖြစ်သည်။ တဗ္ဗာသိုလ်ကျောင်းကို နှယ့်က လေ့ကျင့်ကွင်း
သက်သက်မျှသာဟု သဘောထားသည်။ သူ့အမြင်ယူဆချက်များကို
ကျွန်တော်ကို မေးသည်။ တိုင်ပင်သည်။ ဆွေးနွေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရုံ
ကျွန်တော်နှင့် ငြင်းခုံနှင့်သည်။ နှယ်က သူ့ယူဆချက်များကို ဆုပ်ကိုင် ငြင်းဆုံး

တိုင်း လေသံက မာသွားလေရှိသည်။ ထိုအခြေအနေမျိုးတွင် ယဉ်သူငယ်လေးမှ ကျားရဲ တစ်ကောင်လို ရဲရှင့်မှုမျိုး ပြောင်းလဲသွားသည်။ နှယ့်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်ုတ်ပြီးသည်။

ထိုအပြီးသည် ဝီတီ အပြီးဆိတာကို နှယ်... မင်း သိနိုင်ပါ မလား။

ည ၆ : ၅၇

၂၀ । စက်တင်ဘာ । ၂၀၁၇။

အလွမ်းတို့ ပြိုင်ကြရအောင် ... နှယ်

“တိုးတိတ်စွာ ရင်ခုန်တာ အပြစ်လား နှယ်...”

“သို့တည်းမဟုတ် နှယ်ကို ကိုယ် ခိုးကြည့်တာ အပြစ်လားကျယ်”

နှယ်ရဲ့ ညို့ဓာတ်ကို ကျွန်တော် မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့။ အထူးသဖြင့် နှယ်
နှုတ်ခမ်းပါးတွေကို ကျွန်တော် မလွန်ဆန်နိုင်။ လွန်ဆန်နိုင်စွမ်းလည်း မရှိ။
လွန်ဆန်နှုတ်ည်း စိတ်ကူးမရှိ။ နှယ်၏ ညင်သာသော အပြုးမှာ ကျွန်တော်
ကျခံးခဲ့ပြီးပြီ။ နှယ်... သိနိုင်ပါမလား။

ပင်ပန်းမှုတွေအတွက် နှယ် နားခိုရာ ရင်ခွင်တစ်စုံ ဖြစ်လိုက်ချင်ပါဘိ...
နှယ်ရယ်။

ဘာပဲပြောပြာ နှယ်ကို ကျွန်တော် ကြင်နာသော စကားလုံးများဖြင့်
ဖေးမခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ကြင်နာမှုများက စကားလုံးများအဖြစ်သာ ရပ်တည်
ခွင့်ရအောင်ကိုး။ နှယ်လို့ အမျိုးသမီး၏ နေားတွင် တာဒ်ရှိနေခွင့်ရခြင်းက
ကျွန်တော်အတွက် ကံကောင်းလွန်းလှသည်။

မြန်မာဆန်သော နှယ်အလွန် ကျွန်တော်ရစ်မှုးသည်။

ကြိုနှင့်ပါနှယ်။ ကျွန်တော် နှယ်ဆီ အရောက်လာမှာပေါ့၊ မိုးတွေ
ညီးလာပြီ။ တို့ ပြန်ကြစိုးနော်။

ဒီလိုနှင့် မိုးရေထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။ မိုးတွေ
ညီးရင် နှယ့်ကို လွမ်းတုန်း။

ကျွန်တော် စာတွေ မရေးတော့ဘူး... နှယ်။

နှယ့်ကို လူသိလို့။ နှယ်က ကျွန်တော်တစ်ယောက်သာ သိသင့်သူလေ။

“တို့နှစ်ယောက် အချုပ်တွေဟာ လူသိစရာ မှ မလိုတာလို့...”

နှယ်က ပြောခဲ့ဖူးသည်။ နှယ့်စကားကို ကျွန်တော် ငြင်းဆန်ခဲ့ဖူးသည်။

နှယ် မှန်ပါသည်။

နှစ်ယောက်တစ်ကွမ္ဗာ တည်ဆောက်ခွင့်ရမှ တို့ အချုပ်တွေကို ဖော်
ထုတ်ကြနိုင်း... နှယ်။

အချုပ်တွေဟာ ဖုံးဖိလွန်းရင် သူတို့ မွန်းကြပ်ကုန်ကြမှာပဲ။

နှယ်နှင့် ပတ်သက်သော အချုပ်များကို ဖုံးဖိလွန်း၍ ကျွန်တော် ပို
မွန်းကြပ်လာသည်။

ကျွန်တော် စာအုပ်စင်က စာအုပ်များ ပိဇ္ဇာလိုလားမသိ ကျွန်တော်
ရင်ခုန်ဖို့ ခက်နေသည်။ လွတ်လပ်စွာ ရင်ခုန်ခြင်းက မိုးတွေနဲ့အတူ သယ်လာ
ပါစေ... နှယ်။ လေနဲ့အတူ လွင့်သွားတဲ့ မိုးတွေရှိခဲ့ရင်တောင် နှယ့်အချုပ်တွေ
ကျွန်တော်သို့ ကျွန်ခဲ့ပါစေ။ ကျွန်တော်ကတော့ နှယ်နှင့်ပက်သက်၍ သဘာဝ
ကြီးဆီက လေဘာတကြီး ဆုတောင်းမိသည်။

မိုးတွေသည်းရင် နှယ့်ကို ပိုလွမ်းရသည်။ မိုးသည်းတွေကြားမှာ
အချုပ်၏ရှိုးအားသွေ့ကို နှယ်နှင့်ကျွန်တော် အပြိုင်ပြုခဲ့ကြဖူးသည် မဟုတ်
လား။ မိုးတွေ မြိမ်းရင် နှယ်တစ်ယောက် ကြောက်နေရှာမှာပေါ့။ နှယ်ဟာ
သွေ့ရှိသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် မိုးမြိမ်းသံတွေ
ကြားမှာ တစ်ကိုယ်တည်း တောင့်ခံနိုင်လောက်အောင် နှယ့်မှာ မို့တွယ်စရာ
ရင်ခွင် မရှုပါ။ နှယ် အားငယ်ရှာပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ဟာ နှယ် နားခိုင့်
ရင်ခွင် ဖြစ်ချင်ခဲ့ဖူးသည်။ နှယ့်ကို အားနာသည်။ ကျွန်တော့ဘဝက ကြမ်း၍
ကျွေးကောက်ဂုဏ်းသည်။ ကျွန်တော်ချုပ်သောသူကို ဘဝလမ်းကြမ်းဆီ ခေါ်
ဆောင်ဖို့ ကျွန်တော် မထုတဲ့ ဖြစ်နေသည်။

နှယ်က အေးအတူ ပူအမျှ လို့ ပြောခဲ့ဖူးသည်။

“ဒါပေမယ့်... နှယ်ရေ့...”

ကျွန်တော်ဘဝထက အပူများက ပြင်းရှုစွဲးသည်။ နဲ့ညံ့နေသော နှယ့် နှလုံးသား လောင်ကျွမ်းသွားမှာ စိုးထိတ်လှသည်။ ကျွန်တော် မသိ ထိတ်က နှယ့်ကို ကျွန်တော်ဘဝထ ဝင်လာချောင်သည်။ သိထိတ်မှာတော် နှယ့်ကို ဝင်မလာအောင် ကျွန်တော် ဟန်တားမိသည်။

“နှယ်... ကျွန်တော် ထိတ်ကို မှန်းဆနိုင်ပါလေစ...”

ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လွှန်းမက မြန်လာတော့ နှယ့်ပါးမြှို့မြို့အပေါ် ကျွန်တော် လက်ချောင်းများ ရောက်သွားသည်။ နှယ့်ကို ယုယ္စာ တို့ထိမိသည်။ နှယ်က ည်သာစွာ မျက်လွှာလေးကို ချုပ်စိုက်သည်။ ထို့အောက် မျက်လွှာကို ပင့်သက်၍ ကျွန်တော်ကို ဧေးကြည့်သည်။ ကျွန်တော် တည်ပြီးစွာ ပြီးသည်။ ကျွန်တော် ရယ်မောသံတွေကို နှယ်က သဘောကျသတဲ့ ကျွန်တော်ပျော်သည်။

နှယ်နှင့် အတူရှိနေခိုက် ကျွန်တော် ပျော်သည်။ နှယ့်စကားလုံးများကို နှယ့်မျက်နှာကြည့်၍ ဖမ်းယူရသည်ကို ကျွန်တော် သဘောကျသည်။ နှယ်... ကျွန်တော်ကို နဲ့ညံ့စွာပွေ့ဖက်ထားရင် ကျွန်တော် ကမ္မာကြီး တအံ့ ရပ်တန် သွားသလို ခံစားမိသည်။ ကျွန်တော် ပခုံးကို မြှို့၍ နှယ်က ပြောသည်။

“ကိုယ်တို့ ဆုနိုင်ကြပါ၍းမလား...ဟင်”

ကျွန်တော်တို့အဖြစ်က ဆုံးလောက်နဲ့ လွမ်းလောင်းလား မသိ။

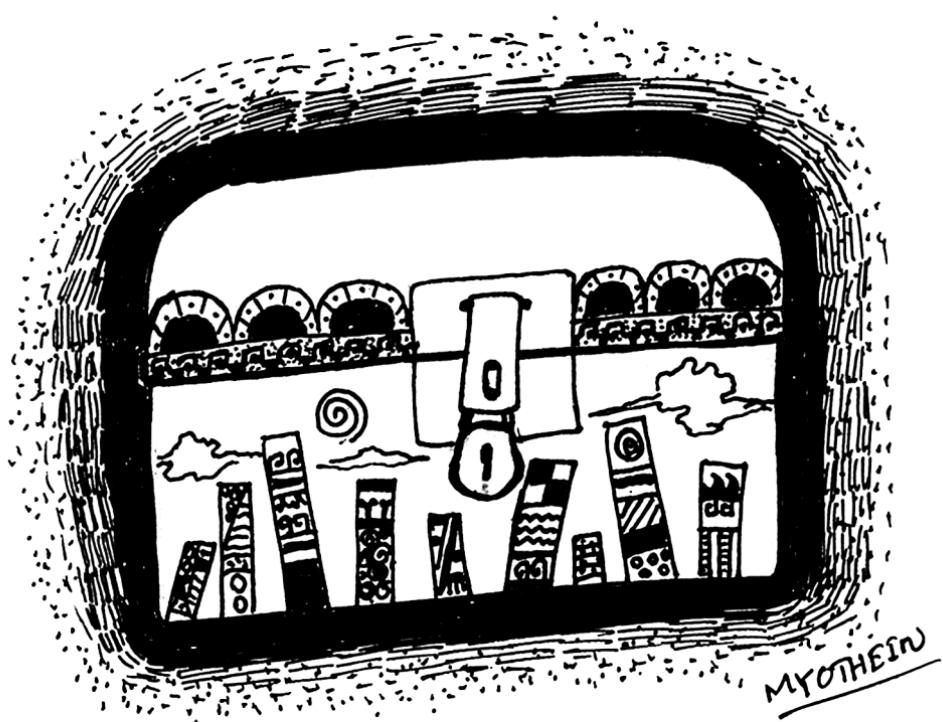
မိုးတွေချာတော့ ကျွန်တော်တို့ အတူလွှမ်းကြသည်။ ကျွန်တော်က အိမ်ရွှေဝရန်တာကို ထွက်လို့က်သည်။ မိုးပေါက်များ မျက်နှာကို လွင့်စင် လောက်သည်အထိ ရှေ့တိုးလိုက်သည်။ နှယ်က ပြေတင်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက် သည်။ မိုးပေါက်တွေကို ဖြတ်တို့က်လာသည့် လေက နှယ့်ကို အလှအယက် တိုးဝေ့ကြသည်။ ကျွန်တော်က မိုးရေစက်တွေနဲ့အတူ နှယ့်ဆီကို လေလှိုင်း တွေက တစ်ဆင့် အလွမ်းတွေ လွတ်လိုက်သည်။

၆၅... နှယ်မှ ခံစားမိပါလေစ။

နှယ်ရေး... အလွမ်းတို့ ပြိုင်ရင် ကိုယ်ပဲ နိုင်ပါရစေ။

ମନ୍ଦିର

୬୭

MYOTHEIN

t c p f u k f i f o n b c p a l u m i f v n f r [kf
u k f p a l u m i f v n f r [kf
E p p E f f z u u k f d t c p f m w f a l u m i f v n j z p b o n f

နှယ်အတွက်

နှယ်နှင့် ကျွန်ုပ်တော်တို့အကြား သံယောဇ် ခပ်ပါးပါးလေးရှိသည်။ အချစ်ထူထူရှိသည်။ အချစ်ထူထူက၊ သံယောဇ်ပါးပါးလေးအသွင် ယူ၍ ကိန်းအောင်းအနေသည်။ ကျွန်ုပ်တော်တို့ နှစ်ယောက်အကြား ကြင်နာမှုစကားလုံး လေးများဖြင့်သာ သီကုံးခွင့်ရန်ခြင်းက နှစ်ညီးစလုံး၏ ဘဝအခြေအနေနှင့် ပိုသက်ဆိုင်မည် ထင်သည်။

“နှယ်...တို့ ရှေ့ဆက်တိုးကြမလား....”

မေးစရာမလိုသော မေးခွန်းကို ကျွန်ုပ်တော် မေးမြိမ်သည်။ နှယ် စိတ်တို့ သွားပုံရသည်။ သိပ်တုံးအ, တဲ့ ယောက်ဗျားပါ လားလို့ ပြင်းရှေသော ကောက် ချက် ချလိုက်ပုံပေါ်သည်။ ကျွန်ုပ်တော်နှင့်မှ ထွက်ပြီးခါမှ အခြေအနေကို ကျွန်ုပ်တော် ရိုပ်မြိမ်သွားသည်။ သိပ်ည့်တဲ့ ငါပါလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြောမြိမ်သည်။

နှယ်နှင့် ပက်သက်လျှင် အရာရာမှာ ကျွန်ုပ်တော် ည့်ပါသည်။ အခြား သူများက ဘယ်လောက်ပင် ကျွန်ုပ်တော်ကို တော်လွန်းသည်ဟု ချီးကျူးပါစေ၊ နှယ်ဖေဒ၌ ကျွန်ုပ်တော် ည့်လွန်းသည်။

နှယ်မမေးသည့် အမေးများကို ကျွန်ုပ်တော် ဖြေခဲ့ပါသည်။ နှယ်မမေးစရာ

မလိုလောက်အောင် ကျွန်တော်က နှယ့်ကို စိတ်ဝင်စားစေချင်သောစိတ်ပြင်းပြခဲ့သည်။ နှယ် ကျွန်တော်ကို စိတ်ဝင်စားရမည်။ နှယ် စိတ်ဝင်စားအောင်၊ ကျွန်တော် အေမည်။ နှယ့်သို့မာတ်ကို ခံချင်လို့၊ နှယ် အာရုံစိုက်တာကို ကျွန်တော် ရချင်နေခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

နှယ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ရိုးရိုးသားသား ကျွန်တော် ဝန်ခံပါသည်။ နှယ်ချစ်တာကို လိုချင်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း နှယ့်ကို ချစ်သည်။ နှယ်ချစ်တာကိုလည်း လိုချင်သည်။ ဤအချက်ကို အတ္ထဟု ပညတ်ပါက ပညတ်ပါစေတော့။ ကျွန်တော်ဟာ အတ္ထကြီးသူပါ။ အထူးသဖြင့် နှယ်နှင့် ပက်သက်လျှင် ပို၍အတ္ထကြီးသူပါ။ နှယ့်အချစ်ကို ရလိုခြင်းက ကျွန်တော် အတ္ထ၏ ကြီးစွာသော အစိတ်အပိုင်းဖြစ်လိမ့်မည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လက်တွဲဖော် ချစ်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဖွင့်ထားသော အနက်အမို့ပွားယိုယ်။ အချစ်တို့နိုင်မြေခြင်းသည် သူချစ်ပြောင့်လည်း မဟုတ်။ ကိုယ်ချစ်ပြောင့်လည်း မဟုတ်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကိုယ်စီ အချစ်ဓာတ်ပြောင့်သာဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် လက်ထပ်မယ့်သူက ကျွန်တော်ကလည်း ချစ်တဲ့သူ၊ ကျွန်တော်ကိုလည်း ချစ်တဲ့သူ ဖြစ်ရမယ်... နှယ်”

“ကိုယ်က ချစ်ပြီး၊ ကိုယ့်ကို ပြန်မချစ်ရင်လည်း သူ့ကို ချဉ်းကပ်ဖို့ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ ကြီးစားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်ကို ပြန်မချစ်နိုင်မယ့်သူကို ချဉ်းကပ်မယ့်အစား၊ ကျွန်တော်နှလုံးသားကိုပဲ မြေမြေပြောရှိပို့ပစ်လိုက်မယ်”

“ကျွန်တော် မချုပ်ဘဲ၊ ကျွန်တော်ကို ချစ်တဲ့သူ ဖြစ်နေရင်လည်း၊ ကျွန်တော် လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားမှာ မဟုတ်ဘူး...”

“သို့ပေမယ့် အချစ်ဆိုတာ ချက်ခြင်းဆုံးဖြတ် ပြဋ္ဌာန်းလို့ရတဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်တာပဲ....”

“ချစ်ခြင်းနယ်မှာ ကောင်းစွာ ကျင်လည်ကျက်စားမှု မရှိဘဲနဲ့ လက်ထပ်ခြင်းကိစ္စကို သွားလို့ မရနိုင်ဘူး မဟုတ်လား...”

စိုးရိုးမြို့စိတ်ဟာ အချစ်ခဲ့ အစ။

သဝန်တိတာ အချစ်ရဲ အစ။
 မနာလိုတာ အချစ်ရဲ သကော်တာ။
 ကြင်နာဖေးမြင်းဟာ အချစ်ရဲ သကော်တာ။
 စိုးရိမ်ပူပန်းမြင်းဟာ အချစ်ရဲ သကော်တာ။
 အသေးအဖွဲ့လေးကအစ ထိခိုက်ခံစားမိတာ အချစ်ရဲ သကော်တာ။
 ဝတ္ထုတွေရေးတာ ဘယ်သူ့အတွက်လဲလို့ နှယ်က ကျွန်းတော်ကို
 မေးသည်။

“ဟင့်အင်း.... ဝတ္ထုတွေရေးတာ ဝတ္ထုတွေ အတွက်ပဲပေါ့” လို့
 ကျွန်းတော် ဖြေခဲ့သည်။

ဟင့်အင်းဆိုသည့်စကားက နှယ့် ထင်မြင်ချက်ကို အဖြေပေးလိုက်ခြင်း
 ဖြစ်သည်။ ထို့အောက် နှယ့် အမေးကို တိုက်ရှိက်ဖြေသည်။ ကျွန်းတော်ကိုယ်တိုင်
 နှယ့်ကို ဝန်ခံစိုးမံမားဖြစ်ရပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်းတော် ခံစားချက်များနှင့်
 ပက်သက်ပြီး ကျွန်းတော် စိုးရိမ်ချက် ကြီးလွန်သည်။ နှယ်က ကျွန်းတော်အချစ်မှာ
 သံသယများမှာကို ကြောက်သည်။ ကျွန်းတော် ဖြစ်တည်မှုကို နှယ် နားလည်
 နိုင်ပါသည်။ သို့သော် သူ့စိမ်းတွေအကြားက ဆက်ဆံရေး တစ်ခုကို နှယ်
 သတိထားမိတိုင်း ကျွန်းတော်ကို သံသယစိတ်ဖြင့် ကြည့်လေ့ရှိသည်။ နှယ့်
 သံသယတွေကို တော်လှန်နိုင်လောက်အောင် ကျွန်းတော် မတတ်စွမ်းပါ။

“တို့တွေ ဝေးနေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကို စိတ်ချပါနှယ်....”

သစ္ားဆိုသည့် စကားကို ကျွန်းတော် မရောဂါတ်ဖူးပါ။ အကြားမှာ
 အချစ်ဟာ ဆန်းကြယ်တတ်ခြင်းမဲကြောင့် ဖြစ်သည်။ နှယ့်အပေါ် ကျွန်းတော်
 ချစ်သည့် အချစ်သည် ဆန်းကြယ်၏။ သို့သော် ကျွန်းတော်နှင့်သားက
 ရီးရှင်းသည်။ ရီးရှင်းမှသည် ဆန်းကြယ်မှုအကြား ဟောက်လွှာဖောက်ပြန်
 ဖြစ်စေတတ်သလားဆိုတာ ကျွန်းတော် မသိ။ ကျွန်းတော် သိသည်မှာ တစ်ခု
 တည်းသာ။

နှယ့်ကို ကျွန်းတော် ချစ်သည်။

နှယ့်ကို ကျွန်းတော်ချစ်သည့် အချစ်ကို ယုံကြည်သည်။

နှယ့်အပေါ် ချစ်သောအချစ်ကို ယုံကြည်မှုခိုင်မာနေခြင်းသာ ကျွန်းတော်

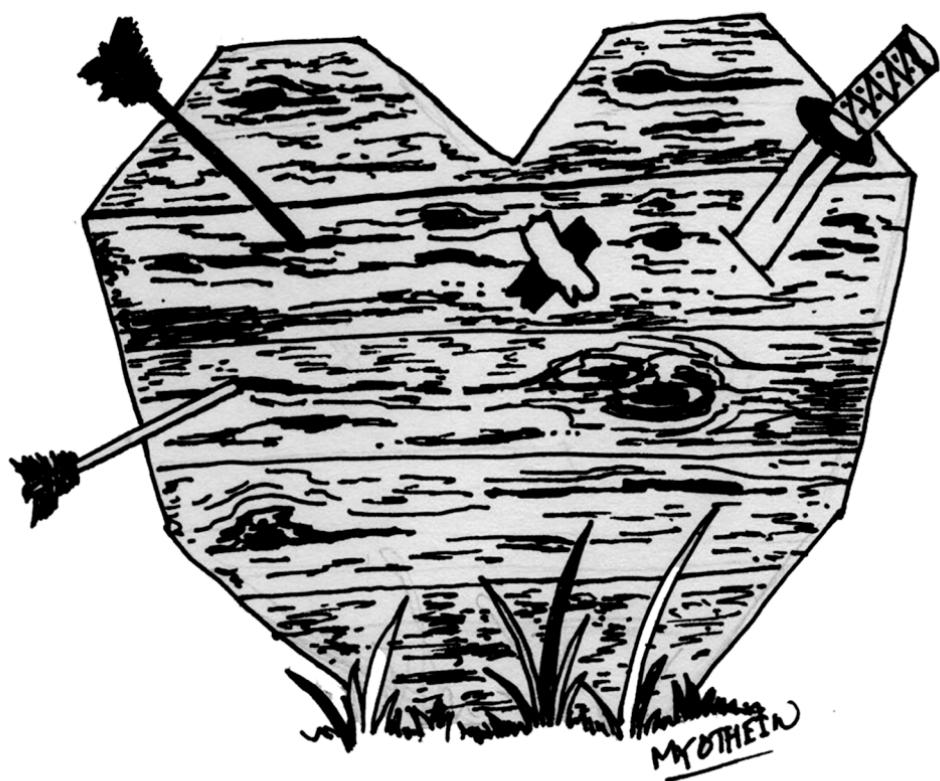
ଯେତୁଲ୍ଲି॥

ଗୁଣ୍ଡଟେନ୍ଦୁ ଆଶ୍ରତିକ ମହାନ୍ତିଃଗ୍ରୂପ୍ୟ॥

ଶ୍ରୀଯୁଷ୍ମାଶ୍ରତିକ ଶନ୍ତିଃଗ୍ରୂପ୍ୟଙ୍କରିଣ୍ଟଟେନ୍ଦୁ ଗୁଣ୍ଡଟେନ୍ଦୁ ତାତ୍ପ୍ରତ୍ୟ ଧର୍ମରେ
ଫ୍ରେଣ୍ଟପିରିଃମନ୍ତ୍ର ଧର୍ମଲ୍ଲି॥

ଶ୍ରୀକଞ୍ଜିଳ ୦ : ୧୬

ଜ୍ଞାନ । ପରିତରଣିତା । ଜୀବିତ ॥

EG ተሰጥቻቸውንና የስራውን
ወጪዎችን አለመልካም ይፈጸማል
EG ተከታታለሁ የስራውንና
አለመልካም ይፈጸማል

အချစ်နဲ့ နှယ်

“အချစ်ဆိတာကို ပုံသဏ္ဌာန်တစ်မျိုးတည်းသတ်မှတ်တာ သိပ်ဘောင်ကျဉ်းလွန်းပါတယ် ... နှယ်...”

နှယ်နှင့် ကျွန်ုတ် အကြား အချစ်အပေါ် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ပုံကဲသည်။ ကဲတာမှ အတော်ကဲ့ပြားသည်။ အချစ်အပေါ်မှာ ကျွန်ုတ်တို့ နှစ်ယောက်အငြင်းအခိုက်ဖြစ်ကြသော်လည်း တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် ချစ်ကြသည့် နေရာမှာ တူကြသည်။ နှလုံးသား၏ ထောင့်တစ်နေရာမှာ ဆုံးကြသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

သဘာဝအရ လူနှစ်လုံးသားမှာ အကုန်တွေ၊ ကွက်လပ်တွေ မြောက်မြားစွာ ရှိသည်။ လူသားတို့သည် နှစ်လုံးသားကွက်လပ်များကို ခံစားချက်များဖြင့် ဖြည့်ရန် ကြိုးစားကြသည်။ လူသဘာဝအရ ခံစားချက်များကို တကူးတကူ ဖြည့်ရန်ပင် မလိုပါ။ မည်သည့်ခံစားချက်များရှိသည်ဖြစ်စေ၊ နှစ်လုံးသား နေရာလပ်များတွင်၊ သူ့အလိုအလျောက် ဝင်ရောက် နေရာယူလိုက်ကြစမြို့။

နှစ်လုံးသား၏ သဘာဝအရ နှစ်လုံးသားဆိုတာ ... ခံစားချက်များကို ရှာဖွေနေတတ်သည် အလေ့ရှိသည် မဟုတ်လား။ လူဖြတ်သန်းမှုအပေါ်

မူတည်ပြီး နှလုံးသား၏ဖြစ်တည်မှ ဂွဲပြားကုန်ကြသည်ဟု ကျွန်တော် မှတ်ယူထားသည်။ နှယ်ကိုယ်တိုင်က ဖြတ်သန်းလာသော နှလုံးသား အတိတ်ရေစီးကို တွန်းလှန်ရန် ကြီးစားခဲ့ဟန်တူသည်။

ကျွန်တော် နှယ်ကိုဖေးမရန် အမြဲကြေးစားခဲ့ပါသည်။ နှယ်လိုအပ်နေချိန်တွင် ကျွန်တော်နှယ် နဲ့သေးမှာ အမြဲရှုနေချင်သည့် စိတ်ကပြင်းပြသည်။ နှယ်ကို ဖေးမချင်သည်။ ကြင်နာချင်သည်။ ယုယချင်သည်။ နှယ်နှုတ်များက တိတိတာတာ... စကားလုံးများကို ကျွန်တော် ရေတွက်ချင်သည်။ နောက်ဆုံး နှယ်အနမ်းများကို ခံယူချင်သည်။

“အထိအတွေ့မှာ သာယာတယ်လိုတော့ နှယ် မစွပ်စွဲပါနဲ့ကွယ်...”

ကျွန်တော်ဟာ ဆယ်ကျော်သက် ခုံတိတ်တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ပါ။ လေတိုက်တိုင်း၊ ရယ်နေရအောင်လည်း နှလုံးသားက ကလေးမဆန်လှပါ။ လူကြီးတစ်ယောက်လို နှလုံးသား တည်ပြုစွဲရင့်ကျက်စွဲလည်း မဖြစ်နိုင်သေးပါ။ ကျွန်တော် နှယ်အပေါ်ချစ်တဲ့အချစ်၌ ခံစားချက်များ သက်သက် မဟုတ်သလို၊ ထိတွေ့သာယာမှုများချည်းလည်း မဟုတ်ပါ။ ဦးနောက်က ကြီးစိုးထိန်းချုပ်ထားသော ကျစ်လျစ်သော နှလုံးသားလည်း မဟုတ်ပါ။ ပျယောင်းယောင်း အချစ်များကိုလည်း ကျွန်တော် မှန်းတီးပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော် နှယ်ကို ချစ်သည်။ နှယ် မရှိရင် မနေတတ်။ နှယ်နှင့် အနေနီးလှန်းလျှင်လည်း နှယ်ခံစားချက်များ ရှိုးအိုသွားမှာ ကျွန်တော် စိုးထိတ်လှသည်။ ကျွန်တော် နှယ်နှင့် နီးချင်ပါသည်။ သို့ပေမယ့် နီးရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်၏ ကြမ်းတမ်းသော ဘဝလမ်းကြောင်း၌ နှယ်ကို ခေါ်မလာချင်။ နှယ်က ပြောသည်။ အေးအတူ ပူအမျှ ပေါ့ကွယ်လို့။

ကျွန်တော် သိသည်။ ကျွန်တော်ဘဝက အအေးတွေထက် အပူတွေ ပိုများ ပါလိမ့်မည်။

“ကျွန်တော်ချစ်သော သူကို အေးချမ်းမှုနဲ့ ပြီမ်းအေးမှုတွေပဲ ပေးချင်တာပေါ့...နှယ်”

“အပူတွေချည်း ပေးမိနေတော့မှ ကိုယ် နှယ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ချစ်ရာရောက်တော့မလဲကွယ်...”

ဒီလိုနှင့် နေတွေဟာ လတွေအဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွားခဲ့သည်။ လတွေဟာ နှစ်အလိုက် ကူးပြောင်းဖို့ တာဆူနေကြပြီ။ ကျွန်တော် နှယ့်ကို အနာဂတ်ရဲ့ သမီးပျိုအဖြစ် တွေ့ချင်သည်။ ကျွန်တော်ဘဝအတွက်၊ အနီးအဖြစ် လူ့အသိင်းအရိုင်း၏ ကြေးရပ်အဖြစ်။

နှယ့်ကိုဂျမ်းသည်။ နှယ်မရှိရဲ့ ဉာဏ်တော် လူးလိမ့်နေရအောင် လွမ်းသည်။ သို့သော်... နှယ့်ကို ကျွန်တော်လွမ်းနေကြောင်း မဖော်ထဲတို့။ နှယ့် မျှော်လင့်ချက်ခြေလှမ်းများကို တန်ထားစေဖို့ ကျွန်တော်မှာ တာဝန် ရှိသည်။ နှယ့်ကို ချစ်လျင် ဤတာဝန်ကို ကျွန်တော် ကျေအောင် ထမ်းမှ ဖြစ်သည်။

“နှယ်ရယ်... ဝင်မလာပါနဲ့”

“ကိုယ်ဘဝဟာ ခါးသီးလွန်းပါတယ်”

လူချင်းတူတူ၊ သူချင်းမျှမျှ ဖြစ်ဖို့ ရှုန်းကန်နေရသည့် ကျွန်တော်အဖို့ နှယ့်အပေါ် တာဝန်မကျေမှာ ဖိုးပွဲလှသည်။ ကျွန်တော်ဟာ လူစွာစာ။ လူ့ ဘုက္န်လန် တစ်ယောက်။ ကျွန်တော် စိတ်သဘာဝကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် သိစွမ်းသည်။ ကျွန်တော်၏ အတ္ထနံ့၌ နှယ့်ကို မသက်ဆင်းစေလိုပါ။ ကျွန်တော် ဟန်တားချက်ကို နှယ်သိရင် စိတ်ဆိုးကောင်း ဆိုးပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ကို ချစ်သောအမျိုးသမီးအပေါ် စောကားသလိုလည်း ဖြစ်နိုင်ကောင်း ပါသည်။

“သို့သော် အထင်အမြင်တွေဟာ အချိန်ကာလရဲ့ တိုက်စားမှုကို ခံပြီးပြီဆိုရင် ကွယ်ပျောက်သွားမှာပါ... နှယ်”

ကျွန်တော်ကို နားလည်ဖို့ အချိန်ကာလတစ်ခုကို မြုပ်နှံဖို့ နှယ်ကို ကျွန်တော် တိုက်တွန်းချင်ပါသည်။

“တို့အချစ်တွေက လေလို့ မဖြစ်ဘူးလေ...”

“အချစ်တို့ အလွယ်တကူ ဖြစ်ရင် အချစ်တို့ အလွယ်တကူ ပျက်တတ် တယ် မဟုတ်လား...”

များသောအားဖြင့် ကျွန်တော် အယူအဆများကို နှယ် လက်မခံပါ။

နှယ်လက်ခံအောင် ကျွန်တော် ပြောမိသည်။ ကျွန်တော် ပြဋ္ဌာန်းချက် များဖြင့် နှယ့်အချစ်ကို နိုင်းမချုပ်ချင်ပါ။ နှယ်ကိုယ်တိုင် သိနားလည်မှုဖြင့်သာ

ခံစားချက်တွေကို တို့... စီမံခန့်ခွဲကြရင်ဖြင့် အချစ်ရဲပြိုင်းအေးမှုကို ကျွန်တော်
တို့ တွေ့ရှုပါလိမ့်မည်။ သိနားလည်ခြင်းဆို သည်မှာလည်း ပြောလို့ နားလည်
ခြင်းမှ မဟုတ်ဘာ။ ခံစားချက်၏ ရှုံးရှုရာအပေါ် နှလုံးသားသွင်းမှုဖြင့်သာ
ရနိုင်တဲ့အရာ မဟုတ်လား....။

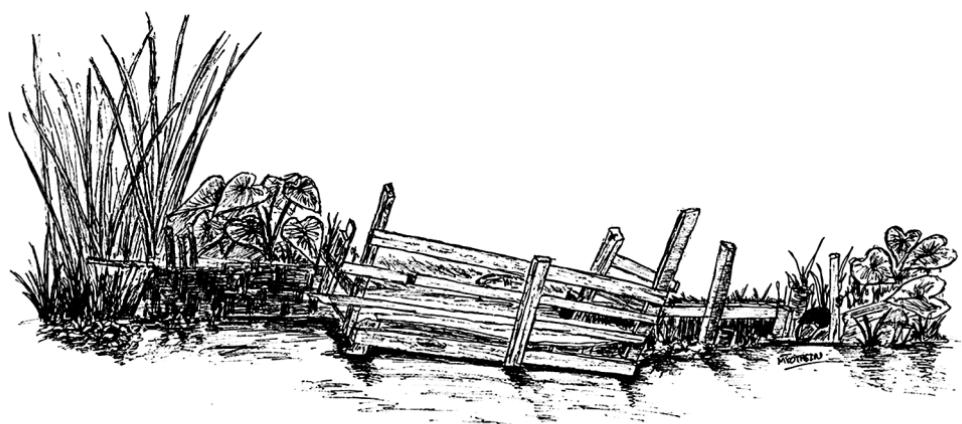
နယ်ရေ....

တို့... အချစ်ရဲအဆုံးအစမဲ့ ဖွင့်ဆိုချက်တွေကို ခဏေားဖယ်ထားကြ
စိုးလား....

လွမ်းခွွှတ်တမ်းတခြင်းကပဲ တို့ နှလုံးသားကို ထုဆစ်နိုင်ကောင်း
ပါရဲ့....။

ပေ ၈ : ၁၅

ငါ၊ အောက်တို့ဘာ၊ ၂၀၁၇။

qetüsibufm; \w\k\l\fl\l\le\fw\&\bnf
t xlojzi \k\l\k\p\fv\p\w\ESh
u\le\fw\m\H\tsufm; t\l\l\m; w\ef\w\k\lf\m; onf
u\le\fw\m\ES\l\m; u\k\l\y\ef\ap\onf
w\uk\ f\w\m\c\p\h;c\su\c
wapäjcmu\j\c i\fu\k\le\fw\m\ft\l\H\l\l\c\&\bnf

တဒေဝါနဲ့ နယ်

“တဒေဝါအချစ်တွေနဲ့ ကိုယ့်ကို ရစ်ပတ် နှောင်ဖွဲ့ပစ်လိုက်ပါ ...
နယ် ဖမ်းဆုပ်ထားတဲ့ နယ်ရဲ့လက်ကို ကိုယ်မလွှတ်စေချင်ဘူး။”

“ကိုယ်ဆုတောင်းနေမိတယ်။”

နယ်နှင့်ပက်သက်လျှင် တဒေဝါတွေ ခဏခဏ ဤအရည်စွာရပါစေလို ကျွန်ုတော် တောင့်တရှုံးသည်။ တဒေဝါတွေဟာ ကျွန်ုတော်အတွက် ရှားပါးလွန်း ပါသည်။ ဝေးအေးအချစ်ကို တောင့်တရှုံးပင်ပန်းသည်။ ကျွန်ုတော်နှင့်လုံးသားက၊ နယ်ကို ဤအရည်လွမ်းလောက်ရအောင်၊ မကြံခိုင်ပါ။

“အလွမ်းတွေကို မိုးရေထဲမှာ၊ မျှောလိုက်ပါ နယ်...”

“ကိုယ်ဟာ ပင်လယ်တွေဆီကို စီးဆင်းပါရစေ...”

“ကိုယ့် ပုံးကိုမိုပါ နယ်...”

ဤနာများအတွက် နယ်က ကျွန်ုတော် ပုံးကို မိုပါလိမ့်မည်။ သို့သော် နယ်ဟာ ကျွန်ုတော်ကိုမိုခိုင်ပြီး ရှင်သန်မယ့်သူ မဟုတ်။ သူ့ခြေ ထောက်ပေါ် သူရှင်ပြီး၊ ဘဝမှာ ရှင်သန်မယ့် မိန်းမသားမျိုး။ အမြှုအခိုက်ငါးချင် သည့် နယ်ခံယူချက်ကို ကျွန်ုတော် လေးစားပါသည်။ တန်ဖိုးလည်း ထားပါ

သည်။ သို့သော် ယောက်များတစ်ယောက်၏ မသိစိတ်ထဲက အတွေ့တစ်ပွင့်က နှယ်အမြဲအခိုပြရသည့် ယောက်များ ဖြစ်ချင်ခဲ့သည်။

“သိပ်ခက်ခဲပါလားနော်....”

ဆန့်ကျင်ဘက်များ၏တို့ကို ကျွန်တော်ခံရသည်။ အထူးသဖြင့် နှယ်ကို ချစ်တဲ့စိတ်နှင့် ကျွန်တော်ခံယူချက်များအကြား တွန်းတို့ကိုမှုများသည်၊ ကျွန်တော်နှင့်သားကို ပင်ပန်းစေသည်။ တကိုယ်တော် ခံစားချက် တစ္ဆေ ဓားကြေခြင်းကို ကျွန်တော် အကြော်ကြေမဲ့ခံရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ကြောင့်လန့်နေသည်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းနေသည်။

“သော်... နှယ်မှ သိပါလေစ...”

ကျွန်တော် ပင်ပန်းနေတာ နှယ်များသိရင်... ကျွန်တော့ကို ပို၍ ရှစ်ပတ်ပါစေ ပို၍ တွယ်နောင်ပါစေ။

ဒီဆုတောင်းဟာ အတွေ့ဆန်လွန်းချင် ဆန်ပါလိမ့်မည်။ နှယ်နှင့် ပတ်သက်လျှင် ကျွန်တော်ဟာ အတွေ့အကြီးဆုံး လူသား ဖြစ်ခွင့်ရချင်ပါသည်။

“ရှိုးသားစွာ အတွေ့ကြီးခြင်းပေါ့... နှယ်”

နှယ် ကျွန်တော့ကို ချစ်ချင်ချမ်းပါလိမ့်မည်။ သို့သော် နှယ် ကျွန်တော့ကို လက်ထပ်ချင်ပါမလား။ ကျွန်တော်လို လူတစ်ယောက်ဟာ နှယ့်အတွက် လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားသင့်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဟုတ်ရဲ့လား။

- ယုံကြည်မြို့ခိုရင် တော်ရုံနဲ့ လက်သီးဆပ်ဖြေဖို့ ခက်ခဲသူ
- ဂုစ္စ လူ့ဘုက္န်းလွန်
- စာရူးပေရူး၊ စာကြောင်ကြောင်နေသူ
- အစွဲအလမ်းကြီးသူ
- အငြိုးအတေးကြီးသူ
- တဇ္ဇာတိုး၊ တစ်ယူသန်

အမှတ်သရုပ်တွေများလွန်းသည့် ကျွန်တော့ကို နှယ် စိတ်ညစ်ညျှး ကောင်း ညစ်ညျှးပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်မှာ နှယ်နှင့်ပက်သက်လျှင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ချထားသည့် လူမှုစည်းသောင်တွေရှိသည်။ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်က ချထားသည့် စည်းသောင်များထက် တင်းကျပ်လွန်းမည်ထင်သည်။ ကျွန်တော်

ကိုယ်တိုင်ပြဋ္ဌာန်းသည့် လူမှုစည်းတွေကပင် ကျွန်တော်နှင့် နှယ် အကြား နံရံခံပါးပါးကို စတင် တည်ဆောက်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ သတိ ထားမိသည့် အချိန်၌ အလွမ်းဒီဂရီအမြင့်ဆုံးအချိန်ဖြစ်မှန်း သတိထားလိုက် မိသည်။

အလွမ်းတို့ဖြင့် ထုံးမွမ်းသော အဖြစ်အပျက်တို့ ရှိခဲ့သည်။

အလွမ်းဒီဂရီ အမြင့်ဆုံးအချိန်တို့ ရှိခဲ့သည်။

အမြောက်အမြားပင် ရှိခဲ့သည်။

အလွမ်းတို့ဖြစ်ရန် ပျိုးစွဲချွဲသော တဒ်များကလည်း နှယ်နှင့် ကျွန်တော်အကြားမှာ အပုံအပင်။

ဒီလိုနှင့် ရက်တို့သည် ရော်ရင့်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝေးမှုန်း မသိ ဝေးခဲ့ကြသည်။

“နှယ်... ကိုယ့်ကို တရားဝင် ရင်ခုန်ခွင့်ပေးပါ...”

“နှယ်... ရင်ခုန်အောင် ကိုယ်တတ်စွမ်းချင်တယ်...”

ရင်ခုန်မှုဟာ လုပ်ယူလို မရမှန်း နှယ်နှင့်ကျမှ ကျွန်တော် သိခဲ့သည်။ အလိုအလျောက်ဖြစ်တည်လာသော ရင်ခုန်ခြင်းတွေဟာ အလိုအလျောက် ပျက်သုဉ်းသွားတတ်သလား။

နှယ်နှင့် အနီးကပ်ဆုံး ဖြတ်သန်းနိုင်ဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားသည်။ နှယ့်ကို ချို့သည်။ နှယ်က ရင်ခုန်သတဲ့။ ရင်ခုန်ခြင်းကို အချို့လို သတ်မှတ် ပါ့မလားလို ကျွန်တော် စိုးရိမ်သည်။ အချုပ်အဖြစ် ဖြစ်တည်ဖို့ ရင်ခုန်ခြင်းတို့ ဆင့်ကာဆင့်ကာ လိုအပ်ကောင်း လိုအပ်ပါလိမ့်မည်။

“အလွမ်းတို့ဖြင့် ရင်ခုန်ခြင်းလည်း လိုအပ်တာပေါ့ ... နှယ်”

တစ်နှစ်မှာ တို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ကိုယ်စီပြဋ္ဌာန်းချက်တွေကို အချုပ်ကြောင့်ပဲ အားလုံး လက်သီးဆုပ်ဖြေချ နိုင်ကောင်းပါရဲ့။

ကိုယ်ဟာ လွမ်းရင်း ဆွေးရပါဖြီ နှယ်။

treawlf trawlf Dpm;ay; p0fpm;aevli ft b
tcpf [kvf0laEaRappm;csufm;omjzpfjvthnf

အမှန်းတွေတဲ့လား...

“သတိရလွမ်းဆွတ်ခြင်းတွေနဲ့ ကိုယ်ဟာ ဒက်ရာတွေ ရအေခဲ့ပြီ... နှယ်..”

နှယ်ကို သတိရတိုင်း နှယ်ဓာတ်ပုံတွေကို ကျွန်တော် ထုတ်ကြည့်တတ် သည်။ နှယ်ဓာတ်ပုံတွေကို ကြည့်လိုက်တိုင်း ကျွန်တော့နဲ့ဘေးတွင် နှယ် အမြဲ ရှိနေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။ စိတ်ကူးနဲ့ ရူးခြင်းလို့ ပြောလျင် ရမည်။

“သော်... အချစ်ဆိုတာ၊ မရှိဘူး...”

“စိတ်ကူးနဲ့ ရူးခြင်းကို စွဲလမ်းမက်မောခြင်းကသာ အချစ်လို့ ပည်တ် ကြတယ် မဟုတ်လား...”

ကျွန်တော်တို့ ဝေးသွားခဲ့ကြပြီ။ နှယ်ကို ကျွန်တော် သတိရအေသေးသည်။ နှယ်နှင့်သွားခဲ့တဲ့ အရာတွေ။ နှယ်နှင့်ဆံခဲ့တဲ့ ဆုံးမှတ်တွေ။ နှယ်နှင့်ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေ။ နှယ်ကို နမ်းခဲ့တဲ့ ညာတွေ။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် နှယ် ပိုက်ကွန်ကအေ ရှိန်းမထွက်နိုင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် ညုံလှသည်။ ကျွန်တော် မသိစိတ်က တွယ်နောင်ရစ်ပတ်မှုကို

ကြိုက်နစ်သက်န္တပြီလား မပြောတတ်။ တုပ်နောင်မှုများဖြင့် ပတ်ချည်ခဲ့သော နယ်ပေးသည့် ဒဏ်ရာများကို ကျွန်တော်ရရွှေ့သည်။ ကျွန်တော်ကို ပတ်ချည် ငြင်းကြောင့် နယ်ကြိုးများ ပြတ်ခဲ့ပြီးပြီ။

တိုနှစ်ယောက်ဟာ အလွမ်းတွေကို အမှန်းတွေနဲ့ ဘတ်သိမ်းပစ်ခဲ့ကြတာ ပါလား။

အချစ်မှာ ဘယ်သူ မှန်တယ်... ဘယ်သူ မှားတယ် ဆိုတာ မရှိပါ။ အားလုံး မှားခဲ့ကြသည်ချည်းဖြစ်သည်။ အမှန်တွေ၊ အမှားတွေကို ဦးစားပေး စဉ်းစားနေလျှင် အဲဒါ အချစ်မဟုတ်။ ဦးနောက်၏ စေစားချက်များသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် ဦးနောက်က ကျွန်တော်နှင့်လုံးသားကို ကျွန်တော် ဘာသာ ဆုပ်ချေ ဖျက်စီးပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ပြတ်သားခဲ့ကြသည်။ အတိတ်မှားလည်း ပြတ်သားခဲ့သည်။ ပစ္စာမြန်လည်း ပြတ်သားသည်။ အနာဂတ်မှားလည်း ရရှိရှုံးထဲ ပြတ်သားကြလိမ့်မည်။

အပျက်ပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်သော လုပ်ရပ်များဖြင့် ပစ္စာမြန်ကို နိုင်းချုပ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ နယ်ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်ကို ခါးသီးစွာ ငြင်းဆုံး ခဲ့သည်။ ထိုငြင်းဆုံးမှာကို ကျွန်တော် အားရစွာ ကြိုဆိုခဲ့သည်။

“တာဒ်တွေကို ဖုံးကွယ်ကြဖို့၊ တို့ ကြိုးစားကြဖို့...နယ်”

နယ်က ခေါင်းခါသည်။ ထိုနာက် ခေါင်းကို ပြီမ့်သည်။

ခေါင်းခါခြင်းသည် တာဒ်များကို လူမသိ သူမသိ သိမ်းထားစွဲဖြစ်ပြီး ခေါင်းပြီမ့်ခြင်းသည် ကျွန်တော် ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို နယ်က သဘောတူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အမိမြှန်ချိန်တွေဟာ ခါးသီးလွန်းခဲ့သည်။

အတိတ်တွေကို သင်ပုန်းချေနိုင်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် မည်သူမျှ မေ့လို့ရမည် မဟုတ်။

မေ့လို့ရသော ကိစ္စများလည်း မဟုတ်။

အစက ကျွန်တော် ထင်ခဲ့ဖူးသည်။ အနာဂတ်မှာ နယ်မရှိလျှင် ကျွန်တော် ရှင်သနနိုင်ပါမလားလို့။

ကျွန်တော်မှာနများကို ပြန်လည် စိုက်ပျိုးစ အချိန်က မတဲ့မရဲ့စိတ်တို့ ကျွန်တော် များစွာဖြစ်သည်။ သို့သော် မာနတို့ အညွှန်းအညှောင့်အဖြစ်

ရှင်သန် ထမြာက်ချိန်မြဲ ကျွန်တော် အမြဲပြီးနေသူ ဖြစ်ဆုံးပြီ။ မာနတွေဟာ ကျွန်တော်အသက်ကို ဆွဲဆန်စေနိုင်ခဲ့သည်။ အချိုက်ကြာင့် မာနတို့ ပျက်သည်း ကြသလို မာနကြာင့် အချို့တို့ ပျက်သည်းကြသည်ချည်း ဖြစ်သည်။ အပြန် အလှန် အတုံးအလှည့်ဖြစ်စဉ်သည် နှယ်နှင့် ကျွန်တော်အကြား လူးလား ခေါက်ပြန် သွားလာပြီးခဲ့ပြီ။

ကံမကုန်ရင် ပြန်ဆုံးကြဖို့ ဟိုးယခင်က ကျွန်တော် အမြဲတွေးခဲ့ဖူးသည်။ ဒါက ဖြတ်ရခက်သော အစွဲတရားကြာင့် ဖြစ်သည်။ အစွဲတို့ မဆွေးမြှုစေရန် ကျွန်တော် အားထုတ်သည်။ သို့သော် အချို့နှင့် ဝန်းကျင်အသစ်က တိုက်စား ပစ်လိုက်ကြသည်။

“သို့... အချို့ဆိုတာ ဓာတုပေါဒနည်းနဲ့ တိုက်စားတတ်သော အက်စစ်ပါလား...”

အက်စစ်သည် ချုပ်စုံစုံစုံစုံလှသည်။ ထိလျင် စားသည်။ လောင် သည်။ ကျွမ်းသည်။ ကျွန်တော်နှုန်းသားတွင် နှယ်နှင့် ပတ်သက်သော အက်စစ်ဓာတ်များ ရှိသည်။ သူတို့က နှလုံးသွေးများဖြင့် ရောဝင်ရင်း ခန္ဓာ ကိုယ်အနဲ့ ခရီးဆန်သည်။ မိုင်ထောင်ချီခရီးနှင့်နိုင်မည့် ကျွန်တော်ဘွန်အားတို့ကို အချို့ဟူသော အက်စစ်စားခြင်း ခံလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် ပျောဖတ်ဖတ်သာ ကျွန်တော့သည်။

ကျွန်တော် အိပ်သည့်အခန်းသည် ကျော်းလွန်းသည်။ နှယ်မရှိ၍ ပိုကျော်းသည်။ နှယ့်ကို အနမ်းများဖြင့် ကျွန်တော် ချော့သိပ်ချင်သည်။

“နှယ် ကျွန်တော် အနမ်းများကို လက်ခံပါမလား...”

နှယ်နှင့် ပက်သက်လျင် မင့်မရဲစိတ်တို့ အမြဲဖြစ်သည်။ အချို့ကို တို့ထိကြည့်ချင်သည့် စိတ်နှင့် အလွမ်းကို တစ်ရှုံးကို မတ်စားချင်သည့် စိတ်တို့က ကျွန်တော်သို့ စုံပြုကျရောက်လာသည်။

“အချို့ဟာ၊ နှယ်နှင့်ကျမှ ရင်ခုန်စရာ ဖြစ်လာပါလား...”

နှယ့်ဆံနှယ်များက ညျှော်နက်နက်မှာ ကျွန်တော်အိပ်မက်များကို ပတ်ချည်ထားသည်။ သန်းခေါင်ယံညာမှာ ရန်းထွက်မရတဲ့ ရစ်ပတ်ခြင်းတို့ များပြားပါစေလား....

နှယ့်အသံတွေကို ကျွန်တော် ကြားသည်။

ရှက်ပြီးလေးဖြင့် ခေါင်းင့်သွားသော နှယ့်ပါးပြင်ကို ကျွန်တော် နမ်းခဲ့ ဖူးသည်။

ဆန္ဒတန်းခဲ့သော နှယ့်လက်များကို ကျွန်တော် ဆွဲငင်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့ ရင်ခွင်မှာ နှယ့်ကိုသိမ်းထားလိုက်သည်။ နှယ်လည်း မရန်း။ ကျွန်တော်လည်း မလွှတ်တော့။

သွယ်လျှသော နှယ့်လက်ချောင်းများက ကျွန်တော့ ပါးပြင်မှာ ယုက်ဖြာလျက်။

ကျွန်တော့ မျက်ခံးကို မျက်လုံးလေး မိတ်ပြီး အလွတ်ကျက်နေသည့် နှယ့်ကို ကျွန်တော် ချစ်သည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်အတွက် နှယ်ဟာ လွမ်းထိုက်သောအမျိုးသမီး ဖြစ်ခဲ့ဖို့ကောင်းသည်။

သတိရလို့ ကျွန်တော် လွမ်းသည်။

အလွမ်းများ ပြင်းရှုခြင်းကြောင့် အမှန်းတို့ ကယက်ထက်နှုန်းသည်။ အမှန်းနှင့် မာနကို ကျွန်တော် မနိုင်။

နှယ်လည်း မနိုင်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အမှန်းနှင့် မာနတို့ကို ပုန်းရှောင်ရင်း ချစ်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော ကြာကြာ မရှောင်တိမီးနိုင်ခဲ့ကြ။

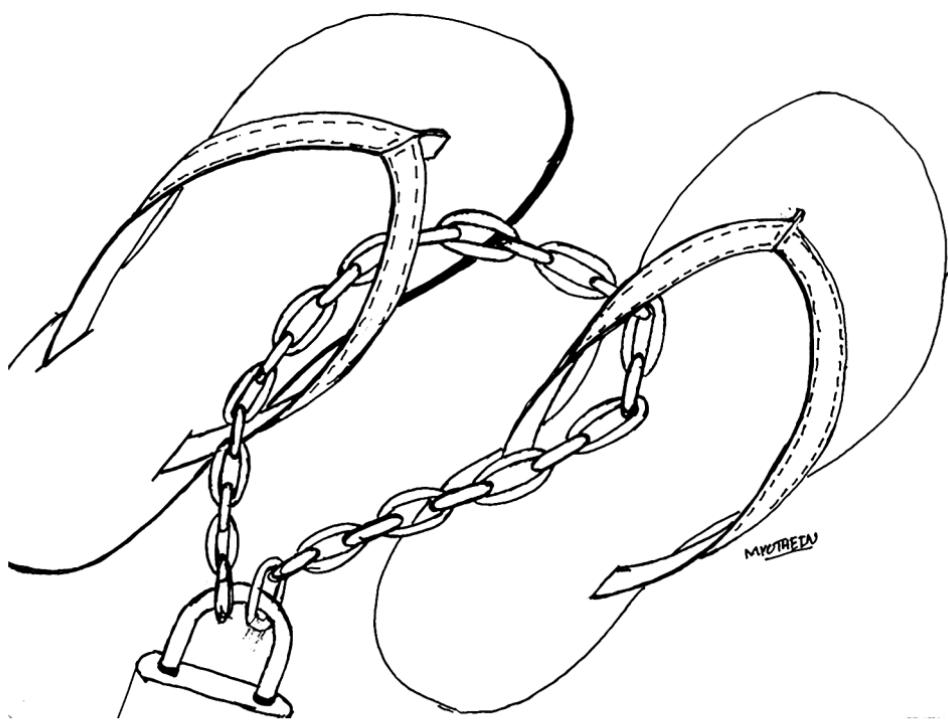
အမှန်းနှင့် မာနက ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ကလည်း အမှန်းနှင့် မာနကို တွေ့လိုက်သည်။

အဲဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ အဆုံးသတ်ပစ်လိုက်ကြသည်။

ည ၆ : ၃၄

၂၄ । အောက်တိုဘာ । ၂၁၀၇ ။

Eg նիկ, մշտաբնելոյց
սեմանտիկայի մոդելները չեն
, օկուպանտներութեազնում
սեմանտիկայի մոդելներութեազնում
սեմանտիկայի մոդելներութեազնում
սեմանտիկայի մոդելներութեազնում
սեմանտիկայի մոդելներութեազնում

သိမ်မွေ့စွာဖြင့် ...

ကျွန်တော်တို့ သိမ်မွေ့သင်သာစွာ ထိတွေ့ခဲ့ကြသည်။ တစ်နှောက်မှာ
အမြဲတစ်း ဆုံးမှတ်တစ်ခုမှာ ရှိနေကြလိမ့်မယ်လို့လည်း နှစ်ဦးသား ယုံကြည်
ထားခဲ့ကြသည်။ “အမ်ထောင်ရေးဟာ၊ တို့အနာဂတ်အတွက် ချိမြိန်တဲ့
ပျားရည်စက်များ” လို့လည်း နဲလုံးသွင်းခဲ့ကြသည်။ နယ်နင့် ကျွန်တော်
အတိတ်ကိုလည်း မမြင် အနာဂတ်ကိုလည်း မတေ့ခိုက်ပဲ တဒ်ပေါင်းများစွာကို
ဖြတ်သန်ခဲ့ကြဖူးသည်။ “ဒါဟာ တို့ရဲ့အချစ် ခရီးအစ ” လို့လည်း ပည်တဲ့
ကြသည်။

နယ်ကို ကျွန်တော် စွဲလမ်းသည်။ နယ်က ကျွန်တော်ကို လိုအပ်သည်။
မြစ်ကမ်းနယ်းက သဲသောင်ပြင်မှာ ကျွန်တော်တို့ ခြေရာတွေ ရှိသည်။ နယ်နင့်
ကျွန်တော် သဲပြင်ကို အတူဖြတ်လျောက်ဖူးသည်။ ရေရှိင်းကယက်တို့ကြောင့်
ကျွန်တော်တို့ ခြေရာများ ပျက်သည်ခဲ့ပြီးပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
လျောက်သလောက် ရောက်ခဲ့ကြပြီးပြီ။

“တို့ နောက်ဆုတ်ကြရအောင်” ဟူသော စကားကို၊ ကျွန်တော်က
နယ်ကို စ, ပြောခဲ့သည်။ နယ်က တွေဝေသွားသည်။ “ဒီပုံစံနဲ့ တို့ရှုဆက်ဖို့

မသင့်တော့ဘူး။” လိုပြော၍ ကျွန်တော် စွယ့်ကို ဒက်ရာတွေရစေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး နာကျင်ရသူဟာ ကိုယ်ပါလားဆိုတာကို နောက်ကျမှ ကျွန်တော် သိလို ကိုရသည်။ ကျွန်တော့ စကားလုံးများအတွက် ကျွန်တော် အဖတ်မဆယ်နှင့်တော့။

ကျွန်တော် မှားပြီ။

ကျွန်တော် မှားခဲ့သည်။

စွယ့်ကို ဒက်ရာဆိုးတွေ ပေးနိုင်မည့် စကားလုံးများကို ကျွန်တော် သေချာရှာကြော်ခဲ့သည်။ စကားလုံးတွေကပဲ စွယ့်ရင်ကို နာကျင်စေပါမှုမယ်လို ယုံကြည်ထားမိသည်။ စွယ့်ကို ဘယ်လောက် စိတ်ဆိုးပါစေ ကျွန်တော့လုံးကိုဖြင့် တစ်ခါမှ မရွယ်ဖူးပါ။ ယခုထက် ပိုမည့်ဒက်ရာများပေးဖို့သာ ကျွန်တော် အဖြူးအတေး ထားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ဟာ အင်မတန် အောက်တန်းကျေသည့် ယောက်ဗျားတစ်ယောက်အဖြစ် စွယ့်ကို မြင်သွားစေချင်သည်။

ဤအချက်သည်ပင် စွယ့်ဆိုက ကျွန်တော် လိုချင်သော ဆုလာဘ် ဖြစ်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် စွယ်နှင့် ကျွန်တော့အကြား စိတ်ဒက်ရာများ စုပုံ လာသည်။ ဝေဒနာများသည် မာနများကို ကိုင်လှပ်ပစ်ကြသည်။ စွယ့်ကြောင့် ကျွန်တော် ပစ်ပယ်ထားသောမာနများ အညွှန်ထောင်လာသည်။ ငပ်လျှိုးနေသော မာနများ ကြီးထွားလာသည်။ ကျွန်တော်ဟာ နာကျည်းချက်ဖြင့် အဆုံးသတ်ဖို့ ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

စွယ့်အချစ်ကို မရမှတော့ အမှန်းကိုသာ ကျွန်တော် လိုချင်တော့သည်။ ကျွန်တော်ဟာ အတ္ထာကြီးဆုံး ယောက်ဗျားတစ်ယောက်ဆိုတာ စွယ့်ကို ပြလိုက်ချင်သည်။ စွယ်တန်ဖိုးထားသည့် အရာအားလုံးကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပဲ နှင့် ခြေပစ်ဖို့ ပြတ်သားစွာ ပြုဌာန်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ အမှန်းတွေနဲ့ အဆုံးသတ်ရင် ပိုပြီး ခံနိုင်ရည် ရှိကြလိမ့်မယ်လို ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။ ဒက်ရာတွေကြောင့် ကျွန်တော့မျက်တွင်းများ ဟောက်ပက်ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော် အသက်ကိုမှန်မှန်ရှာသည်။ စွယ် ရှိနိုင်မည့် အရိပ်များကို ကျွန်တော် ရှောင်သည်။ ကျွန်တော်ကို နောက်ဆုံးအထိ ဒက်ရာတွေ ပေးနိုင်လျှင် စွယ် အနိုင်ရတော့မည်။

နှယ်... ကျွန်တော့ကို ဘယ်တော့မှ အနိုင်မရစေရဘူး။

ယောက်ဗျားတစ်ယောက်၏မာနဟာ လျှစ်လျှော့ရခြင်းက ပေါက်ဖွား
လာနိုင်သည်။ ထိုမှုမက မျှော်လင့်ချက်မဲ့ခြင်းကလည်း မွေးဖွားလာနိုင်သည်။
အကြီးအကျယ် အလိမ်ခံရခြင်းကနေလည်း ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည်။ ခံစားချက်
များကို အတုအယောင်တွေဟု ထင်လိုက်မိသည့် အချိန်ကစ၍လည်း ဖြစ်ပေါ်
လာနိုင်သည်။

နှယ့်မျက်လုံးများကို ကျွန်တော် ကြည့်သည်။

နှယ့်ဆံနှယ်များကို ပုတ်သပ် ကိုင်တွယ်လိုက်သည်။

နှယ့် လည်တိုင်များမှ ဆံစများကို ယုယ္ခာ ကိုင်တွယ်လိုက်သည်။

နှယ့် နှုတ်ခမ်းပါးကို လက်ဖြင့်တို့ထိ လိုက်သည်။

နှယ့်ကို ကျွန်တော် နမ်းလိုက်သည်။

နှယ့် နာဖူးပြင်ကို နမ်းရှိက်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် ပြန်မရနိုင်သော အနမ်းများကို ကျွန်တော် ခြယ်မှုန်းပစ်
လိုက်သည်။ နှယ်ဟာ ကျွန်တော့ကို ကိုင်လှပ်နိုင်ခဲ့သည့် အမျိုးသမီးဖြစ်ကြောင်း
ကျေနပ်စွာ ကျွန်တော် အသိအမှတ်ပြုပါသည်။ မတုန်မလှပ် ကျောက်ရှပ်လို
အေးစက်စက် နှလုံးသားကို နွေးထွေးစေခဲ့လို့ ဖြစ်ပါသည်။

နှယ့်အကြည့်ကို ကျွန်တော်ကြိုက်သည်။

နှယ့်အသံကို ကျွန်တော် နှစ်သက်သည်။

နှယ့် ဦးညည်းသံများက ကျွန်တော် နှလုံးသားကို ပိုလို ချို့ဖြန်စေမည်

လား။

ဆုံးနိုင်ခွင့်ရှိလျင်တောင် ကျွန်တော်တို့ဆုံးကြဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့။ အဆုံး
သတ်နိုင်းကို နာကျည်းချက်ပေါင်းများစွာဖြင့် ထုံးခြံးကြဖြီး မဟုတ်လား။
နှယ် ကျွန်တော့ကို မှန်းတီးသွားသည်ကို ကျွန်တော် ပျော်ပါသည်။ နှယ်
မှန်းတီးခြင်းသည်ပင် ကျွန်တော် ရှင်သနနိုင်ခြင်း မဟုတ်လား။

ମନ୍ଦିର

୪୭

a, muſi;wpā, muſi;
otpfwhefwpā, muſuk
aocmayuq̄awm̄h, f̄ukif
a, muſi;Aꝝawft k̄k̄usi fv̄k̄fyww̄uonf

အန္တတ္ထတိ အပြိုင်းအရိုင်း

တောင်ပေါ်ရန်ကို မက်မောစွာဖြင့် ကျွန်တော်ရှာရှိက်ခဲ့ပါသည်။ စိမ့်အေးသော ချမ်းအေးမှုက ရင်ဘက်ထဲကို စူးဝင်သွားသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခြေဖျားလက်ဖျားတို့ အေးသလို ခံစားလာရသည်။

ယောကျားတစ်ယောက်ဟာ သူချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သေချာပေါက် ဆုံးရတော့မယ်ဆိုရင် ယောကျားပီးတွေ့ အုလိုက်ကျင်းလိုက်ပြတတ်ကြသည်။ မာနနှင့်ဖော်တို့ ရောပြမ်းပြီး နှလုံးသားကို ဆတ်ဆတ်ခါအောင် လှပ်နိုးခံရသည်။ ငုပ်လျှိုးဓာတ်သတ္တိတွေဟာ အစွမ်းကုန် အင်အားပြကြသည်။ ဒီလိုခံစားချက်မျိုးကို ကျွန်တော် ခံစားဖူးသည်။ ရင်နှင့်စွာ ခံစားခဲ့ဖူးသည်။ ယခုလည်း ခံစားနေရဆဲ ဖြစ်သည်။

အခန်းတံ့ခါးက မပွင့်တပွင့် ပွင့်နေသည်။ လေအေးတို့ တိုးတေးလေးဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်ခြေဖျားများ အေးစက်နေသည်။ အခခိုက် သူ ရှိလျင်အဲလောက် ကျွန်တော် အေးစက်နေမည် မဟုတ်။ ရင်ခွင်တစ်စုံကို ငတ်မွတ်ရင်းကျွန်တော် အခန်းထဲမှာ တစ်ကိုယ်တည်းနေထိုင်ခဲ့သည်။ နံဘေးက စာအုပ်များလည်း ပြန်ကဲလျက်။ ရေနေးခွက်တို့က ချိုးတည်နေပြီ။ ဖုံအလိမ်းလိမ်း

ကပ်နေသော ပန်းချီကားက နံရုတောင့်မှာ ကပ်လျက်။ ပန်းချီကားများကို နံရုများ ချိတ်မဆွဲဖြစ်သော ကာလများ... ကျွန်တော်မှာ မြောက်မြားစွာရှိသည်။

ရေဆေး အရောင်ကျကျဖြင့် ကင်းဗတ်စပ်၏ ရေးခြစ်ထားသော ပုံရိပ်များက အတိတ်ကအရိပ်ကို မီးမှားငါးထိုးပြနေသည့် သဖွယ်။

ကျွန်တော်က အရောင်ရင့်ရင့်များကိုသာ ကြိုက်သည်။ နှင့်သော အရောင်များက ကျွန်တော်နှင့်မအပ်စပ်။ အပူရောင်များက ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံးအရောင်များ ဖြစ်သည်။ နှစွာစွာ ခံစားရမည့် အနာအလှများကို ရင့်သီးစွာ ခံစားခြင်းက ကျွန်တော် မီးစီးပြစ်လိမ့်မည်။ အရိပ်မှာ အပူဇာတ် သိပ်မခံသည့်ပန်းများကို ကျွန်တော် မနမ်းတတ်။ ကြိုက်လည်း မကြိုက်တတ်။ ဆူးများသော ပန်းများကို ကျွန်တော် ရင်နှစ်သည်။ ပန်းမပွင့်လည်း လှနေတတ် သည့် အပင်များကို ကျွန်တော် မြတ်နိုးစွာ စိုက်ပျိုးတတ်သည်။ ကျွန်တော် အမိဝရာတာ အရှေ့တွင် ဤသို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေတတ်သည်။

ပြတ်းပေါက်မှာ တွဲလဲကျနေသော ပန်းခက်ပင်တချို့ရှိသည်။ သူတို့ ကို ပုံမှန်ရောလောင်းပေးဖို့ ကျွန်တော် ပျက်ကွက်တတ်သည်။ ရောလောင်းလျှင် လည်း သူတို့မှန်းအောင် ရေကို ဒရပ်ဟော လောင်းတတ်သေးသည်။ ကျွန်တော်သို့ခေါ်တာချို့သည် လူ့လောကနှင့် အံမဝင်။ ပို၍ပင် ကန္တုလန္တုတိုက်သော အပြုအမူများပင် ရှိသေးသည်။

မဖတ်ဖြစ်သော စာအုပ်များက ကျွန်တော် အိပ်ရာနဲ့ဘေးတွင် ပုံလျက် နေသားကျနေပြီ။ သူတို့ အိပ်ရေးဝပြီ ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပုတ်နိုးဖို့ မေ့နေသော စာအုပ်များရှိသည်။ အမေ့စာအုပ်များဟု အမည်တပ် ချင်သော တပ်၍ရသည်။ တစ်နေ့နေ့မှာ ညျိုးခြောက်သွားသည့် သစ်ပင်အစား၊ စီမံးလန်းသောရန်းတို့ ထုံးမွမ်းလာလိမ့်မည် ဟု ကျွန်တော် မမေ့ဗျာလင့်။ ညျိုးခြောက်သွားသော သစ်ပင်ကို သူ့အတိုင်း တစိမ့်စိမ့်ကြည့်နေရခြင်းက၊ ကျွန်တော်အတွက် သဘာဝကို လေ့လာခြင်း တစ်ပျိုးဖြစ်နေသည်။

ပန်းအိုးထဲက ရွက်လှပင် သေနေပြီ။

နေရောင်ကြောင့်

ကျွန်တော် ဂရမစိုက်မှုကြောင့်

သူ.မီဒေရာင့်
သူ သေသွားပြီ။

အချက်တွေ ခြောက်လာသည်။ ထို့နောက် အဆွဲနဲ့တို့ ညီးပြောက်ပြီး မည်းသွားသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပင်စည်ကို လိုက်လာသည်။ သေသွားမည့် ရွက်လှပင်ကို၊ ဆဲနဲ့တို့ ကျွန်တော် မလုပ်။ သူ.ကို န္တာတိုင်း၊ အိမ်အဝင်ဝ ရောက်တိုင်း ကြည့်သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်ကလေး ပိုးကောင်ဖြူလေးများ တက် နေသည်။ သူတို့ ပန်းပင်၏ ပျိုမြစ်မှုကို အားရွှေ့ စားသုံးပါစေလို့ ကျွန်တော် မှတ်ယူလိုက်သည်။

ရေနေးအိုးကို ပလက်ဖွင့်လိုက်သည်။ အဖန်ရည်ခါးခါးကို ကျွန်တော် မကြိုက်။ လက်ဖက်အရောင်ပါလျင်ရပြီ။ ကျွန်တော်ရေနေးကို ကျွန်တော် ကြိုသောက်လာတာ နစ်ပေါင်းများစွာကြောပြီ။ ကျွန်တော် ရေးနေကျမှတ်စုများ၊ ကုန်သလောက်ရှုပြီ။ မှတ်စုတစ်ခုကို ပြီးအောင်ရေးကျင့် ကျွန်တော် မရှိတော့။ ကျောင်းသားဘဝမှာ ဤအကျင့်များ ကျွန်ခဲ့ပြီ။

အိပ်ရာပေါ် တိုးဇွဲ၍ ကျွန်တော် အိပ်သည်။ ခေါင်းအုံးနဲ့တေးတွင်၊ ဂျိုးရဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်စာအုပ်ကို မောက်လျက်သား ထားနေကျွဲ့။ သူ.၏ဝန်ခံချက်ကို ကျွန်တော် နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ကြားချင်နေမိ သည်။ လေးဖြူ၏ နောက်ထပ် တို့မဝေးဘူး သိချင်းကို အထပ်ထပ်အခါခါ ဖွင့်ထားသည်။ မျက်နှာကျက်ကို ကျွန်တော် ကြည့်သည်။ ရောက်တက်ရာရာတွေ ရေးဖို့ ကွန်ပျုံတာကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် လက်များမှ ခံစားချက်များ တစ်ဒေါက်ဒေါက်ဖြင့် ယိုစီးကျလာသည်။

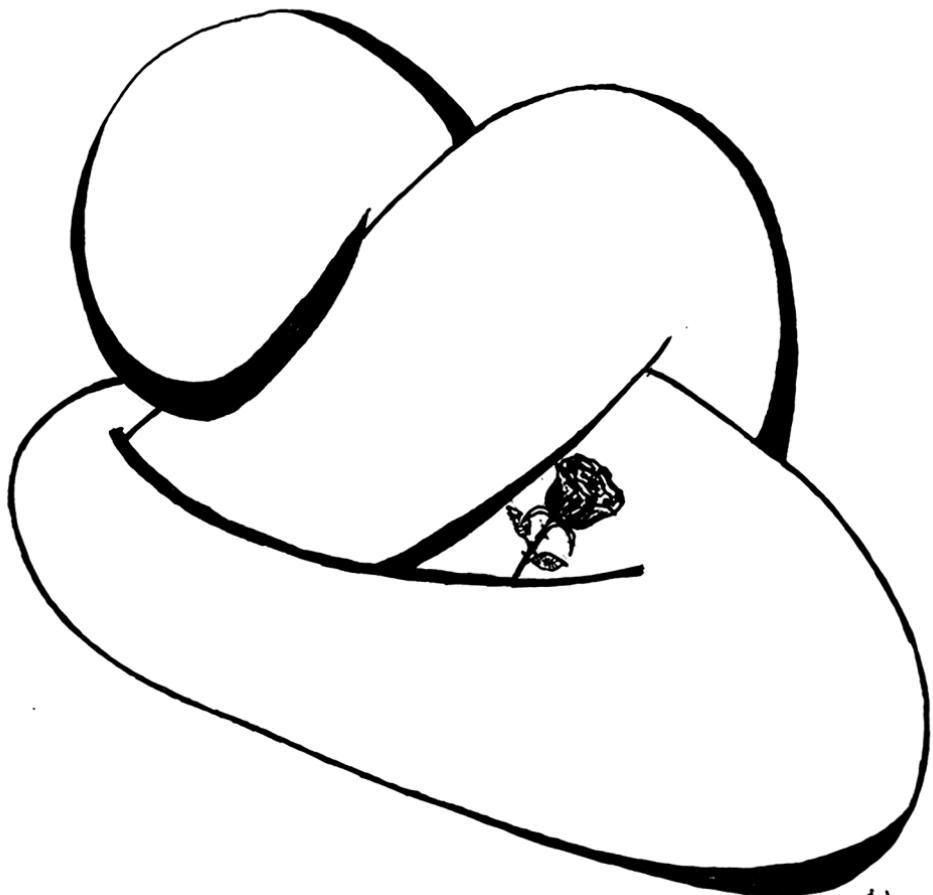
ကျွန်တော် ရေးသောစာကို နားလည်ပါ မလားဆိုသည့် စိုးရိမ်ချက် ကျွန်တော့မှာ မရှိတာ အတော်ကြောပြီ။ သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်တည်ခံစားခြင်းဖြင့် နှုလုံးသား အလင်းတံခါးပွင့်မည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည့်သည်။ ယောက်ဥား တစ်ယောက်ဟာ သူ.အထွေးကို ဖော်ပြန့် အခွင့်အရေး ရှိသုတေသနသည်။ အခွင့်အရေး မရှိလျင်လည်း အခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားကြပါလိမ့်မည်။

ငယ်ရွယ်နှင့်သော ယောက်ဥားတစ်ယောက်နှင့် အတန်ငယ် တည်၌ ရင်ကျက်စ အမျိုးသားတစ်ယောက် အကြား ဘာများ ကွာဟာချက်ရှိနေပါသလဲ။

ဘဝကို အရောင်များဖြင့်ချယ်ရန် ကျွန်တော်တို့ မွေးဖားလာကြသည်။ တရား စာအုပ်တွေ စာအုပ်စင်မှာ အိပ်တာကြာနာဖြီ။ ကမ္မာတွေးခေါ်ရှင်ကြီးများလည်း ကျွန်တော်ကြောင့် အိပ်ငိုက်ကုန်ဖြီ။

လူးလွန်ခေါ်က်ပြန်၊ စကြိုလျောက်ဖြီး ကျွန်တော် အဆျဲ့အစား အပြန်ပြန် အလှန်လှန် သုံးသပ်မိသည်။ ခိုဟောင်း သော နာရီသံ ချက်ချက်ဖြည့်သံက တိတ်ဆိတ်မှုကို လူပိန္ဒားလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တည်း နေချင် သည်။ အရူးတစ်ယောက်လို ချက်လွန့်လိုက်ချင်သည်။ ကျွန်တော်စိတ်၏ ချက်တိုင်များ မခိုင်တော့။ ဦးတည်ရာမဲ့ စိတ်လေလွင့်ရင်း ကျွန်တော် ကြီးရင့် ခဲ့သည်။

ည ၈ : ၅၆
၁။ အနေဝါရီလ၊ ၂၀၁၇

MYOTHEIN

တိတ်တခိုး နွယ်

“ကိုယ် သဝန်တိတယ်...နွယ်...”

“မင်းကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမှာ သိပ်ကြောက်တယ်”

“အထူးသဖြင့် ငါကလွှဲလို့ တခြားသူရင်ခွင်မှာ မင်းကို မဖြင့်ချင်ဘူး...မဖြင့်စေရဘူး”

“ဒါဟာ လူ့အတ္ထလို့ ပြောရင် ကိုယ် အတ္ထသိပ်ကြီးသွားသလား...”

ဟုတ်တယ်။ အတ္ထကြီးတယ်။

“ကိုယ်ဟာ အတ္ထသိပ်ကြီးတယ်။”

“နွယ်...မင်းနဲ့ပတ်သက်ရင် ကိုယ့်အတ္ထကို အဆုံးစွန်ထိ ဒီဂရီဖြင့်လိုက်ချင်တယ်”

နွယ်နှင့်ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်မှာ ဆုံဖြစ်ကြသည်။ နွယ့်ကိုကျွန်တော်တိတ်တခိုး ရင်ခုနှစ်ခဲ့တာ ကြောပြီ။ သို့ပေမယ့် နွယ် မရိုပ်မိခဲ့။ ကျွန်တော့နှလုံးသားက သေသပ် ပိရိတ္ထန်းသည်။ ဤသို့ ဤပုံ လေ့ကျင့်မောင်းနှင့်ခဲ့တာလည်း ကြောခဲ့ပြီ။ ဤသို့ ထုသားပေသားကျဖွာ နှလုံးသားကို စီမံခန့်ခွဲလာသည်မှာ ယခု အချိန်ထိဖြစ်သည်။

ခံစားချက်များကို သိသိပို့စွာ ကွယ်ရှုကြခြင်းက ကျွန်တော့ အကျင့်ဖြစ်သည်။ နှယ့်ကို ဆုံးရှုံးရတော့မည်ဆိုသည့် စီးရိမ်ချက်က ကျွန်တော့ ခံစားချက်များကို နှယ့်ထံ ပုံချွန်ပစ်ဖို့ အဆင့်ပေးခဲ့သည်။

နှယ် တတ်နိုင်လွန်းပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် နှယ်နှင့်အတူ ရှိနေရသည့်အချိန်များကို ပြန်လည်အောက်မေ့မိပါသည်။ တစ်နှောက်မှာ နှယ် ကျွန်တော့ထွေးမွေ့မှုကို နူးညံ့စွာခံယူလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည် ချက် ပြင်းထန်ခဲ့သည်။ ယုံကြည်ချက်များကို ကိုင်နှေ့သည့် အဖြစ်အပျက်များ၊ တဒက်အတွင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ထိန်းချုပ်လာသော နှလုံးသားကို လွတ်ပေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော် မထိန်းချုပ်ချင်တော့။

နှယ် နှင့် ပတ်သက်ရင်၊ ဘာကိုမှ မထိန်းချုပ်ချင်တော့။

အားလုံးကို သွားချုပ်ဖောက်ထွက်ပစ်ချင်တော့သည်။

နှယ်နှင့် ခရီးရှည်အတူသွားဖို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့က သိပ်ည့်စရာ မလိုသည့် စိတ်အခံများ ရှိသည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ခဲ့သည်။

“တို့ နှစ်ယောက်ဟာ... ရေစက်များလား... နှယ်”

“ကိုယ်တို့ တွေ့ကြတဲ့ အချိန်အခိုက်အတန်ကလေးမှာပဲ တို့နဲ့ကပ်ခဲ့ကြတယ်...”

“နှစ်ဦးသားကွယ်လျှော့ ပါးပါးနဲ့တို့ ဆက်ဆံခဲ့ကြတယ်....”

နှယ့်ကို လူအလဲစမှာ ကျွန်တော် ခိုးနမ်းတတ်သည်။

ကျောင်း ဌာနဆောင်ရှု့ လူလစ်ရင်လစ်သလို ကျွန်တော် ခိုးနမ်းတတ်သည်။

“ခြီးလျင် မသိသလိုလို လုပ်နေတတ်သည်။

နှယ့်လက်မောင်းကို ကျွန်တော် အမိအရ ဆွဲဖမ်းလိုက်သည်။

နှယ် လန့်သွားသည်။

ကျွန်တော်က မလွတ်။

နူးညံ့သော ဖွေးလျလျပါးပြင်ပေါ် ကျွန်တော် အနမ်းများ ကျရောက်တာကို နှယ် ကျေန်ပ်မှာပါ။

နှယ်က နဲ့ညံ့စွာ ရှုက်စနီးပြုးသည်။
ထို့နောက် ကျွန်တော့ကို ကျောခိုင်းကာ စာသင်ခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားသည်။

သနပ်ခါးကို တော့သူ အရိုင်းပန်းလေးလို ရှုက်ကြမ်းရောကြို လိမ်းတတ်သည့် နှယ်ကို ကျွန်တော် ချစ်သည်။ မြတ်နီးစွာ ချစ်သည်။

ထင်မှတ်မထားသော နှယ်ခံစားချက်များကို ကျွန်တော် လိုက်မမိနိုင်ခဲ့ပါ။

နှယ်ဖတ်ဖို့ စာအုပ်များကို ကျွန်တော် အမြိုက်လို ဝယ်ပေးတတ်သည်။
နှယ်က စာအုပ်တွေ အမြိုက်ဆောင်ပေးလို့ စကားနာထိုးသည်။ နှယ်ကျွန်တော်အပေါ် စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်တာကြုံတိုင်း စာအုပ်လက်ဆောင်ပေးတတ်သည်။

နှယ်က “ဒါဆို များများ စိတ်ကောက်ပေးရမယ်” လို့ ခုပ်စွဲစွဲ။
စကားဆိုသည်။

ကျွန်တော် ရင်တွေ ခုန်သည်။
ကျွန်တော် အလုပ်မအားလုံးငွေ့ နှယ်ဆီ မလာနိုင်။
သူ နားလည်ပေးရှာသည်။
မကျောနပ်မှုများကို အလွယ်တကူဖြဖောက်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ယူဆမဲ့ခြင်းက အင်မတန် မှားခဲ့ပြီ။

နှယ်ကို နှင်းဆီတစ်ပွင့်ပေးဖို့ ကျွန်တော် ပျက်ကွက်ခဲ့သည်။
“နှင်းဆီရိုင်းတွေဟာ သိပ်မလှာ့... နှယ်”
“သိပ်လှတဲ့ နှင်းဆီရဲရဲတွေကလည်း ဗျားများတယ်...”
မာကြာချွန်ထက်တဲ့ နှင်းဆီလို နှယ်ကို ကျွန်တော် ထွေးပွဲခဲ့ဖူးသည်။
နှုတ်ခမ်းပါးများကို ကျွန်တော် ခုပ်ကြမ်းကြမ်း နမ်းခဲ့ဖူးသည်။
“နှယ် ပါးလျှလျှ နှုတ်ခမ်းပေါ်က နှုတ်ခမ်းနဲ့များ ပျက်ဖို့ ကျွန်တော်တာဝန်ယူပါတယ်... နှယ်”

ရင့်ကျက်သော နှယ်က မရင့်ကျက်သော ချစ်ခြင်းများမှာ ခုံမင်တတ်သတဲ့လား။ အုံသ္ထာ ကျွန်တော် ဖွင့်ဟမိခဲ့သည်။

တို့ ဝေးဝေးနေကြရင်တောင် ကိုယ့်ကို သတိရပေးဖို့ မတောင်းဆိုရက်ပါ။ နှယ့်ချစ်ခြင်းများကို လျစ်လျှော့ပြီးမှ ကျွန်တော် အောင်တ မရချငပါ။

နှယ်လာပါ။ တို့ ကျောင်းမှာ ဆုံးကြရအောင်။ ကိုယ့်အတွက် သနပ်ခါးပါးပါးလိမ်းလာပါ။

ကတ္တီပါ ပုံတော် ဖိနပ်လေး စီးလာပါ။

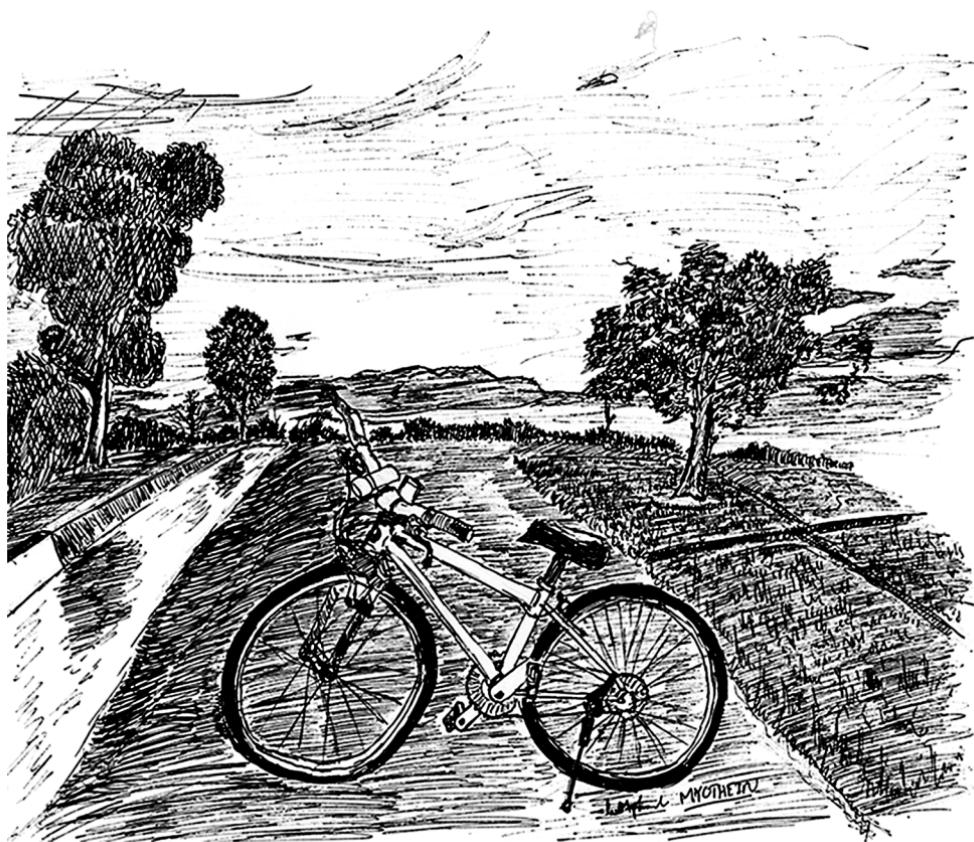
ရှိုးရာ ချည်ထည်လေး ဝတ်လာပါ။

ကချင် လွယ်ဆိတ်ကလေး ပခံးမှာ ချိတ်လွယ်ခဲ့ပါ။

ကိုယ့်လက်ကို တွဲဖို့ အသင့်ပြင်ထားအန်...

၃၈ ၈၉

၁၄၊ အနေဝါရီလ၊ ၂၀၁၈

LAWRENCE MOTHETU

tcpf mluipm; vkaumi fwbt &m
r [kfsfulk focty

နွယ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် . . .

ကိုယ့်မှာ နှလုံးသားရှိတာပေါ့ နွယ်။

နှလုံးသားဟာ ခံစားတတ်တယ်။ ကြင်နာတတ်တယ်။ နာကြည်းတတ်တယ်။ ခံပြင်းတတ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ရုံ ကိုယ့် နှလုံးသားတွေက ဆူပွက်လာတတ်ပါတယ်။ ကိုယ် မခံနိုင်ဘူး။ မခံစားနိုင်ဘူး။ နှလုံးသား၊ တုန်လျှပ်မှုဒဏ်ကို ခံနိုင်လောက်အောင် ကိုယ့်နှလုံးသားက အရေမထူဘူး။

ကိုယ်ကတော့ ဘဝကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဖြတ်သန်းချင်တယ်။ အောင်မြင်ချင်တယ်။ ပေါက်မြောက်ချင်တယ်။ လူတွေ ဦးသွာ်လေးစားတာကို ခံချင်တယ်။ အောင်မြင်မှုကို ရဖို့အတွက်ဆိုရင် နှလုံးသားကို စတေးပစ်လိုက် ဖို့လည်း ဝန်လေးမှာ မဟုတ်ဘူး။

သို့ပေမယ့် ကိုယ် ခံနိုင်ရည် မရှိဘူး။ အထူးသဖြင့် နွယ်။ မင်းနဲ့ ပက်သက်တဲ့ ကိစ္စတွေမှာ ကိုယ် ခံနိုင်ရည် မရှိဘူး။

ပြင်းထန်တဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ မထိုးနှက်စမ်းပါနဲ့။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ခါးသီးစွာ ခံစားရတာလောက် နာကျင်ရတာ မရှိဘူး မဟုတ်လား။

နာကျင်မှုကို လိုချင်ရင် ကိုယ်ပေးပါမယ်။

ကိုယ်နွေးစဉ် အလုပ်တွေ လုပ်တယ်။ ခရီးတွေထွက်တယ်။ လူပေါင်းများစွာနဲ့ စကားတွေ ပြောတယ်။ ဆွေးနွေးတယ်။ မေးခွန်းတွေ ထုတ်တယ်။ လူမှုပေးဒဲ့ ကျယ်ဝန်းမှုကို ကိုယ်နှိမ်ကဲတဲ့လာတယ်။ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစွေးရဲ့ စရိတ်လက္ခဏာတွေကို ခံစားနားလည်နိုင်အောင် ကိုယ်ကြီးစားတယ်။ သမားရိုးကျ လမ်းကြောင်းကနေ ဖောက်ထွက်နိုင်ဖို့ ကိုယ်ကြီးစားတယ်။

ကိုယ့်နဲ့ ဘေးမှာ မင်းရှိနေရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ နဲယ်။ တစ်ခါ တစ်ရဲ ကိုယ့်မှာ စိတ်ဖိစီးမှုတွေ ပြင်းထန်လွန်းပါတယ်။ သို့ပေမယ့်နဲယ် မင်းက ကိုယ့်အဝေးမှာ။ ခံစားရခက်လွန်းပါတယ်။

လူလောကကြီးက တောနက်ကြီးနဲ့ တူတယ်။ ကိုယ့်နဲ့ ဘေးမှာ မင်းရှိနေရင် နေပူကိုလည်း ဖြတ်ရဲတယ် နဲယ်။ မီးပင်လယ်လည်း ဖြတ်ရဲတယ်။ အမောတွေပြေဖို့ ကိုယ် တောင့်တမိတယ်။ မလွယ်ဘူး နဲယ်။ မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ပေါင်းစပ်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ စရိတ်ခြင်း မတူတဲ့ နဲလုံးသားကို ပေါင်းစပ်ဖို့ ကိုယ်ကြီးစားကြည့်ခဲ့တယ်။ အချို့ဟာ ကြီးစားလို့ ရကောင်းတဲ့အရာ မဟုတ်မှန်း ကိုယ်သိခဲ့ပြီ။

တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ကျောာက်မှာ အောင်မြင်မှုတွေ ရှိတယ်။ အောင်မြင်မှုကို ဖမ်းဆုပ်ဖို့ ကြီးစားရင်း တို့ ဝေးကုန်ကြပြီ။ တစ်နွေမှာ သံယောဇ် ဆုချက်တစ်ခုမှာ ဆုဖို့ ဖြစ်နိုင်ရင် မင်း... ကိုယ့်ကို မငြင်းပါနဲ့ လား... နဲယ်။

အချို့နှစ်တွေကို လုညွှာပစ်ချင်တယ်။ ကိုယ်ဟာ လောဘကြီးတယ်။ အထူးသဖြင့် နဲယ်... မင်းနဲ့ ပတ်သက်ရင် ပို့ပြီး လောဘကြီးတယ်။ ဘဝ အောင်မြင်မှုအတွက် ကိုယ့်နဲ့ ဘေးက ထွက်ခွာသွားတယ် ဆိုရင်တောင် တာဒ်ပဲ ဖြစ်ပါစောယ်။

vbm;wpf, mu~~f~~wm0ef~~f~~
obewy~~l~~w0efusi f~~u~~t q i~~f~~pq i~~f~~ht mi f
tv~~l~~wpfku~~k~~bfwi~~f~~y E~~k~~fp~~b~~nf k
u~~l~~efwmf u~~l~~nf~~b~~nf
pwm0efu~~k~~rfaqm~~i~~ &ef
E~~g~~ fu~~l~~efwmf~~b~~bo;wi &~~g~~ & i f
u~~l~~efwmf~~y~~kr E~~k~~fyv~~t~~hnf

တိုင်းရတော့မလား... နယ်

(၁)

ကျွန်တော့စိတ်တွေ လူပ်ရှားနေသည်။ နယ်နဲ့ ဝေးရတော့မယ် ဆိုတာ
ကျွန်တော် ပိုအလိုလို သိမေးသည်။ ကျွန်တော် မှားခဲ့ခြေးလေ။ နယ်နဲ့သေးမှာ၊
ကျွန်တော် အနီးကပ် ရှိစဉ်အခါက ကျွန်တော် လျစ်လူ၏အဲတာတွေအတွက်
ကျွန်တော် နောင်တရနေ့မိသည်။ နောင်တတွေက တို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်
တော့မှ ပေါင်းစည်းစေနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် လွမ်းမိသည်။ မှားခဲ့
သော အမှားများကို ပြင်ဆင်ဖို့ မလုပ်နိုင်တော့ပါ။ ယုံကြည်မှုက ပျောက်ဆုံး
နေပြီ။ မရှိသေးသော ယုံကြည်မှုကို တည်ဆောက်ရန် ခက်ကောင်းခက်ပါမည်။
သို့သော ပျက်စီးသွားသော ယုံကြည်မှုကို ပြန်လည် မွေးဖွားရန် တတ်နိုင်ဖို့
အင်မတန် ခဲယဉ်းပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော့လို ယောက်ကျားတစ်ယောက်ကို နယ် ချုပ်ရှာသွားပါလိမ့်မည်။
ကျွန်တော့လို ယောက်ကျားတစ်ယောက်ကို နယ် မုန်းတီးနာကျည်းပါလိမ့်မည်။
သို့သော ကျွန်တော့တို့ အတိတ်များကို ကျွန်တော် မမေ့ပါ။ နယ်လည်း
မေ့မည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့၏ အတိတ်များကို ကျွန်တော်တို့ မလွမ်း
ဆွတ်ရင်တောင် မေ့မည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်၏အနာဂတ်ကို နှယ်နှင့် ကျွန်တော် တိုင်ပင် ခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ မတူသောသဘောထားအမြင်များ ရှိသည်။ တရီးနေရာများတွင် ဆန်ကျင်ဘက်များတောင် တွေ့မိပါသေးသည်။ သို့သော် ဤအရာကို ကျွန်တော်တို့ အချိစ်ဖြင့် ကျော်လွှားသွားနိုင်လိမ့်မည်ဟု နှယ်နှင့် ကျွန်တော် အတူ ယုံကြည်ကြသည်။

ကျွန်တော် စိတ်ညစ်တိုင်း နှယ်ဆီကို စာတွေ ရေးပို့သည်။ နှယ် ဖတ်၊ မဖတ် ကျွန်တော် မသိပါ။ သိလည်း မသိချင်ပါ။ ယုံကြည်ထားတာတော့ ရှိသည်။ နှယ် သေချာဖတ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မတွေးမိ မမြင်မိသည်များကို နှယ် ကိုယ်ထဲမှာ ကျွန်တော် တွေ့မိသည်။ ဆန်းကျယ် သော အလှတရားက နှယ်ဆီမှာ ရှိသည်။ နှယ် မူးပြင်ကို နှီးည့်စွာ နမ်းရှိက်ရင်း၊ ကျွန်တော် တိုးတိုးစကားဆိုခဲ့ဖူးသည်။ နှယ် မှတ်မိပါလိမ့်မည်။

အောင်မြင်မှုနှင့်ပတ်သက်ရင် ကျွန်တော်တို့မှာ ကွဲပြားသော အမြင်ရှိ သည်။ နှယ်က အေးချမ်းသာယာသော ဘဝမျိုးကို ပိုလိုချင်သည်။ နေးထွေး သော၊ ကြင်နာသော၊ စည်ကားသိုက်ဝန်းသော အသိုက်အမြှုကို တောင့်တ သည်။ ကျွန်တော်တို့ အဲသည်လို့ လုပ်နိုင်စွမ်းရှိသည်ဟု နှယ်က ယုံကြည်နေ သည်။ ကျွန်တော်အပေါ် ယုံကြည်ပေးသော နှယ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ဝမ်းလည်းသာရသည်။

ကျွန်တော်မှာတော့ အောင်မြင်မှုကို ငမ်းငမ်းတက် ရှာဖွေနေရင်း ပူလောင်နေရသည်။ မအောင်မြင်မှာ ကျွန်တော် ကြောက်သည်။ ကျွန်တော်က အတွေ့ကြီးသော လူတစ်ယောက်ဟု နှယ်ကို ဝန်ခံဖူးသည်။ နှယ်က ခေါင်း တစ်ဖြစ်မြှုမြှု နားထောင်သည်။ ကျွန်တော် ကြီးပွားချမ်းသာချင်တယ်လို့ ပြောနေခြင်း မဟုတ်ပါ။ လူသားဘဝကိုရောက်ခိုက် တစ်စုံတစ်ခုမှာ လူတို့ လိုက်မမီနိုင်အောင် အားထုတ်ရန်းကန်ပြီး ဖြစ်ချိခဲ့ရမှာ လူသားတစ်ယောက်၏ တာဝန် မဟုတ်လား။

ကိုယ့်ယုံကြည်မှာ၊ ကိုယ့်ခံယူချက်ဖြင့် ကိုယ်ပြုဌာန်းသည့် ပန်းတိုင်ကို အရောက်လုမ်းဖို့ နှယ် ကျွန်တော်ကို ခွန်အားတွေ ပေးခဲ့သည်။ နှယ်ပေးသည့် ခွန်အားများဖြင့် ကျွန်တော် ခွန်အားအသစ်များ ရှုခဲ့သည်။ အမြှုတမ်း အသစ်

တဖန်မွေးဖားမည့် ချိမြိမ်သော ကာလတိလေးများကို ကျွန်တော်တို့
ဖြတ်သန်းသည်။ ကြည်န်းစွာဖြင့် နဲ့ည့်စွာ တွေးပွဲလိုက်မိသည်။ နှယ့်
အနမ်းများက ချိမြိမ်ပါသည်။ ကျွန်တော် အခုထိ မမေ့သေး။

လူသားတစ်ယောက်၏ တာဝန်မှာ သူဇာတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အဆင့်
တစ်ဆင့်ဖြင့်အောင် အလွှာတစ်ခုကို တွန်းတင်ပေးနိုင်ခဲ့ဖို့ဖြစ်သည် ဟု
ကျွန်တော် ယုံကြည်သည်။ ဤတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရန် နှယ် ကျွန်တော်
န်သေးတွင် ရှိနေရင် ကျွန်တော် ပိုထမ်းနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ဒါက ကျွန်တော်
ယုံကြည်ချက်ဖြစ်သည်။

ခင်မောင်တိုး၏ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်တော် ဆိုပြသည်။

“ထိုးတစ်လက်သာ ပါမယ်ဆို ဒီနေ့ပူကို ကိုယ်လျောက်ရဲပါတယ်။
မင်းတစ်ယောက်သာ ကြင်နာမယ်ဆို ဒီကမ္မာကို ကိုယ်အပ်စိုးနိုင်တယ်။
ခင်တွယ်သူ မရှိတော့ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းမှို့ ဒီအတိုင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး
ကွယ်...”

သီချင်းနာမည်က ခင်ဝမ်းရေးသည့် လိုအပ်ချက်ကလေးများ။

နှယ် မပါဘဲ ကျွန်တော် ဘယ်ကို လျောက်ရမှာလဲ။ ကျွန်တော်
လျောက်ခဲ့ရင်တောင် ခွန်အားရှိပါမလား။ တွေးတော့ ပူပန်မှုတွေက တရပ်စပ်
ကျွန်တော့ရင်ထဲ ဝင်လာပါသည်။ အစိုးရိမ်ကြီးလွန်းသော အချစ်များကို
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အလောင်မြှိုက်ခံနေရပါသည်။

(J)

တစ်နေ့မှာ နှယ် ကျွန်တော့ဆီလာသည်။ နှယ့် မျက်ဝန်းများက
ကျွန်တော့ကို အရင်စကားပြောပါသည်။ ကျွန်တော် ခံစားလိုက်မိသည်။
ကျွန်တော့အများတွေကို ဝန်ခံဖို့တောင် ကျွန်တော် ကြောက်သွားခဲ့သည်။
သို့ပေမယ့် အခုထိ ကျွန်တော် ရှိုးသားနေဆဲ ဆိုတာကို နှယ် သိစေချင်သည်။
ကျွန်တော် ကြောက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့ အပြုအမှုများအတွက် စိုးရိမ်ခြင်း
မဟုတ်ပါ။ နှယ် ထိခိုက်ခံစားသွားရမှာကို မလိုလားသော ကြောက်ခြင်း
အမျိုးအစားသာဖြစ်ပါသည်။

နှယ်နှင့်ပတ်သက်ရင် ကျွန်တော့မှာ အားနည်းချက်များ အပုံအပင်

ပေါ်လာရသည်။ နှယ့်အပေါ် ထိပါးမှုများကြောင့် ကျွန်တော် စာမဖတ်နိုင် ဖြစ်ရသည်။ ခရီးတွေ သွားရင်လည်း စိတ်မပါ ဖြစ်ရသည်။ ကျွန်တော် စာရေးရင်လည်း စကားလုံးတွေက မလှု။ အကြောင်းအရာ တဲ့ဆက်မှုက မကောင်း။ ခံစားချက်များသည်လည်း အားလုံး အည့်စားသာ ဖြစ်ကုန်သည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဘယ်လို ထွက်ပေါက် ယူရမယ် မသိနိုင်ခဲ့။

တို့နှစ်ယောက် လက်တဲ့လျောက်လို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ဆိုတဲ့ စကား ကို နှယ် ပြောမထွက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်လည်း မပြောစေချင်ပါ။ ထွက်ခွာသွား မယ်ဆိုရင်တောင် နှယ်သာ အရင်ပြောပါစေ။ ကျွန်တော် ခေါင်းဤမြဲဖို့တောင် တွေး နှင့်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ အချိန်တွေ ကြောသောင်းခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ပွင့်လင်းသင့်တာ တွေကို မပွင့်လင်းလို့ အချုပ်တွေလည်း ယုတေသန ပျက်စီးကုန်ပြီးပြီ။ အနာဂတ်ကိုလည်း တစ်ယောက်ချင်းစီ ကိုယ်စီပြတ်သားစွာ ရွေးချယ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဘာကျိုးမှာလဲ။ အတိတ်တွေကို လွမ်းဆွတ်တမ်းတနေခြင်းမှအပ ကျွန်တော် တို့ ဘာလုပ်နိုင်ကြိုးမည်နည်း။

(၃)

နှယ်ကြောင့် ခေါင်းစဉ်မတပ်သော စာပေါင်းများစွာ ကျွန်တော် ရေးဖြစ်ခဲ့သည်။ ခေါင်းစဉ်တပ်စရာကော လိုပါ၌းမလား။ မလိုဘူးဟု ထင်ပါသည်။ ခေါင်းစဉ်များက အနှစ်သာရအားလုံး၏ အချုပ်ဖြစ်ပါ၌းမလား။ ချုပ်ခြင်း၏ မူလအဓိပ္ပာယ်များကိုရော ကိုယ်စားပြုနိုင်ပါ မလား။ ရောဖြစ်းနေ သော ခံစားချက်၏ အမှတ်သရပ်များကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီး၊ ဝေခွဲမှု ပြုနိုင်ပါ မလား။ အဖြစ်အပျက်အားလုံး၏ ကိုယ်စားပြုဖြစ်နိုင်ပါ မလား။ နှယ့်အပေါ် ကျွန်တော်ထားသည့် ကြင်နာခြင်း၊ တွယ်တာခြင်းများကို ခေါင်းစဉ်ကပေးစွမ်းနိုင်စေမတဲ့လား။

အချုပ်ကို ကျွန်တော် ယုံပါသည်။

အချုပ်ကို သိနိုင်သော ဖွင့်ဟချက်များကို ကျွန်တော် မယုံပါ။

အချုပ်ခဲ့ အရိပ်အယောင်များကိုလည်း မယုံပါ။

ဒါကိုများ နယ်က ယုံကြည့်နေသည်လား။

“အချစ်နဲ့ ပက်သက်ရင် တရားသေဝါဒ မရှိဘူး... နယ်...”

“ဒီအရာကို ပြလို့ ဒီအရာဖြစ်မယ်... ဒီအရာ ခံစားရမယ်ဆိုတာ... တရားသေ ဟုတ်လို့လား...ဟင်”

“ဘယ်အရာမှာ မတူနိုင်ပါ...”

“ထွေပြားသော လူသားနှစ်ဦးအကြား ဖြစ်တည်မှုတွေက ဂိုလိုတောင် ဆန်းကျယ်ပါသေးတယ်...”

“အချစ်က ဘယ်လောက်တောင် ဆန်းကျယ်သလဲဆိုရင် အချစ် ကြောင့် ဖြစ်တဲ့ ဒုက္ခတွေကတောင် ချိမြိန်နေပါတယ်”

“တို့နှစ်ယောက်ဟာ အချစ်တွေကိုစားသုံးရင်း ဒုက္ခတွေကိုပါ ဝါးမြို့ မိန္ဒကြတယ်....”

အချစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကမ္မာကျော် တွေးခေါ်ရင်များက မိန့်ပါလိမ့် မည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်၊ အဖြစ်ကိုတွေ့ရင် ဘယ်လိုများ မှတ်ချက်ပြု မှာပါလိမ့်။

“အချစ်နဲ့ ဒုက္ခတွေဟာ ဖယောင်းနဲ့ မီးစာလိုပဲ...”

“ဖယောင်းဟာ သူ့ချည်း မီးမတောက်နိုင်ဘူး...”

“ဒီလိုပဲ မီးစာဟာ ဖယောင်းမရှိရင်လည်း ကြာရည်သော အလင်းကို မပေးနိုင်ဘူး...”

“ဒုက္ခတွေဟာ ချိမြိန်ခြင်းလား... နာကျင်ခြင်းလား...”

အချစ်ဆိုတာ ချိမြိန်ခြင်းဖြစ်သလို နာကျင်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“အချစ်နဲ့ ယဉ်တွဲသည့် ဒုက္ခများက ပိုချိမှာပေါ့။ ပိုချိမြိန်လို့လည်း ပိုနာကျင်တာပေါ့...”

trſſorſſm; onſtjcm;aomupſyfſm;wſ f
orm;½usqefci ſlomrefqeſci fulſſouſci ſS
Eſſouſyvſtſhnf
oſkyoſt cſEſſouſufvſvſi f
orm;½usqefliſbomvſkrm;aummi f
aemi ſm; uſſleſwſmēm; vſkufonf
'guſkeſfrſm; u xkvſazmſajymcſi ſſijmyvſtſhnf

တွယ်ပြခင်းတဲ့လား

“အချို့ဆိုတာ တပ်မက်ခြင်းလား... နှယ်”

“တပ်မက်ခြင်း မပါဘဲ၊ ဘယ်လိုလုပ် တွယ်ပြီမလဲကွယ်...”

“နှယ်က ကိုယ့်ကို တွယ်ပြီသတဲ့လား...”

“ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကရော နှယ်အပေါ် တွယ်ပြီမှူး မဖြစ်ဘူးလား...”

စွဲထားသော နှုတ်ခမ်း၏ လူမြေကို နှယ်ကိုယ်တိုင် ဖြည်ပစ်လိုက်သည်။
ညီးသောမျက်ဝန်းဖြင့် ကျွန်ုတ်တို့ကို ကြည့်ပြီး လေးလေးနှက်နှက် မေးခွန်း
တစ်ခုကို ပြောသည်။

“ကိုယ့်က မောင့်အတွက် သိပ်ယစ်မူးစရာ ကောင်းသလား”

ကျွန်ုတ် တဒ်ကို နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။ နှယ်ကြောင့် တဒ်ပေါင်းများစွာ
ကျွန်ုတ် နှုတ်ဆိတ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ နှယ်မေးခွန်းကို ကျွန်ုတ် မဖြတတ်။
မဖြနိုင်ဟု ပြောလျှင် ပိုမျိန်ပါလိမ့်မည်။

“ကိုယ့်ကို ရင်ခုန်စေလို့ နှယ်နံဘေးမှာ ကိုယ်ရှိနေဖြစ်တယ ထင်
တယ” လို့ နှယ်မေးခွန်းကို ကျွန်ုတ် မယုတ်မလွန် ဖြေလိုက်သည်။

နှယ်က ထပ်ပြီးသည်။

“ကိုယ်က မောင်အတွက် ရင်ခုန်စရာ မကောင်းတော့ရင်၊ ကိုယ့်နဲ့ဘေးက မောင် ထွက်ချာသွားမယ် မဟုတ်လား..”

“နယ်က ကိုယ့်အတွက် အခြာ ရင်ခုန်စရာ ဖြစ်နေပါတယ်.....”

အနာဂတ်ကို မကြည့်ဘဲ ပစ္စာဗုန်တည်တည်ကို ကြည့်၍ ကျွန်တော် ဖြေလိုက်သည်။ ကျွန်တော် တုန်ပြန်ချက်တွေကို နယ်ကျေနှစ်ချင်မှ ကျေနှစ်ပါ လိမ့်မည်။ ကျွန်တော်အတွက် စနီးစမောင် ဖြစ်နေခြင်းသည်ပင် ကျွန်တော် အပေါ် နယ်၏ အာရုံကျရာအချက်တစ်ခုဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

နယ် ညွှန်ခေါတ်မှာ ကျွန်တော် ရှုန်းမထွက်နိုင်ပါ။ ထိုသို့ ရှုန်းမထွက်နိုင်ခြင်းကိုလည်း ကျွန်တော် မကြိုက်ပါ။ အေးလပ်သည့် အချိန်တိုင်းသည်၊ ကျွန်တော်အတွက် နယ်ကို လွှမ်းရသည့် အချိန်များပင်ဖြစ်ပါသည်။

“တို့... ဝေးနေကြတော့၊ ပို ကရာစိုက်ဖြစ်ကြတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ....”

“ချစ်ခြင်းဆိုတာ ဝေဒနာပြင်းထန်လေ အချစ်ရဲ့ ဒီကရို ပိုမြင့်လေ မဟုတ်လား...”

“ဒါဆိုရင်၊ အချစ်ရဲ့ ဒီကရိုတွေမြင့်ဖို့ မကြာခဏ ခပ်ဝေးဝေးနေကြမှ ကောင်းမယ် ထင်တယ်....”

ကျွန်တော်က အချိန်းဖောက်၍ နယ်ကို ပြောလိုက်သည်။ နယ်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။ ဟန်မဆောင်တတ်သော ရယ်မောသံများက ကျွန်တော်ကို ညွှန်တာဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“တို့... အခုလည်း ဝေးနေကြတာပဲလေ...”

“မောင်က စာသမားပေသမားမှို့ ကိုယ့်ဝေဒနာ ကိုယ်ပြင်းအောင် တမင်လုပ်ယူနေတယ် ထင်ပါရဲ့...”

“အို့... မဟုတ်တာ...”

စာသမားဆိုတာ ဂေါက်ကြောင်ကြောင်မို့ ကိုယ့်ဒုက္ခဝေဒနာကို ကိုယ်ရှာကြုံတတ်သည် သတ္တဝါမှန်း နယ်က ရိုပ်မိန္ဒာပုံရသည်။ ဒါကလည်း ဆန်းသည် မဟုတ်ပါ။ နယ်နှင့်ကျွန်တော်အကြား နဲလုံးသွေးတွေ ဖောက်ထုတ်သွားခြုံပြီး မဟုတ်လား။

“တို့သွေးတွေကို အတူစီးဆင်းစေခဲ့ပြီးပြီးလေ...”

“ကိုယ့်အတွက် မင်းဟာ... အနီးကပ်ဆုံး သူစိမ်းအမျိုးသမီး ဖြစ်ခဲ့ပြီးပြီလေ...”

နှယ်လက်ကို ကျွန်တော် ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။ နှယ်လက်ချောင်းသွယ် သွယ်များကို ကျွန်တော်ပွဲတဲ့ချည်သပ်ချည် လုပ်နေမိသည်။ နှယ်နှင့် ပတ်သက် လျင် ကျွန်တော့စိတ်များ ဂနာမြှုစ်ပါ။ မကြာခဏ ဂယောက်ဂယောက် ဖြစ်တတ်သည်။

နှယ်မှာ ညို့တတ်သော မျက်လုံးများ ရှိသည်။ ဖြူဖွေးသွယ်လျသော လည်တိုင်က ကျွန်တော့အတွက် ယစ်မူးစရာ ဖြစ်သည်။ သွယ်လျလျ နှုံး ည့်ည့် လက်မောင်းသားလေးများကို ကျွန်တော် ဆုပ်ကိုင်ဖို့ညွှန်ပစ်တတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရုံ နှယ်ကို ကြည့်၍ ကျွန်တော် အူယားနေမိသည်။ ထိုအခါ လူကြားမရောင် သူကြားမရောင် ကျွန်တော် ပျတ်ခနဲ့ နမ်းတတ်သည်။ နှယ်က ပတ်ဝန်းကျင် ဘေးဘီကို ခပ်ပျားကြည့်ရင်း ဘယ်လို အမျိုးသား ပါလိမ့် ဆိုသည့် အပေါက်မျိုးဖြင့် ကြည့်သည်။ ကျွန်တော် ပြီးစိမ့်လုပ်နေပြီး ကိုယ်မဟုတ်သလို နေပစ်လိုက်သည်။ နှယ်...ခေါင်းငံ၍ တိတ်တရိုး ပြီးနေ သည်ကို ကျွန်တော် အလိုလို သိနေပါသည်။ ဤအပြုအမှုတို့သည် ချစ်သူ ရည်းစားဘဝ ကြည့်နှုံးစရာတွေ မဟုတ်ပါလား....

“ကိုယ့်သဘောက တို့ဟာ သာမန်ချစ်သူရည်စား ဆက်ဆံရေးလိုမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူး... နှယ်”

“အင်း.... မောင်က ဘယ်လို ဖြစ်ချင်လို့တော်း....”

“တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြည့်လိုက်လေ....”

“သွားသွားလာလာ... နေထိုင် ပူးကပ်... ဆက်သွယ်နေကြတဲ့ စုတွဲတွေ တွေ့တယ် မဟုတ်လား....”

“ဖုန်းဆက်မယ်၊ စိတ်ကောက်မယ်၊ လျောက်လည်ကြမယ်၊ ထမင်း အတူစားကြမယ်၊ လက်ဆောင်လေးတွေပေးမယ်၊ တီးတိုးတိုင်ပင်ကြမယ်၊ လာကြို့ လာပို့မယ်”

“အင်း... ပျင်းစရာကြီး...”

ဘာရယ် မဟုတ်ပြောလိုက်သည့် ကျွန်တော့ စကားကို နှယ်က သွက်လက်စွာ တံ့ပြန်သည်။

“အခု မောင်နဲ့ ကိုယ်လည်း ဝေးနေတာပဲလေ...”

“မတွေ့တာကြာလို့ အခု ရက်ရှည် ရုံးပိတ်တုနဲ့ တို့ တွေ့ဖြစ်ကြတယ် မဟုတ်လား...”

“ကိုယ်က မောင့်ကို ဘယ်တုန်းက... ပူဆာဖူးလို့လဲ...”

“လာကြိုလာပိုပါဆိုတဲ့ တာဝန်ကို ထမ်းခိုင်းဖူးလို့လဲ...”

အမျိုးသမီးများသည် အခြားသောကိစ္စရပ်များတွင် သမားရှိုးကျဆုံးခြင်း၊ သာမန်ဆန်ခြင်းကို နှစ်သက်ချင်မှ နှစ်သက်ပါလိမ့်မည်။ သို့ပေသိ အချစ်နှင့် ပက်သက်လာလျှင် သမားရှိုးကျဆုံးမှုကိုသာ လိုလားကြောင်း၊ နာ်များကျမှ ကွွန်တော် နားလိုက်ခဲ့ရသည်။ ဒါကို မိန်းမများက ထုတ်ဖော် ပြောချင်မှ ပြောပါလိမ့်မည်။ မပြောစွဲ များပါသည်။

စကားလုံးများထဲမှ နှယ်ခံစားချက်ကို ကွွန်တော် ဖမ်းလိုက်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ပျော်ပျော်သလဲ ကွွန်တော် စကားထပ် ပြောမိသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါတွေက အသေးအဖွဲ့ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်မယ့် အမျိုးသမီးနဲ့ ကိုယ့်အကြားမှာ သာမန် အမိထောင်ရေး ဆက်ဆံမှုပုံစံတွေလိုမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူး၊ သမာရှိုးကျနိုင် လွန်း တာကို ကိုယ်သိပ်မှန်းတယ်”

ကွွန်တော်၏ ခပ်ကြောင်ကြောင် အတွေးအမြင်များကြောင့် နှယ်၏ စိတ်ဝင်စားမှုကို ကွွန်တော် ထိန်းထားနိုင်သည် ထင်သည်။

“ကိုယ်သိတယ်.... မောင်”

“ဒီလို့ အယူအဆမျိုးရှိတာ ကိုယ်သိပါတယ်...”

“ဒါကြောင့်လည်း အခု မောင်ကိုယ်တိုင်၊ သမားရှိုးကျ မဟုတ်တဲ့ ဘဝလမ်းကြောင်းကို ရွေးချယ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား....”

“ကိုယ် ဒါကို လက်မခံဘဲ၊ မောင်အချစ်ကို ဘယ် လက်ခံခဲ့ပါမလဲ ကွယ်...”

ကွွန်တော် နှယ်ကို အားနာပါသည်။ ကွွန်တော် ရူးသွပ်စွာ လျှောက် သောလမ်းသည် ဘဝအာမခံချက်မရှိသော လမ်းမျိုးဖြစ်သည်။ နှယ်ကိုယ်တိုင် ကလည်း ကွွန်တော်ကို လက်ခံခဲ့တာ သူ့ဘဝ အာမခံချက်အတွက် မဟုတ်မှန်း

ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က ယောက်ပျားတစ်ယောက် မဟုတ်လား။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူအပေါ် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အဆင့်တစ်ခုများ သာမန် ထက် ပိုမြင့်အောင်ထားနိုင်ဖို့ တာဝန်ရှိတယ် မဟုတ်လား။

အစာအမိန့်မစပ်တဲ့ အချစ်က... အချစ်စစ်ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား... ဆိုသည့် ပုဂ္ဂနိုင်ပုဂ္ဂနိုင် အတွေးမျိုးတွေ ကျွန်တော်တွေးပစ်လိုက်မိသည်။ တစ်ခါ တစ်ရုံ ကျွန်တော့ လုပ်ရပ်များကို ကျွန်တော် သံသယ ရှိသည်။ နှယ်ကတော့ အဲသည်လို မဟုတ်။

“အခု လုပ်နေတယ်... ကြိုးစားနေတယ် မဟုတ်လား... တကယ် ကြိုးစားရင် ဖြစ်ကို ဖြစ်မယ်... မပူပါနဲ့...”

“ကိုယ့်ကိုယ်လည်း ခေါင်းထဲ မထားနဲ့...” ဆိုတဲ့စကားမျိုးဖြင့် နှယ်က ကျွန်တော့ကို နှစ်သိမ့်တတ်သည်။

ကျွန်တော် ကံကောင်းခဲ့ပါသည်။ ကြုံနာနှုံးညွှန်သော နွေးတွေးမှုတွေနဲ့ ကျွန်တော့ ဖီစီးမှုအပူတွေကို ပွဲင့်လင်းစွာ ဖြေဖျောက်ပေးနိုင်သော နှလုံးသား နှယ့်များ ရှိသတဲ့လော့။ သို့သော်... အခုမှုသိတော့၊ ဘာများ ထူးပါဦးမည့် နည်းဗျား။

ည ၁၁ : ၁၈

၂၁ । မတ် । ၂၀၁၈။

]]armi fvjcm;ae&mawh&awmfgw, f}
]]'øyr, ftcpfñtw, f}
]]t xlojzi huk hkpfvhe&mr&armi f
olyñkñfw, f...}}}

နှယ်ကို အမျှန်းဆုံး

နှယ်၏အေးစက်စက် အပြုအမူများကို ကျွန်တော် မှန်းသည်။ နှယ်က သူ ကျွန်တော်ကို တစ်ခုခု အလိုမကျတာ ရှိတိုင်း၊ မထုတ်တော်တော် နေတတ် သည်။ မေးရင်လည်း မပြော၊ ခေါ်ရင်လည်း မထူး။ ဒီလို အပြုအမူမျိုးကို ကျွန်တော် အမျှန်းဆုံးဆိုတာ နှယ်သိသည်။ ဒါကိုပင် သိသိလျက်နဲ့၊ တမင် လုပ်နေသည်။

ကျွန်တော် ဒေါသတွေကို ထိန်းပါသည်။ နှယ်ကို ချစ်တဲ့စိတ်က ကျွန်တော်ဒေါသတွေကို သြို့ဟုမြုပ်နှံနိုင်စွမ်း ရှိပါသည်။

“နှယ်... မင်းတတ်နိုင်လွန်းတယ်...”

“သိပ် တတ်နိုင်လွန်းတယ်...”

“ကိုယ် စိတ်ပျက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့...”

နှယ်က ကျွန်တော် ဘက်ကို စိမ်းကားကား လုညွှေကြည့်ပြီး စကား တစ်ခွန်းကို ပြောသည်။

“မောင်... စိတ်ပျက်စေချင်နေတာ....”

“ဟော... မင်း စကားကို အလွယ်မပြောစမ်းနဲ့...”

“ကိုယ် သိပ်မှန်းတယ်...”

“မှန်းတယ် ဆိုတဲ့စကားကို အတွင်တွင် သုံးနေပါလား.... မောင်”

“ကိုယ်သိပါတယ်.... မောင် ကိုယ်ကို မှန်းနေပြီဆိုတာ...”

“ဒါကြောင့် မှန်းလက်စနဲ့ ဆက်မှန်းနိုင်အောင်... မောင် မလိုလား ဆုံးသော အပြုအမူတွေကို ကိုယ်ပြုမှုပစ်လိုက်တာ...”

တကယ်တော့ ကျွန်တော့ အပြုအမူများကြောင့်သာ နှယ်၏ ခါးသီး သော အပြုအမူများကို ကျွန်တော့ ရရှိခြင်းဖြစ် သည်။ နှယ်ကို မဆက်သွယ်ဘဲ ကျွန်တော့ တစ်ပတ်တန်သည်၊ နှစ်ပတ်တန်သည် ကျွန်တော့ နေဇ္ဈာရှိသည်။ ဖုန်းလည်း မဆက်။ စာလည်း မပို့။ နှယ်က ကျွန်တော့ စာများကို မျှော်နေမှန်း သိလျက်နဲ့ပင် ကျွန်တော့ သွေးအေးတတ်သည်။ ဒီလို အပြုအမူဟာ နှယ်ကို မလိုလားသည့် အပြုအမူ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့ အကျင့်တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ ဒါကိုလည်း နှယ်ကို ကျွန်တော့ သေချာနားဝင်အောင် ပြောဖူးသည်။ နှယ်ကိုယ်ဝိုင် ခေါင်းပြီ့လက်ခံခဲ့သည်။

သို့ပေမယ့် တစ်ခါတန်သည် နှစ်ခါတန်သည်ဆိုလျှင် အခုလို ဖြစ်မည် မဟုတ်။

ဘယ်လောက် ကြံခိုင်သန်မှာသည့် အမျိုးသမီးပင်ဖြစ်စေ ကိုယ့်ချစ်သူ ယောက်ားအပေါ် မို့တွယ်ချင်သည့် စိတ်ကုရံနေမည်သာ ဖြစ်သည်။ ချစ်သူ၏ ကြင်နာများကို လိုချင်သည်။ ချစ်သူ၏ ရရှိက်မှုများကို လိုချင်သည်။ ချစ်သူ၏ ဖိစီးမှုများကို သူ့ကြောင့် ပြောပျောက်စေချင်သည်။

ဖိစီးမှုများနှင့် ဒုက္ခများကို မပြီးပြုတတ်ခြင်းက ကျွန်တော့အတွက် ကောင်းသော်လည်း နှယ်အတွက် မကောင်း။ ကျွန်တော်က ကိုယ့်စိတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ ထိခိုက်မှုများကို နှယ်ကို မပြောပြနိုင်ရလောက်အောင် ဆက်ဆံရေး ကျေပါးသူ ဟု နှယ်က ထင်သည်။

“ချစ်သူတွေ မှန်ကြရင် ကိုယ့် ဒုက္ခကို ပြောထွက်ရမှာပေါ့ မောင်”

“အမူတွေကိုလည်း အတူမျှဝေကြမယ်”

“အေးပြီးခြင်းတွေကိုလည်း အတူဖြစ်တည်ကြမယ်”

“ဒါက လက်တွဲဖော်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ... မောင်...”

“မောင်... ဒါကို မသိလေရေး သလား....”

“ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ကို သိသိကြီးနဲ့ မဖွင့်ဟနိုင်တာလား...”
 “ကိုယ်က မောင်နဲ့ကြည့်နဲ့မှတွေတင် အတူ စားသုံးချင်တာ မဟုတ်ဘူး”
 “မောင့် အပူက ကိုယ့်အပူပဲ”
 “ကိုယ့်အပူက မောင့် အပူပဲ”
 “ဒါက အချစ်ရဲ အပြုအမှုတွေပဲ မောင်”
 “မောင်ဟာ ကိုယ့်နဲ့ ဆက်သွယ်မှု မဲ့လွန်းတယ်”
 “တို့တတွေဟာ ခန္ဓာရဲ တောင့်တာဆောလောင်မှု ရှိမှု၊ အတူ ရှိနေကြရမှာ မဟုတ်ဘူး”
 “အချစ်ဟာ ကာမရမှုက်ရဲ အလိုဖြည့်ခြင်းတစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး... မောင်”

နှယ်က ကွွန်တော့ကို ဤသို့ ရန်သီးသော စကားလုံးတွေ မသုံးတတ်ပါ။ ကွွန်တော့အပြုအမှုများက ဤသို့ ဖြစ်နေသလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ကြည့်မိသည်။

“မဟုတ်ဘူး... နှယ်”
 “မဟုတ်ဘူး... လုံးဝ မဟုတ်ဘူး...”
 ကွွန်တော် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြင်းဆန်လိုက်သည်။
 “မင်း ပြောမှ ပြောရက်တယ်....”
 “ကိုယ့်မှာ၊ အဲလို့ အတွေးတွေကို ယောင်လို့တောင် မတွေးမိဘူး...”
 သိလား”

နှယ်က သူ့စကားကို ဆက်ပြောသည်။
 “ကိုယ်က မောင် အဲလို့ ဖြစ်နေတာပါလို့ မစွမ်စွာဘူး”
 “ဒါပေမယ့် ကိုယ် အဲလို့ ခံစားနေရတယ်”
 “အဲလို့ ခံစားနေရလို့ မနေနိုင်တော့လို့ ပြောထွက်မိတာ”
 “မောင့်ကို ဂျူးတွေ ဖတ်ပါလို့ ကိုယ် အကြီးမှုကြိုးပြောတယ်”
 “ဝါယွေးတွေ ဖတ်ပါလို့ ကိုယ်က ပြောတာ အလကား မဟုတ်ဘူး”
 “ကိုယ့်စိတ်ကို နားလည်စေချင်တာ လူ့သဘာဝကို နားလည်စေချင်တာ”

“ကိုယ်တို့ မိန်းမသားတွေဟာ၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ ကိစ္စတွေကို ကိုယ့် ချစ်သူ ယောက်သူးတွေကို တိုက်ရှိက် မပြောတတ်ကြဘူး.... ဒါကို မောင်က အဲလောက် သိပ်တုံး အရာသလား”

“မောင် တဗြားနေရာတွေမှာ၊ တော်ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့်၊ အချစ်မှာ ည့်တယ်”

“အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ကိုချစ်တဲ့နေရာမှာ မောင် သိပ်ည့်လွန်းတယ်....”

နှယ်က သူ့ရင်တွင်းဖြစ်များကို တရပ်စပ် ပြောပြီးနောက် ကျွန်ုတော်ကို ပြန်မကြည့်ဘဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

“နှယ်.... နှယ်.... နှယ်....”

နှယ်ကိုလှမ်းခေါ်ရှုံးသာ ကျွန်ုတော် လုပ်ခဲ့မိသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်ုတော် လုပ်ရမှာ နှယ်နာမည်ကို အော်ခေါ်ရှု တစ်ခုတည်း မဟုတ်ပါ။ နှယ့်နောက်ကို အပြေးလိုက်ပြီး နှယ်လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ရမှာ။ နှယ်က ရှန်းထွက်ရင်တောင်၊ ပုံခုံးကို ဆွဲကိုပြုပြီး ကျွန်ုတော် ရင်ခွင်ထဲ နှယ် မရန်းနိုင်အောင် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ထားလိုက်ရမှာ။

ကျွန်ုတော် ည့်လွန်းတာ ကျွန်ုတော် သိလိုက်သည်။

တကယ်တော့ ကျွန်ုတော့ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် အလွန်အထင်ကြီးနေခြင်း လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထိသို့ ယုံကြည်မှု ရှိနေခြင်းသည် လုပ်ငန်းခွင်မှာ အောင်မြင် နိုင်ပြားသော်လည်း အချစ်မှာ အရှုံးဆိုတာ နောက်ကျမှ ကျွန်ုတော် နားလည်လိုက်ရသည်။

တကယ်တော့ နှယ် ပြန်လာမယ် ထင်ပြီး ကျွန်ုတော် ကာယကံမြောက် မဆွဲခေါ်မြိုခြင်းဖြစ်သည်။

အမှန်တကယ်မှာ ကျွန်ုတော့ အပူများကို နှယ့်ကို မကူးစက်စေချင်၍ ဤသို့ ကျွန်ုတော် ပြုမှုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုတော့မှာ စိတ်ဖိစီးမှု မကြာ ခကာ ကြံ့ရသည်။ ကျွန်ုတော့ တွေးဆချက်မှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။

“ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို အပူတွေအစား၊ အေးပြိုးခြင်းတွေပဲ မျှဝေချင် တာပေါ့....”

“ကိုယ့်ဒုက္ခတွေကို နှယ်ကို မျှလိုက်ခြင်းဟာ....”

“အချစ် ဟုတ်ရဲ့လား....”

“ကိုယ် ချစ်တဲ့သူကို အကောင်းတွေချည်းပဲ ပေးချင်တာ ကိုယ့်
ဆန္ဒပါ....”

“ကိုယ့် ဖိစီးမှုတွေဟာ အကောင်းတွေ မဟုတ်ဘူး... နှယ်”

“ဒါကြောင့် .... ကိုယ် မဖွင့်ဟမိတာ....”

နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်တော် သိလိုက်တာ တစ်ခုရှိသည်။

အချစ်မှာ ဒုက္ခတွေ ရောစွက်ပါဝင်နေသည်။ ဒုက္ခများဖြင့် ရင်ဆိုင်
ကျော်ဖြတ်ရခြင်းသည်ပင် အချစ်၏ရင်ခုန်လှိုက်မောဖွယ် ဖြစ်သည်။
သမားရှိုးကျု အဆင်ပြေမှုများနှင့် ကာလရည်ကြာ ဖြတ်သန်းပါက အချစ်သည်
မရှိင်မြှုံး။ တိုးလိုပင် လျှော့ဖွယ်ရာရှိသည်။

အဆင်မပြေမှုများ၊ ဒုက္ခများ၊ ဖိစီးမှုများကြံတိုင်း တစ်ဦးကို တစ်ဦး
ဖေးမကူညီ၊ ဝေမျှခြင်းဖြင့်၊ အချစ်သည် မထင်မှတ်သော အတိုင်းအဆသို့
တိုးရှုံး ပေါက်ဖွားလာရပေသည်။

ဒုက္ခသည် ချစ်ခြင်းကို တိုးအောင် ပွားစေသော အထောက်အပံ့
ဖြစ်သည်... ဟူ၍။

လ ၈ : ၄၅

၁၄ | မဖြေ | ၂၀၁၈။

]]tjylawfst"yli fuk p&G, f.. EG &W.}}

]]wcsttjylawlygpyfiaejyw, f...}}

]]wcsttjylawlursufkiaejyw, f..}}

]]wcsttjylawlusawmESkomu...}}

]]wcsttjylawlus..Elnklefwtterfu...}}

နှယ်နဲ့ ဆုတဲ့နေ့

နှယ်နဲ့ ကျွန်တော် မထင်မှတ်သော နှေ့တစ်ခုမှာ ဆုံးကြသည်။
နှယ်က စာအုပ်တွေကို ချစ်သည်။ ကျွန်တော်က စာအုပ်တွေကို ကြိုက်သည်။
ချစ်တာနဲ့ ကြိုက်တာ မတူပေါ်ဘင်း နှယ်နဲ့ ကျွန်တော် ပြိုင်ပြင်းဖူးသည်။
တစ်ယောက်စကားကို တစ်ယောက်အနိုင်ယူ ချေပြောဆိုရင်းနှယ်နဲ့
ကျွန်တော် ရင်းနီးသွားခဲ့ကြသည်။

နှယ်က ကျွန်တော့ကို စကားအနိုင်ယူလိုက်နိုင်လျင် အင်မတန်
ကျော်ဟန်ပြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း နှယ့် မျက်နှာပေးကို ကြည့်ပြီး
ပြီးနောက်သည်။ ဒီအမျိုးသမီး ငါ့ကို တစ်သက်လုံး အနိုင်ယူချင်နေရင်
သိပ်ကောင်းမှာပလို့ ကျွန်တော် တွေးမိသေးသည်။

တစ်ခါတစ်ရုံ နှယ် ကျွန်တော်နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ နေတတ်သည်။
သော်... ဒါကလည်း မဆန်းပါချေ။ နှယ်နဲ့ ကျွန်တော်က သူစိမ်းတွေပဲကိုး။
သာမန်ထက် ပိုမိုပူးကပ်ချင်ရအောင် ကျွန်တော်တို့ ကြားမှာ ထူးခြားသော
ဆက်ဆံရေး မရှိ။

ကျွန်တော် နှယ့်ကြောင့် အပိုမရတဲ့ ညတွေ များခဲ့သည်။ “ဒီအမျိုးသမီးအကြောင်းကို ငါ တမင် မစဉ်းစားမိဘဲ၊ ဘာ့ကြောင့် ခေါင်းထဲ သူ့အကြောင်း ဝင်လာနေပါလိမ့်...”

“ငါများ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားမိနေသလား....”

“ဟင့်အင်း... မဖြစ်ရဘူး... မဖြစ်ရဘူး...”

“ငါမှာ ရှုံးကို သွားရမယ့် ခရီးက အရှည်းကြီး ရှိသေးတယ်...”

“အနောင်အဖွဲ့တွေနဲ့ ဆိုရင် ရှုံးကို ရောက်မယ် မထင်ဘူး....”

“တယ်နောက်မှတွေကို ဖြတ်ချိနိုင်မှ၊ ခရီးက မြှင့်မြှင့်ရောက်မယ်...”

“နှယ့် အကြောင်းကို ငါခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်ရမယ်....”

တကယ်တော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် နှယ့်အကြောင်းကို တကူးတကေတွေးနေသူ မဟုတ်။ သို့သော် ညတွေမှာ ကျွန်တော် အတွေးက လွှတ်လပ်နေသည်။ အတွေးတို့ လွှတ်လပ်ချိန်တိုင်း လစ်လပ်နေတဲ့ အတွေးကွက်လပ်ထဲကို ဝင်လာနေသည်က နှယ့်အကြောင်း။

“ငါရဲ့ အားလပ်ချိန်တွေကို နှယ်က စိုးမိုးနေရအောင်... သူက ဘယ်လို အမျိုးသမီး မို့လို့လဲ...” လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမျိုးသမီးတော်တော်များများ ရှိနေပါသည်။ မိတ်ဆွေ၊ အပေါင်းအသင်း၊ ခင်မင်ရင်းနှီးရင်းခွဲရှိသူ၊ သူငယ်ချင်း၊ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်... အစရှိသဖြင့်။

“အမျိုးသမီး အများစုတဲ့မှ နှယ့်အကြောင်းကို ဘာ့ကြောင့် ကွက်တွေးမိနေပါလိမ့်”

ကျွန်တော် အတွေးတွေကို စိုးမိုးလွန်းသူကို ကျွန်တော် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားမိသည်။ ဒီလိုနှင့် နှယ်က ကျွန်တော် မသိလိုက်သည့် အချိန်မှာပင် ကျွန်တော် နှလုံးသားထဲ အေရာယူပြီးဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော် မတတ်နိုင်တော့။ သိစိတ်က အတ္တကြောင့် လွန်ခဲ့ရင်း နှယ့်ကို နှလုံးသားထဲက ခဲ့ထုတ်ပစ်ဖို့ အမိန့်ပေးသည်။ မရတော့။ နှယ်က နှယ်လို ကျွန်တော် နှလုံးသားထဲမှာ အမြစ်တွယ် ခွဲမြှုနေခဲ့ပြီးပြီ။

“နှယ် .... မင်း တတ်နိုင်လွန်းခဲ့ပါတယ်....”

ကျွန်တော်နှင့် နှယ်တို့ အတူ စာအုပ်ဆိုင်မှာ သဲကြီးမဲကြီး စာအုပ်တွေ

ရှုဖူးသည်။ နှယ်က သူကြိုက်တဲ့စာအပ်များကို ဆွဲထုတ်သည်။ အနောင့်သား ကို ကြည့်လိုက်။ အတွင်းစာချက် နမ်းကြည့်လိုက်။ မာတိကာကို လက်ညီး လေးနဲ့ ထောက်ကြည့်လိုက် နောက်ဆုံး စာမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်နှင့် လုပ် နေတတ်သည်။

နှယ်က မော်ဒန်စာပေတာချိုက် အရာဘာခံတတ်သည်။ ကျွန်ုတော်နဲ့တော့ ပြောင်းပြန်။ ကျွန်ုတော်က ဂန္ဓိဝင်လည်း မရ။ မော်ဒန်လည်း မရ။ ပိုစိမော်ဒန် ဆုံး ပိုလို ပိုး။

ကိုယ် လုံးကိုတဲ့စာတွေကို နှယ်ဖတ်တတ်တယ်၏နေ့ လို့ ကျွန်ုတော် ပြောလိုက်သည်။

နှယ်က ကျွန်ုတော်ကို နဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။ ကျွန်ုတော် တစ်ခုချက်ပြီးပြပြီး စာအပ်စင်ပေါ်က စာအပ်တစ်အပ်ကို ဆွဲနှိုတ် လိုက်သည်။ ကျွန်ုတော် နှယ်ကို ပြီးရုံးသာ ပြီးပြလိုက်သည်။ အပြီးသည် နှယ်နှင့် ကျွန်ုတော်အကြား အမိက ဆက်သွယ်ရေး တံတားတစ်ခုဖြစ်သည်။

“အပြီးတွေမှာ အဓိပ္ပာယ် ကိုယ်စီ ရှိတယ်... နှယ်ရဲ့ ...”

“တချို့ အပြီးတွေက ပါးစပ်ကနေ ပြတယ်....”

“တချို့ အပြီးတွေက မျက်လုံးက နေပြတယ်....”

“တချို့ အပြီးတွေကျတော့ နှလုံးသားက....”

“တချို့ အပြီးတွေကျ... နှီးညံ့လွန်းတဲ့ အနမ်းက....”

နှယ်နှင့် ကျွန်ုတော် မိတ်ဆွေများမဖြစ်ခင် ကျောင်းရှုံးမှု ဆုံးသေး သည်။ ဉာဏ်သို့ ဆုံးမြင်းကို ကျွန်ုတော် သတိမထားမိ။ အဲသည်တုန်းက ကျွန်ုတော်က မိန်းဆောင်ရှုံးသို့ အရောက်။ နှယ်က လျေကားပေါ်မှ ဆင်း အလား။ ကျွန်ုတော်က လောလောလောလော တက်လာသည်။ နှယ်က အေးအေး တည်ပြုစွာ ဆင်းလာသည်။ ရုတ်တရက် ကျွန်ုတော် ခေါင်းအမော့၊ နှယ်က ဆင်းအလား။ နှစ်ယောက်သား ခြေလှမ်းများ တွန့်သွားကြသည်။ ငှင့်အခိုက်အတန်သည် ဘယ်လောက်မှ မကြား။ သို့သော် ကျွန်ုတော် မှတ်မိ နေမိသည်။ နှယ်နှင့် နောက်ပိုင်း ခင်မင်ကြမှ “တို့ ဆုံးတယ်ထင်တယ်၏နေ့...” လို့ စကားစပြီး ပြောကြတော့မှ အားလုံး ဆက်စစ်မိလိုက်ကြသည်။ အဲသည့် တုန်းက နှယ်ဝတ်ထားသည့် အကိုဒ်အရောင် ညီမြှင့်းမြှင့်း။ နှယ်မျက်လုံးများကို

ကျွန်တော် အခုထိ မှတ်မိန္ဒာသေးသည်။ နှယ့်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကျွန်တော် စွဲမက်ဆုံးက နှယ့်မျက်ဝန်းများသာ။

အကြည့်တွေမှာ ရင်ခုန်ရအောင် ဘယ်မျက်ဝန်းက ကျွန်တော့ကို ညီးနိုင်မည့်နည်း။

“နှယ်...စာမျက်နှာတွေပဲ မကြည့်စမ်းနဲ့ ...”

“ကိုယ့်မျက်နှာကိုလည်း ကြည့်ပါ...”

နှယ်က ကျွန်တော့ကို ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ကြည့်သည်။ ဘယ်လို လူမျိုးပါလိမ့်လို့ ဘူးကြည့်ကြည့်ပြီး ဖတ်လက် စ, စာကို နှယ်က ငှုဖတ်နေသည်။

“ဒီအမျိုးသမီး အတော်တည်ပြီးလွန်းတယ်”

ချစ်သူဖြစ်မှ နှယ့်ကို အရိုင်းပန်းတစ်ပွင့်လို တရပ်စပ် နမ်းပစ်လိုက်မယ်ဟု စိတ်ထဲမှာ ကြေးဝါးလိုက်သည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်နှင့် နှယ်တို့ ချစ်သူ မဖြစ်ခဲ့ကြပါ။ နှယ်က သူ့ အတိတ်က နှလုံးသားကို အခြားမေးမေးနေတတ်သည်။ နှယ့်ကြည့်ရတာ ပူလောင်လိုက်တာလို့ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော်တွေးမိသည်။ နှယ့်၏ပူဇေားမှ ဒဏ်ရာများကို ဖေးမရန့် ကျွန်တော့မှာ အခွင့်မရှိ။

နှယ်က ကျွန်တော့ကို မလိုအပ်။

ညတွေမှာ ကျွန်တော် အိမ်ခေါင်းမြို့ပေါ်တက်၍ နှယ့်ကို ကြယ်တွေ ဘယ်လောက်များပြားကြောင်း ရေတွက်ပြချင်သည်။ ကျွန်တော် နှယ့် ဖုန်းနှင့် ပါတ်ကို ကောက်နှိပ်လိုက်သည်။ ညကြီး အခါန်မတော် သူ့အိမ်းယောကျားလေး တစ်ယောက်ကာ၊ သူ့အိမ်းအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ဖုန်းဆက်တာ သင့်တော်ပါ့မလား။ ကျွန်တော့ကို နှယ်ဘယ်လို့ ထင်သွားမလဲ။ နှယ်က ကျွန်တော့ကို ဘာလာကြောင်တာလဲ...”လို့ မထင်ဖော်ချင်။ ကျွန်တော့အချစ်ကို နှယ်မသိလိုက်ဘဲ အစောကားမခံနိုင်။ ကျွန်တော့ ပြုမှုချက်တွေကို ထုတ်မပြုရင်တောင်၊ နှယ့် စိတ်ထဲမှာကို အဲသည်လို့ အထင်မခံချင်။ ဖုန်းကို ထိုင်ခုံပေါ် ပစ်ချလိုက်သည်။

“ငါ ဘူးကြောင့် တွေ့နဲ့တော်စေရသလဲ...”

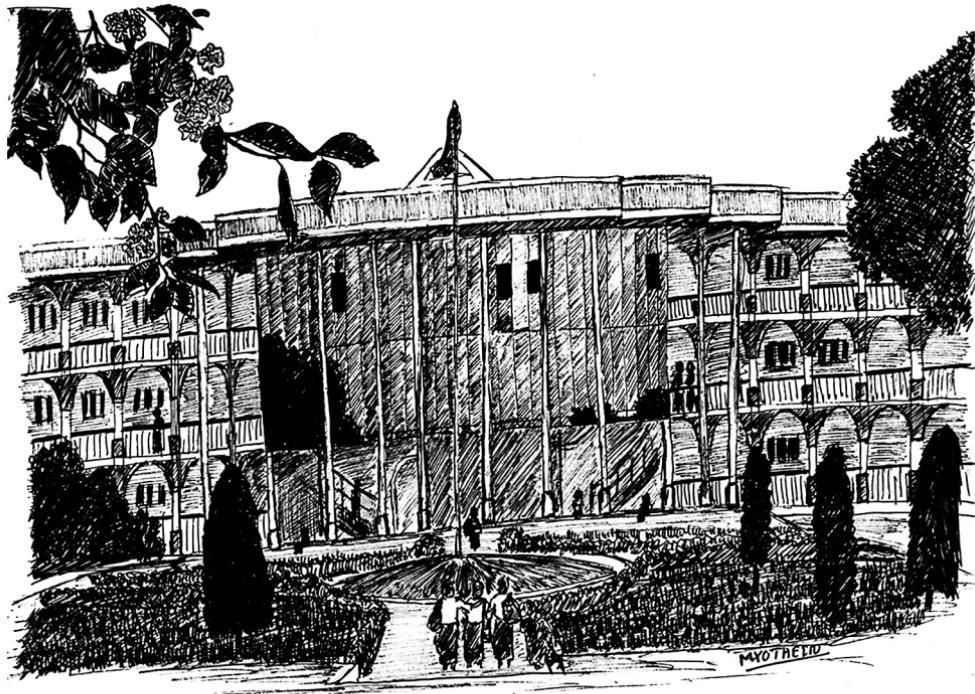
“သိုးဆောင်းစကားပုံ ရှိတယ်မလား...”

“မရဲသောယောကျားသည် မိန်းမချောကို မရတဲ့”
 “ငါ ရုပ္ပါးလိုသလား....”
 “ဒါနဲ့ အောင်း....”
 “ငါ လျှောက်ရမယ့် အနာဂတ်မှာ နှယ့်ကို အစားထိုးပြီး မင်းရှေ့ဆက်ချင်သလား....”
 ကျွန်ုတ် တွန်ဆုတ်သွားသည်။
 “နှယ်နဲ့ အနာဂတ်က ထပ်တူ မဟုတ်ဘူး....”
 “နှယ် ရှိရှိ၊ မရှိရှိ အနာဂတ်က ရှိကို ရှိမယ်....”
 “အနာဂတ် ဆိုတာကို အသာထား....”
 “အသက်ရှုင်ဖို့နှင့်သားက ခုန်အေသးသရွှေ့ နှယ်က ရှိမှာပဲ....”
 “နှယ်နဲ့ အနာဂတ်က ထပ်တူချရမယ့်အရာ မဟုတ်ဘူး....”
 ညွှန်က်နက်မှာ ကျွန်ုတ်အတွေးတွေ့လွန်ခဲ့မိနေသည်။ ကျွန်ုတ်
 ကိုယ်တိုင် အတ္တနဲ့ချစ်ခြင်းကို ယုဉ်တွဲစွာ စဉ်းစားမိ၍ ခံရသော အတွေးဒုက္ခ
 များပင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဒါကို နှယ် သိရှုလား။
 “ငါ...ချစ်တာ နှယ်သိဖို့ လိုသလား....”
 “အချစ်ဟာ သူသိဖို့ မဟုတ်ဘူး....”
 ဒီလိုနှင့် ညွှန်က်နက်မှာ အတွေးတို့ တုံ့ဆိုင်းရင်း တမ်းတခြင်းတို့
 ထွေလီခဲ့ပါသည်။

ည ၉ : ၃၄

၁၈ | ၆၇ | ၂၀၁၈။

MYOTHEKU

]]tcpf m...bmukl~~zpfv~~&i fyfumi fr, f..}}
]], ~~Unflt~~ay:r~~Unflt~~cpfu, ~~Unflt~~&~~awm&ai~~fyuf
w, }}

]]av;pm;tm;ulkltay:r~~Unflt~~cpfu?av;pm;tm;ruk
x~~lkfwm&ai~~fyufv, }}

]]v~~fr~~itay:r~~Unflt~~cpfu v~~fr~~&~~awm&ai~~fyufv, f..}}
]]csrfomlu~~g~~ frltay:r~~Unflt~~cpfu~~lu~~g~~~~ frli fq*w*&i f
ysufb*w*, }}

]]&i ~~ekpwfv~~y~~fr~~itay:r~~Unflt~~cpfu p*w*f*y*~~fr~~lygv*s*
ob*&*i fyufylefufukfv, }}

]]vd flup~~dt~~ay:r~~Unflt~~cpfu vnfvd fm, mrir&~~g~~
awm&ai fyufy, b*w*, }}

ကြိမှာလား.... နယ်

“ကိုယ်လာရင်၊ မင်းကြိမှာလား.... နယ်....”
နယ်က ပြန်မေးသည်။
“မကြိရင်ရော... လာမှာလား....”
“လာမှာပေါ့.... မင်း တံခါးသာ စွဲထားပါ။ ကိုယ် ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါမယ်....”

နယ် မွော်နေမှာကို ကျွန်တော် လိုချင်သည်။ ကျွန်တော် လာမှာကို ကြိနေစေချင်သည်။ နယ် ကျွန်တော်ကို ကြိနေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်ကို နေးတွေးစွာ ကြိခဲ့သည်။ ကျွန်တော် နယ့်ရင်ခွင်ကို ဖိုလိုက်သည်။ အလွမ်းများ ကား ဒရပောာ။

ကျွန်တော်နှင့် နယ်အကြားမှာ တွယ်နောင်ရစ်ငင်ရသည့် ကြီးများ ရှိသည်။ ထိကြီးများကို ကျွန်တော်တို့ နစ်ယောက်လုံး အတူကျစ်ခဲ့ကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခိုင်သထက် ခိုင်လာသည်။ ကြီးများလည်း များလာခဲ့သည်။ များလာခဲ့အလျောက် ရှုပ်တွေးလာခဲ့သည်။ ရှုပ်တွေးခြင်းကိုပင် ကျွန်တော် နှစ်သက်ခဲ့သည်။ ထိုအရာကို ကျွန်တော် နားလည်အောင် လုပ်ရမည်။

တကယ်တော့ အချစ်ကို ကျွန်တော် နားမလည်ခဲ့။ ကြင်နာခြင်း၊
မြတ်နှီးခြင်းတို့က အချစ်ရဲ့ သက်တဆိုလျှင် ဒါက အချစ်ပလို့ ကျွန်တော်
တွေးထင်ခဲ့သည်။ တကယ်တော့ မပြည့်စုစုပါ။ အချစ်ရဲ့ အပြုအမူ အရိပ်
အယောင် တချို့သာ ဖြစ်ပါသည်။

နှယ်နှင့် ဆုံးတွေးခြင်းကို ကျွန်တော်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့
စကားတွေ ပြောကြသည်။ ဘဝအကြောင်း၊ လူတွေအကြောင်း၊ အလုပ်
အကြောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်း၊ စာသမားတွေအကြောင်း၊ လူမှုပေါင်း
သင်းဆက်ဆံရေးအကြောင်း၊ နိုင်ငံရေးအကြောင်း၊ သစိုင်းတွေ အကြောင်း။

တော်ခုကောင်းသည်က နှယ်သည် ကျွန်တော် စကားများက သူ့နားတွင်
ဝင်ဆန့်နိုင်သော အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် နှယ့်ကို ရင်ခန်သည်။
နှယ့်၏ပါးနှုန်းလိမ္မာမှုကို ကျွန်တော် နှစ်သက်ရသည်။ နှယ့်၏ နှစ်လိပို့
အပြုအမူကို မြတ်နှီးရသည်။

နှယ်က ကျွန်တော့အတွက် ချစ်မြတ်နှီးစရာ ဖြစ်သလို ကျွန်တော်က
နှယ့်၏ တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက်လည်း ဖြစ်သည်။

“ဒီလိုပဲ ချစ်ခြင်းတွေကို တွယ်နောင်ကြတာပဲ မဟုတ်လား...”

မြတ်နှီးစွာ ချစ်ခြင်းတွေက အစဉ်အမြဲ ရအောင်မည်ဟု ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက် ယုံကြည်ခဲ့သည်။ ယုံကြည်မှုမြတ်နှင့်ပင် အတိတ်ဆိုတာ ဖုန်တီး
စီရင်နိုင်ခဲ့သည်။

တောင်တန်းရဲ့ ဟိုးအဝေးတစ်နေရာကို ကျွန်တော် လုမ်းမျှော်ကြည့်
သည်။ တောင်ခါးပန်းအောင်းနေားတွင် သစ်ပင်ချုပ်ပင်တို့ တွယ်ကပ် ပေါက်
နေသည်။ သူတို့ ခက်ခဲစွာ ရှင်သန်ကြသည်။ သို့သော် စွဲမြှေကြသည်။

နှယ်နှင့် ကျွန်တော့ သံယောဇ်တို့ သည်လည်း ထိနည်းလည်းကောင်းပင်
ဖြစ်ပါသည်။

အဲနာယ်များလှသည့် တောင်အောင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ ကပ်တွယ်ကြ
သည်။ သို့သော် ကုတ်တွယ်မိကြသည်။ ကြာရည်စွာ ရင်ခန်ရင်း ကျွန်တော်တို့
အတူစွဲမြှေနေဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ဒါကပဲ အချစ်၏ စွမ်းအားလို့ ဆိုချင်ရင် ဆိုလို့
ရရှိနိုင်ပါသည်။

“ယုံကြည်မှုအပေါ်မှာ နိုတည်တဲ့ ချစ်ခြင်းတွေဟာ ယုံကြည်မှု မရှိတော့ရင် ပျက်ပြောသွားကြတယ် နှယ်”

“ချစ်ရင် ယုံကြည်သလို ယုံကြည်ရင်လည်း ချစ်မိတတ်ကြတယ်...”

“အချစ်ဟာ... ဘာကိုမှ နိုပြီး ဖြစ်မလာရင် သိပ်ကောင်းမယ်...”

“ယုံကြည်မှုအပေါ်မြှိုတဲ့ အချစ်က ယုံကြည်မှုမရှိတော့ရင် ပျက်တယ်”

“လေးစားအားကိုမှုအပေါ်မြှိုတဲ့ အချစ်က၊ လေးစားအားမကိုထိုက်တော့ရင် ပျက်တယ်”

“လုပ်မှုအပေါ်မြှိုတဲ့ အချစ်က လုပ်မှု မရှိတော့ရင် ပျက်တယ်...”

“ချမ်းသာကြောယ်ဝမှုအပေါ်မြှိုတဲ့ အချစ်က ကြောယ်ဝမှု ကင်းဆိတ်ရင် ပျက်သွားတယ်”

“ရင်ခန်းစိတ်လှပ်ရှားမှုအပေါ်မြှိုတဲ့ အချစ်က စိတ်လှပ်ရှားမှု ပါးလျှေားရင် ပျက်ပြန်းကုန်တယ်”

“လိုင်မှုကိစ္စအပေါ်မြှိုတဲ့ အချစ်ကလည်း လိုင်သာယာမှု မရှိတော့ရင် ပျက်ပြောသွားတယ်”

ကျွန်ုတ် ပြောတာကို နှယ်က ခေါင်းတညို့ညို့ နားထောင်နေသည်။
ကျွန်ုတ်က လေးက်စွာ ပြောသည်။ တရပ်စံ ပြောသည်။ ဟိုးအဝေးကို
ငေးကြည့်ပြီး နှယ်ဦးခေါင်းကို ကျွန်ုတ် ပခုံးပေါ် နှိုးစေသည်။ နှယ်ဆံပင်
တွေကို ကျွန်ုတ် ပွတ်သပ်ပေးနေမိသည်။ နှုတ်မှ တိုးတီးစွာ ကျွန်ုတ်
ခံစားချက်များကို ဖွင့်ထဲတဲ့ ခဲ့သည်။ နှယ်က ပြုချက် နားထောင်သည်။ နှယ်
ကျွန်ုတ်ကို ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။

တစ်ခါတစ်ရုတော့ ကျွန်ုတ်ကို အထူးအဆန်း သတ္တဝါတစ်ကောင်ဂုံး
နှယ်က ကြည့်တတ်သည်။ ထိုအကြည့်များကို ကျွန်ုတ် သိသည်။ ထိုသို့
ကြည့်တိုင်း ကျွန်ုတ်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ပြီးရယ်နေတတ်သည်။

ကျွန်ုတ် ပျက်နာပိုးများကို သတ်ဖို့ နှယ်က ပြောသည်။ သို့သော်
ကျွန်ုတ် ဆက်၍ ပြီးသည်။

“ကိုယ့် အပြီးတွေ အခုထက်ထိ မရပ်သေးဘူး... နှယ်”

“ပြီးခြင်းဟာ၊ အောင်နိုင်ခြင်းရဲ့ သက်တပဲ မဟုတ်လား...”

အတိတ်က နွဲဦးရာသီတစ်ခုအကြောင်း ကျွန်တော် နယ့်ကို လေးလေး နက်နက် ပြောပြုခဲ့သည်။ လက်ပံတွေ ပွင့်တဲ့ အကြောင်း၊ ချောင်းနှင့်ဘေးမှာ ဆည်ရေ့လွှာတဲ့ ရေတွေ သိပ်ကြည်တဲ့ အကြောင်း၊ စိုက်ခင်းကနဲ့ ရှိတ်သိမဲ့ တဲ့ စပါးနှင့်တွေအကြောင်း၊ လယ်ကြိုက်တွေ လှိုင်လှိုင်ပေါ်ပြီး ရွေးထဲမှာ အပြိုင်းအရှင်းရောင်းတဲ့ အကြောင်း၊ ဗာဒံပင်တွေ ပုရစ်ဖူးလို့ နှစ်တဲ့ အကြောင်း...။

“နယ် ကြည့်စမ်း...”

“ဟိုမှာ ဗာဒံပင်မှာ ပုရစ်ဖူးတွေ စီလို့ ရှိလို့ ...”

“သိပ်ချစ်စရာ ကောင်းတယ်နော်...”

“သိပ်လည်း လှတယ်...”

“အဲလို့ အစိမ်းအရောင်မျိုးကို ကိုယ် သိပ်ကြိုက်တာပဲ...”

“နှစ်ခိုင်း၊ ထွေတ်ခြင်းက နွဲဦးကို အတူပြီး သူတို့ ပေါ်လာကြတယ် လေ...”

အစိမ်းရင်ရင်များကို ကျွန်တော် ကြိုက်သည်။ အစိမ်းနှစ်ကလေးများ ကိုလည်း ကျွန်တော် နှစ်သက်သည်။ ထို့ကြောင့် စိမ်းလန်းသော တောင်တန်း ဆီသို့ ကျွန်တော် အရောက်သွားခဲ့သည်။ ကာလရည်ကြာ နေထိုင်ခဲ့သည်။ တောင်တန်းတွေအကြောင်း၊ တော့တောင်တွေ အကြောင်း၊ စိမ့်တော့ရေတံခွန် တွေ အကြောင်း၊ လျှို့ မြောင် ချောက်ကမ်းပါးတွေ အကြောင်း၊ ကျေးဇူးကို တော်တရွေ့နှစ်ကလေးတွေ အကြောင်း၊ ဝါးရုံပင်တွေအကြောင်း... ကျွန်တော် လေ့လာခဲ့သည်။ သူတို့တွေကို ကြည့်ပြီး၊ ကျွန်တော် ရင်ခုနှစ်ခဲ့သည်။ တောင်တန်းပြီးရင်၊ ပင်လယ်။

“တောင်တန်းနဲ့ ပင်လယ်က မိုးရွာခြင်း သံသရာစက်ဝန်းမှာပဲ သူတို့ ဆုတေသနကြတယ်... နယ်”

“ပင်လယ်မှာ ငွေရည်ပုံတယ်”

“မိုးပေါ်မှာ ငွေရည်ဖွဲ့တယ်”

“တောင်ပေါ်ကို မိုးရွာချုတယ်”

“ပြီးတော့... မိုးရေတွေ စီးဆင်းသွားတယ်။ သူတို့ ဌာနဲ့ ပင်လယ်ဆီ ကိုပဲ သူတို့ အက်အခဲအကြားမှာ အရောက်သွားခဲ့တယ်”

“တစ်နှစ်တော့ တောင်တန်းနဲ့ပင်လယ်ဟာ ဘယ်လောက်ပင် မြားမြား
ပေါင်းစည်း ဆုံးစည်းကြရတာပဲ မဟုတ်လား……”

နံနက် ၈ : ၀၃
၆ । မတ်လ၊ ၂၀၁၈။

ulefawmfv~~K~~ mwpā, muflkpā, mufi ifqe~~K~~
rwwE~~k~~blubl/

ulefawmfv~~K~~&~~S~~luw, f

eluypflyjw~~k~~uy~~k~~luw, f

E~~G~~ fullefawm~~b~~l~~m~~;vnfgw, f

o~~K~~omulefawmeywbu&i E~~G~~ fuoluk b~~m~~;rvnf
E~~k~~awmly/

ulefawmfv~~K~~, mu~~f~~ m~~z~~yaxfr~~g~~ssv i frt~~M~~m;rs
viv~~e~~g~~u~~jyef~~b~~l~~c~~luw, f

နွယ့်အတွက် သတ္တဝါ တစ်ကောင်

ကျွန်တော်က နွယ့်ကို ချစ်ရတယ်။
ကျွန်တော်က နွယ့်ကို ကြောက်ရတယ်။
နွယ်က မဟုတ်မခံရယ်။
အထူးသဖြင့် နွယ့်နဲ့ စကားပက်ပြိုင် ကျွန်တော် မပြောလိုပါ။
ကျွန်တော် အမြဲ ရှောင်ထွက်လေ့ရှုတယ်။
ပြီးတော့ နွယ် စိတ်ဆိုးတာကိုလည်း ကျွန်တော် ခံနိုင်ပါ။
နွယ် အထင်သေးတာကိုလည်း မခံနိုင်ပါ။
ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးအကြား ပြဿနာတွေ ဖြစ်ခြင်းကိုလည်း မလိုလားပါ။

ကျွန်တော်က နွယ့်နဲ့အဝေးမှာ နေရတယ်။
ကျွန်တော် ခရီးအမြဲသွားနေရတယ်။ နွယ့်အနီးနားမှာ ကျွန်တော်
အမြဲ မနေနိုင်ပါ။
ဒါကြောင့်ပဲ နွယ့် နဲ့သေးမှာ တခြား ပုဂ္ဂိုသယောက်ဗျားတစ်ယောက်
ယောက်များ ရှိနေမလားလို့ ကျွန်တော် စိုးရိမ်ပါတယ်။

ကျွန်တော့စရိတ်က အင်မတန် သဝန်တိုတတ်တယ်။

အူတိုတယ်။

အလွန်အလွန် အူတိုတဲ့ သတ္တဝါထဲမှာ ကျွန်တော် ပါပါတယ်။

ကျွန်တော့ မရင့်ကျက်မှုက နှယ့်ကို ကျဉ်းကြပ်စေမှာ ကျွန်တော်
မလိုလားခဲ့ဘူး။

ဒါကြောင့်ပဲ ကျွန်တော်က နှယ့်ကို လျှစ်လှူနှုန်းအားကြီးလွန်းတယ်လို့
နှယ် ထင်ခဲ့တယ်နေမှာ။

ကျွန်တော် မသိပါ။

ကျွန်တော် သိလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော့နဲ့ဘားမှာ နှယ် မရှိတော့ပါ။
နှယ့်နဲ့ဘားမှာ ဘယ်သူရှိနေမလဲ ဆိတာလည်း ကျွန်တော် မတွေးရခဲ့ပါ။
ကျွန်တော် မခံစားနိုင်လွန်းလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်က လူ့အသိင်းအဝိုင်းအကြားမှာ ရင့်ကျက်တည်ဖြစ်တဲ့
လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။

အတော်အတာန် ကျွန်တော် ကြိုးစားနိုင်ခဲ့ပေမယ့် နှယ်နှင့်ပက်သက်ရင်
ကျွန်တော်က ကလေးဆန်တယ်။

ကလေးတစ်ယောက်လို့ အဆင်အခြင်းမဲ့ ပြုမှုပြောဆိုခဲ့တာတွေကို
နှယ်က သည်းခံပေးရှုံးခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်။

နှယ့်အယူအယ အကြောင်အနာမှာ ကျွန်တော် နွေးထွေးစွာ ခိုလျှုံခွင့်
ရခဲ့တာကိုက အင်မတန် ကံကောင်းလှတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ မေတ္တာင်တဲ့ခဲ့တယ်။

အထူးသဖြင့် နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုလက်ကမ်းခံရခြင်း မဲ့ခဲ့တယ်။

နှယ့်ရဲ့ထွေးပွေးမှုကို ကျွန်တော်ရတယ်။

နှယ့်ကြောင်နာမှုတွေကိုပဲ ကျွန်တော် ငံ့လင့်ခဲ့တယ်။

နှယ့်ကြောင်နာမှုတွေကိုပဲ ကျွန်တော် ပုတ်ထုတ်ခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်က နှယ့်ရှုံးမှာ အရိုင်းအစိုင်းတစ်ကောင်အဖြစ် ဖြစ်တည်
ခဲ့ပြီးပြီ။

ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွတ်နိုင်စရာ မရှိတဲ့ လူသားအဖြစ် အသွင်ပြောင်းနိုင် ခဲ့ပြီးပြီ။

စကားလုံးတွေက တစ်ခါတစ်ရုံ အိပ်မက်ဆီးတွေ လိုပဲလို့ နှယ်က ကျွန်တော့ကို ပြေားဖူးတယ်။

ကျွန်တော် ကျင်လည်တဲ့ နယ်ပယ်က စကားလုံးတွေနဲ့ ကခုန်အေရတဲ့ အေရာ့။

စကားလုံးတွေကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်။

စကားလုံးတွေကို ကျွန်တော် မှန်းတယ်။

စကားလုံးတွေနဲ့ ကျွန်တော် တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ အခါ စကားလုံးတွေနဲ့ ကျွန်တော် ဒဏ်ခတ်ခဲ့ရတယ်။

ကျွန်တော် မသိပါ။

အရိုးရင်းဆုံး ပြုမှုအထိနိုင်ဖို့ ကြီးစားနေပေမယ့် ကျွန်တော့ရဲ့ ပြစ်ချက် တွေကို နှယ် နားလည်ပေးနိုင်မယ် မထင်ပါ။

နောက်ကွယ်က နှယ်ရဲ့ အချစ်စိတ်နက်ခဲ့မှုကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခံစားမိတဲ့အခါ အင်မတန် ဝမ်းနည်းခဲ့ရတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ငြင်းဆန်ဖို့ မတတ် နိုင်ခဲ့ကြဘူး။

ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တိုးကြတယ်။

နီးကပ်စွာပဲ တိုးကပ်ခဲ့ကြတယ်။

နှယ် ကျွန်တော့ကို နားလည်ပါတယ်။

သို့သော် ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်ရင် နှယ်က သူ့ကိုယ်သူ နားမလည် နိုင်တော့ပါ။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ ရူပ်ထွေးမှုနဲ့ ရှင်းလင်းမှု အကြားမှာ လူးလွန် ခေါက်ပြန်သွားခဲ့ကြတယ်။

နှယ် ဥပော်ပြုအောင် ကျွန်တော် နေခဲ့တယ်။

သို့သော် ကျွန်တော့ကို နှယ်လျှစ်လွှား မရှုခဲ့ပါ။

ကျွန်တော့ မမြင်ကွယ်ရာ ထောင့်တစ်နေရာမှာ နှယ် ကျွန်တော့ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက အမြဲ ကြည့်အဲတယ်။

နှယ့် အကြည့်တွေဓာတ် ကျွန်တော် နွေးထွေးခဲ့တယ်ဆိုတာ အစက
ကျွန်တော် နားမလည်ခဲ့။

အခါတော့ နှယ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ဝေးကြပီးပြီ။

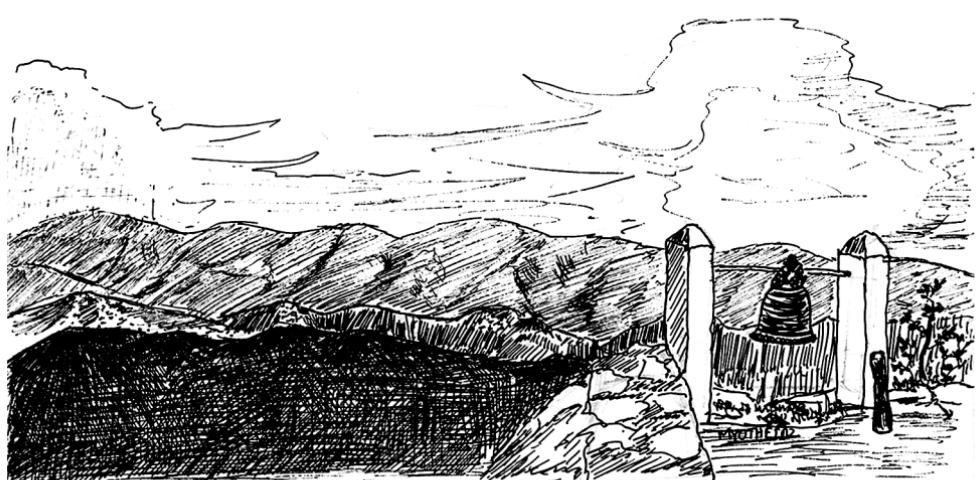
အားလုံးဟာ နိဂုံးကမ္မ အဆုံးသတ်ကို ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။

ရှုံးဆက်ဖို့ ကျွန်တော်မှာ အင်အား မရှိတော့။

နှယ်ပေးတဲ့ ခွန်အားအကြွင်းအကျွန်တွေကိုသာ အကပ်အသပ် ခြစ်
ကတ်ပြီး ကျွန်တော် အသက်ရှင်ဖော်ရတယ်။

မနက် ၁ : ၂၂

၂၀၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၁၇

'ku@nf[homtcsfuk Eg EsfirS
ulefwmfx yfgwv vsls ksi fejci fonfv&m; yhvm;/
wu, Epjci frGemwm? Omwmawr&B!.... vK
Eg fu ulefwmbulkvpfajymzlonf
ulk h&cs, fLukuk weflikxmNu&eBm
vbmf kxymjmonf

နွယ် ... ကျွန်တော့ကို ရစ်ပတ်ပါစေ...

သိပ်အေးစက်စက်ပြုမှုတတ်သည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကိုကျွန်တော် ချစ်ခဲ့သည်။ ရူးရူးမူးမူးကို ချစ်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ ရူးရူးမူးမူးချစ်ခဲ့သည် ဆိတာ ကိုပင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မသိခဲ့။ သိလိုက်သည့် အချိန်မှာ အောက်ကျလွန်း မေပြီ။ နှစ်းသားမှချစ်သည့် စိတ်ကို ကျွန်တော် ဆွဲနှုတ်မပစ်နိုင်ခဲ့။ ဆွဲဖယ်စို့ လူပ်ခါပစ်လိုက်တိုင်း ကျွန်တော် နာကျင့်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသည့် တောင်တန်းဆီသို့ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တည်း ခရီးနှင့်မိသည်။ တောင်ထိပ်မှာ ထုံးဖြူဖြူ၍စေတီရှိသည်။ ကျွန်တော် အဲသည့်စေတီမှ ဆုတောင်းမိသည်။ ချစ်မိသောသူ မဖြစ်စေရလို့၊ အမျိုးခံရသူလည်း မဖြစ်စေလို့ ပကတီတည်းပြီမြောင်အေးချမ်းသော ခံစား ချက်မဲ့သူသာ ဖြစ်ပါစေလို့ ဟူ၍။

ဘဝမှာ ခရီးပေါင်းများစွာကို တစ်ကိုယ်တည်း နှင့်ခဲ့ဖူးသည်။ ဒီ အမျိုးသမီးနှင့်ကျမှု ကျွန်တော့မှာ တစ်ကိုယ်တည်း ရှုံးဆက်သွားဖို့ ခက်ခဲ့သည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ပျောည့်လွန်းသည်။ အထူး သဖြင့် နှယ်နှင့်ပတ်သက်သော ကိစ္စများတွင် ပို၍ ပျောည့်သည်။ ကျွန်တော့မှာ

လွတ်လပ်စွာ ရင်ခုနှစ်ခွင့်မရှိ။ တိတ်တရီးသာ ချစ်နေရသည်။ တစ်ခါတစ်ရုံ အချစ်ဆိုသည်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဝေခဲ့မရဖြစ်နေတတ်သည်။ ချစ်ခြင်းကို တပ်မက်ခြင်းဖြင့် ပါဝါးလိုက်သော ကျွန်တော်အဖို့ ဝေဒနာက အတော်ပြင်းထန့် လာသည်။ ပြင်းထန့်သောဝေဒနာကို အလုပ်တွေ ဖိလုပ်ရင်း သက်သာအောင် လုပ်သည်။ အလုပ်ကြောင့် ပင်ပန်းသည့် ဒဏ်၊ ခံစားချက်ကြောင့် ဖြစ်သော ဝေဒနာတို့က ပို၍ပင် ဖိစီးလာသည်။

ဒီကာလကို ကျော်လွန်ဖို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းနေမိသည်။

နှယ့်ဆီကို ပို့ဖို့ မက်ဆေ့တစ်ကြောင်း ရှိက်လိုက်သည်။ သို့သော မရို့ဖြစ်ခဲ့။ နှယ့်ဆီကို မရို့ဖြစ်သော မက်ဆေ့များ စုပုံလာသည်။ အေးစက် မာကျောသော နှယ့်အပြုအမြုများကို ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်။

နှယ့်အပေါ် ရင်ခုနှစ်သော ကျွန်တော်နှင့်သားကိုလည်း မတားဆီးနိုင်။ ဘယ်လို လုပ်ရမည်နည်း။ ကျွန်တော်အဖို့ ချစ်ခြင်းအဖို့ တခြားသော ခံစား ချက် မရှိနိုင်ပေဘူးလား။ ဒါမှာမဟုတ် နှယ့်အပေါ် တပ်မက်နေသော ချစ်ခြင်း ကို သဘာဝတရားက ဖျောက်ဖျက်လို့ ပေးနိုင်ပါမလား။ လားပေါင်းများစွာ ဖြင့် ကျွန်တော်ကိုယ် ကျွန်တော် တွယ်နောင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပတ်ချဉ် လိုက်သည်။ နှယ် ပြန်လာပါစေ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လုပ်ခဲ့သော ပြစ်ချက် တွေအတွက် နှယ် ကျွန်တော်ကို ဒဏ်ခတ်ပါစေ။

ထာဝရ ဒဏ်ခတ်ခြင်းကို နှယ် မလုပ်နိုင်စေကာမှာ ကျွန်တော် ခံချင် သည်။

နှယ့်ဓာတ်ပုံကြည့်ပြီး သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်တော် အခါခါရွှေတ်ဆို နေမိသည်။ ထိုသီချင်းကို နှယ်ကလွှဲလို့ ဘယ်သူကကြားနိုင်မှာလဲ။ ကျွန်တော် ကလည်း နှယ်ကလွှဲလို့ ဘယ်သူကြားအောင် ဆိုနိုင်ပါမည်နည်း။

ဒုက္ခတည်းပူးသောအချစ်ကို နှယ်နှင့်ကျွန်တော် ထပ်ခါတလဲလဲ လိုချင်နေခြင်းသည် တရားပါမလား။ တကယ့်ချစ်ခြင်းမှာ နာတာ၊ သာတာ တွေ မရှိဘူး.... လို့ နှယ်က ကျွန်တော်ကို တစ်ခါ ပြောဖူးသည်။ ကိုယ့်ရွေး ချယ်မှုကို ကိုယ်တန်ဖိုးထားကြရန်သာလိုသည်ဟု ထပ်ပြောသည်။ နှယ် ရေးပို့သော စာများကို ကျွန်တော် မြတ်မြတ်နီးနီး သီမီးထားပါသည်။ ရုံဖို့ ရုံခါထုတ်၍ ကြည့်သည်။ သို့သော တချို့စာများကို ကျွန်တော် မဖတ်ရဲတော့။

နှယ်က ကျွန်တော့ကို နားလည်ဖို့ ကြိုးစားပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က နှယ်ကျွန်တော့ကို နားလည်တာကို မကြိုက်။ ကျွန်တော့အပေါ် နှယ့်၏ခန့်မှန်းတွက်ချက်ခြင်းကို ကျွန်တော် မှန်းတီးလှသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က နှယ့်ကို ချစ်မြှု ချစ်ဆဲ။ နှယ်ကလည်း ကျွန်တော့ကို လေ့လာမြှု လေ့လာဆဲ။

ကိုယ့်စိတ်ဝင်စားသည့် ယောက်ဗျားတစ်ယောက်အကြောင်းကို သေချာ ဂဟနာဘသိအောင် ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုလို လေ့လာရမည် ဆိုတာက သင့်ပါရဲ့ လား။

နှယ်က ကျွန်တော့ကို စိတ်ဝင်စားသည်။

ကျွန်တော်က နှယ့်ကို ချစ်သည်။

နှယ့်၏ စိတ်ဝင်စားမှုများက အချစ်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲလာပါစေလို့ ကျွန်တော် တစ်းတစိသည်။ သို့သော် ဘယ်တော့များမှ အချစ်က ဖြစ်တည်လာပါမလဲ။ ကျွန်တော်သည့် နှယ့်အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ သတ္တဝါ တစ်ကောင်ထက် မပို။ ကျွန်တော်ကသာ နှယ့်ကို တွယ်နောင်မိန္ဒသည်။

နှယ်က ရုံဖော်ရဲ့ကို ကျွန်တော့ကို အရုံကြောင်ကြောင် ကြည့်လေ့ရှိသည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း တဲ့ခြားကြိုးပြုပို့က သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို မြင်ရသလို ကြည့်သည့် အကြည့်မျိုး။

ဂေါက်တော်တော်က လူတစ်ယောက်ကို သူစိမ်းအမျိုးသမီး တစ်ယောက်က စိတ်ဝင်စားသည့်မှာ မဆန်း။

မထုတ်တေးအပြုအမှုကို အေးစက်စက်ပိုင်ဆိုင်သည့် အမျိုးသမီးကို ရူးကြောင်ကြောင် အမျိုးသားတစ်ယောက်က ချစ်သည် ဆိုတာကတော့ ဆန်းသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လေနှင်ရာ လွှင့်ခဲ့သည်။

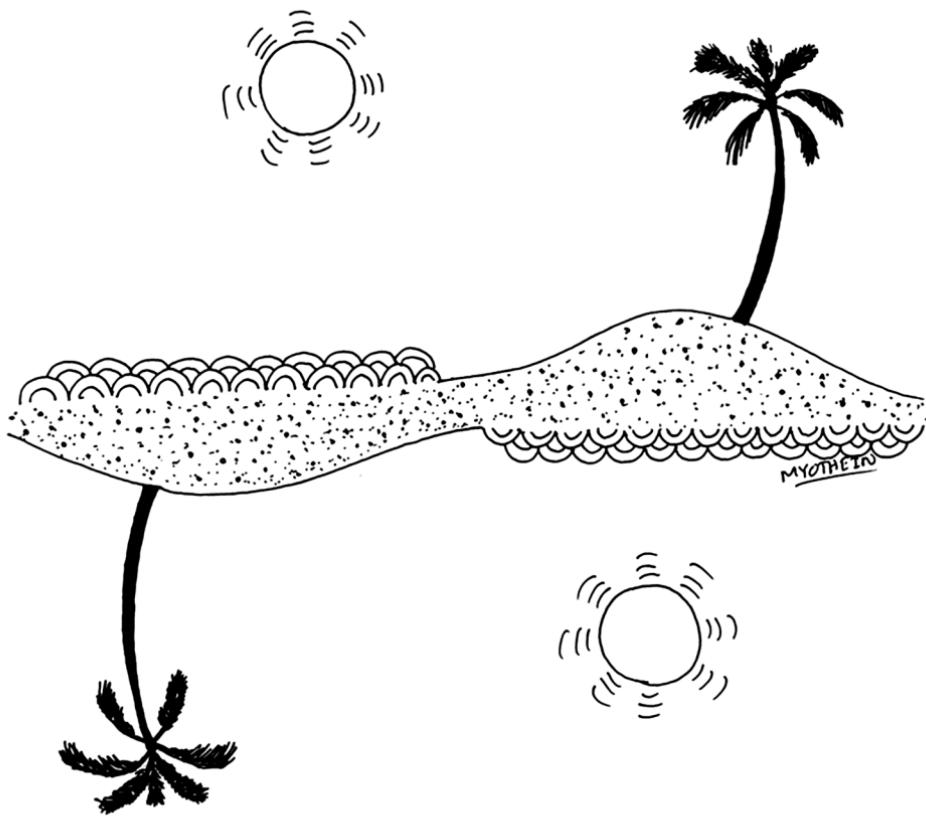
ချစ်ခြင်းဖြင့် လွှင့်ခဲ့သော ခံစားချက်များကို ကျွန်တော် နှစ်သက်သည်။ အထူးသဖြင့် နှယ်နှင့်ပတ်သက်သော နံများကို ကျွန်တော် နှစ်သက်သည်။ နှယ့်နံမှာ ကျွန်တော် နှစ်ချင်သည်။ အကယ်၍ ဒါက အမှားသာဆိုလျှင် ကျွန်တော် ကျေကျေနှင်နံကြီး မှားလိုက်ချင်သည်။

နယ်က ကျွန်တော်ဝင်ဖို့ တခါးကို စွဲထားပါမလား။ နယ်စွဲထားသော တံခါးက ကျွန်တော့အတွက် ဟုတ်ပါမလား။ နယ့်၏ ဖူးဖူးဘောင်းဟောင်း လက်ချောင်းလေးများကို ကိုင်တွယ်ပွတ်သပတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ အကယ်၍ အခွင့်ရှိလျှင် နယ့်နားသန်နားက ဆံဖျားလေးများကို ယုယ်ပွတ်သပတ်ချင်သည်။ ထို့အောက် နယ့်နားရွက်ပါးပါးလေးကို နီးကပ်စွာ နမ်းရှိက်ချင်သည်။ ပျော် အိအိ လက်မောင်းသားလေးများကို ဆုပ်ကိုင်ပွတ်ချေ၍ ကျွန်တော့ အလွမ်း တွေကို နှစ်နှစ်ကာကာ ဖော်ပြုလိုက်ချင်သည်။

အဝေးကနေ လွမ်းခြောင်းကို ကျွန်တော် မလွမ်းလို့။

နေ့ရက်များက ကုန်လွန်ခဲသည်။

ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဝေးနေခဲ့ကြသည်။

tqi fajyr&w&Mumi h
EG ffusy&li fu&ew&f v u&rm i fuk
acj ft klyf days&ba v mu&r&su Eky onf
x&t &mon EG ft w&uf
b, ft &fo, ft &gqk
u&ew&f i fusi fxm; onfxm0&em;cl&mjzpf&nf

ဖြောင့်ချက်

လွမ်းစွဲ ရှိတာ
သိလိုက်ပါကြောင်း
မျက်ရည်ချောင်းမှာ
ခေါင်းအုံးကလေး မျှောဇာမှ..

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ကွွန်တော် ဖတ်ပြလိုက်သည်။
နယ်... ကိုယ်ဖတ်တဲ့ပြတဲ့ ကဗျာတွေကို ဘယ်တူန်းကတည်းက
နားထောင်ချင်နေပါလိမ့်။ နယ်က ခေါင်း တစ်ဌီမဲ့ဌီမဲ့ လည်တဆန့်ဆန္ဒ့ပြင့်
စာရွက်ပေါ်က ကဗျာသားတွေကို ရူးရူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။
“ ကိုယ့်အသံက ကဗျာနဲ့ လိုက်ခဲ့လား... ဟင် ”
နယ်က ဘာမှ ပြန်မပြော။ အသာအယာပင် ခေါင်းဌီမဲ့ပြသည်။
နယ် ပင်ပန်းနေရာပါလိမ့်မည်။ မွမ်းကြပ်တဲ့ ဖြူပြုမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ
နယ် ရုန်းကန်လာခဲ့ရသည်။ ကျောင်းပြီးပြီးချင်း လုပ်ငန်းခွင်တန်းဝင်။ မိဘ

ရင်ခွင်ကို ပြီးချာ။ တစ်ကိုယ်တည်း လျောက်ရသည့် ခရီးလမ်းကို မိန္ဒားမသား တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်အောင် ကြိုးစားနိုင် ခဲ့သည့် နယ့်ကို ကျွန်တော် ချီးကျူးပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ပြန်ဆုံးကြတော့ နယ်က ဖော်ဖော်ရွှေရွှေပင် ကျွန်တော်ကို ကြိုးဆိုခဲ့သည်။ နယ်... အဆင်ပြောလားဆိုသည့် မေးခွန်းကို ကျွန်တော် ထပ်ခါထပ်ခါမေးခဲ့သည်။ အဆင်မပြောမှုတွေကြောင့် နယ် မွမ်းကျပ်ခဲ့ရင် ကျွန်တော် လက်မောင်းကို ခေါင်းအုံးလုပ်ပြီး ပျော်သလောက် မေးစက်နိုင်ပါ သည်။ ထိုအရာသည် နယ့်အတွက် ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါမဆို ကျွန်တော် ခင်းကျင်းထားသည့် ထာဝရ နားခိုရာဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ရင်ခွင်မှာ... နယ် နားလိုက နားနိုင်သည်။ နယ် ပြန်လိုက ပြန်နိုင်သည်။ ကျွန်တော်ကို ရင်ခုန်မှုတွေ ပေးနိုင်သည်။ နာကျင်မှုတွေတော့ နယ်မပေးလည်း ကျွန်တော် ယဉ်ချင်သည်။

ချစ်ရင် နာကျင်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိသိကြီးနှင့် နယ်နှင့် ကျမှု ကျွန်တော် နာကျင်မှုကို တပ်မက်နေမိသည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်နာကျင်မှုကို ဖိတ်ခေါ်နေမိသည်။ ကျွန်တော်မှာ နာကျင်မှုတွေ ရဲခဲ့ရင်တောင် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် သတ်သေချင်လောက်သည့် နာကျင်မှုမျိုး နယ်မထားခဲ့နိုင်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည့်ထားမိသည်။ နာက်တော့မှ နယ်နှင့် ရဲခဲ့သော နာကျင်မှုများက ပို၍ ပြင်းထန်မှန်း ကျွန်တော် သိခဲ့ရသည်။

နယ့် မျက်ဝန်းတွေက ရူးရှုသည်။

နယ့် ရယ်သံများက ချို့လွင်သည်။

နယ့် လက်ချောင်းများက ကျွန်တော် နှလုံးသားကို တီးခတ်ပေးမည့် ဂိုတ် လက်ချောင်းများ။

မြို့ပြော့ရုပ်ငွေးသည့် လမ်းများမှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အတူ လျောက်ခဲ့ကြသည်။ ပန်းဆိုးတန်းက စာအုပ်ဆိုင်များကို တစ်ဆိုင်ပြီးတစ်ဆိုင် လျောက်ဝင်ကြသည်။ လမ်းသား စာအုပ်ဆိုင်တွေ တွေ့ရင်လည်း အဟောင်း အမြောင်းတွေကြားမှာ လက်ကုန်နှို့က် ရှာဖွေခဲ့ဖူးသည်။

အခုထိ နယ်ကြည့်ချင်သည့် ရပ်ရှင်ကို ကျွန်တော် လိုက်မပြရသေး။

နယ် စားချင်သည့် ခေါက်ဆွဲဆိုင်ကို မရောက်ခဲ့သေး။

နှယ်ဖတ်ချင်သော စာအုပ်ကို ရှာမတွေ့သေး။

နှယ်သွားချင်သော တောင်ပေါ်ဖြူကို ခြော်းမလှည့်နိုင်သေး။

ရှုန်ကုန်မြို့ပြက ဉာဏ်ထေးလွန်းသည်။ နေ့စဉ် ဉာဏ်ပတ်ပေရနေသည်။

အစားအစာများက မသတီချင်စရာ။ နှယ် ဖြူပြကို စွန်ခွာခဲ့ပါ။

“နှယ်... ခရီးတွေ သွားဖြစ်လား....”

“ဟင့်အင်း... မသွားဖြစ်ဘူး....”

“အလုပ်က ခရီးထွက်ဖို့ အခွင့်မရနိုင်ဘူးလား”

“ခွင့်ရက်ရည်များ ယူလို့ မရဘူးလား.... ဟင်”

“ရမှာပေါ့... ဒါပေမယ့် ကိုယ် မယူချင်ဘူး... မောင်”

“နှယ်.... ကိုယ့်ကို အခါန်နည်းနည်း မပေးချင်ဘူးလား....”

“မောင်က ကိုယ့်ကို ချုစ်လို့လား....”

နှယ့်ရဲ့ မာကြာရင့်သီးသည့် စကားများကို ကျွန်တော် ဟိုးအရင်က မကြားဖူး။ အခုန်ယုံးလေသံတွေ မာလှမျေလား။ နှယ် ချစ်သူအသစ်ရနေ ပြီလား...။ ကျွန်တော် နှယ့်ကို ခိုးဟ သံသယများဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။ ရုတ်တရက် ခဏအတွင်း မျှော်လင့်ချက်ပျောက်ဆုံးသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ကိုယ်တို့ မိန်းမသားတွေဟာ အချစ်ဟောင်းကို ဖာထေးဖို့ အချစ် သစ်နဲ့ အစားမထိုးတတ်ဘူး... မောင်”

“ဒါဆို နှယ်.. ဘာလို့ ကိုယ့်ကို စိမ်းကားနေသလဲ...”

“မောင်.... ကိုယ့်ကို ပစ်ထားခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ....”

နှယ့်မေးခွန်းများကို ဖြေဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးအ၊ ခဲ့သည်။ နှယ့်မျှော်လင့် ချက်များ ရှင်သနလာပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုံေတောင်းနေမိသည်။ ကျွန်တော် နှယ့်ကို မထားခဲ့ချင်။ ဒါပေမယ့် နှယ် ကျွန်တော့ကို ထားခဲ့ချင်နေသည်။ ဒါမှုလည်း နှယ်ခံသာပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့ လျှစ်လျှော်မှုဟာ နှယ့်မာနကို ထိခိုက်စေခဲ့သည်။ အခုတော့ နှယ်ကိုယ်တိုင် သင်းသတ်ခဲ့သည့် မနများကို နှယ်ကိုယ်တိုင် စိုက်ပျိုးမွေးမြှုံးနေနေသည်။

“ကျွန်တော် နှယ့် အပြုအမူများကို တားဆီးနိုင်ပါ မလား....”

ကျွန်တော် မဝံမရဲဖြစ်မိသည်။

ပျူးခဲ့ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်ထဲက သူတို့သွားခဲ့တဲ့ မောလမြှင်ဟိုတယ်ကို
တို့ သွားရှာကြမယ်လေ....

“နယ် ကိုယ့်အောက် လိုက်ခဲ့ပါ....”

“နယ် အသာအယာပဲ လိုက်ခဲ့ပါ....”

“မေးခွန်းတွေ ထပ်မထွေတ်ပါနဲ့တော့....”

“နယ့် မေးခွန်းတွေဟာ ကိုယ့်အတွက် နာကျင်ရတယ်....”

နယ် မျှော်တုန်းက ကျွန်ုတ်တော် မခေါ်ခဲ့။

နယ်မလာတော့မှ ကျွန်ုတ်တော် လာခေါ်ခဲ့။

မျှော်လင့်ထားသော အချိုးသားတစ်ယောက်၏ လျှစ်လျှော်ခြင်းကို
ခံရခြင်းက ပိုချစ်ရသူ နယ့်အတွက် ဘယ်လောက်နာကျင်ရပါမည်နည်း။
ထိုမေးခွန်းကို နယ်က ကျွန်ုတ်ထက် ပိုသိပါသည်။ သို့ပေမယ့် အဲသည့်
နာကျင်မှုကို နယ့်ထက် ကျွန်ုတ်က ပိုခံစားရပါသည်။ အကြောင်းမှာ
နယ့်ကို ကျွန်ုတ် ပိုချစ်လာခဲ့၍ ဖြစ်သည်။

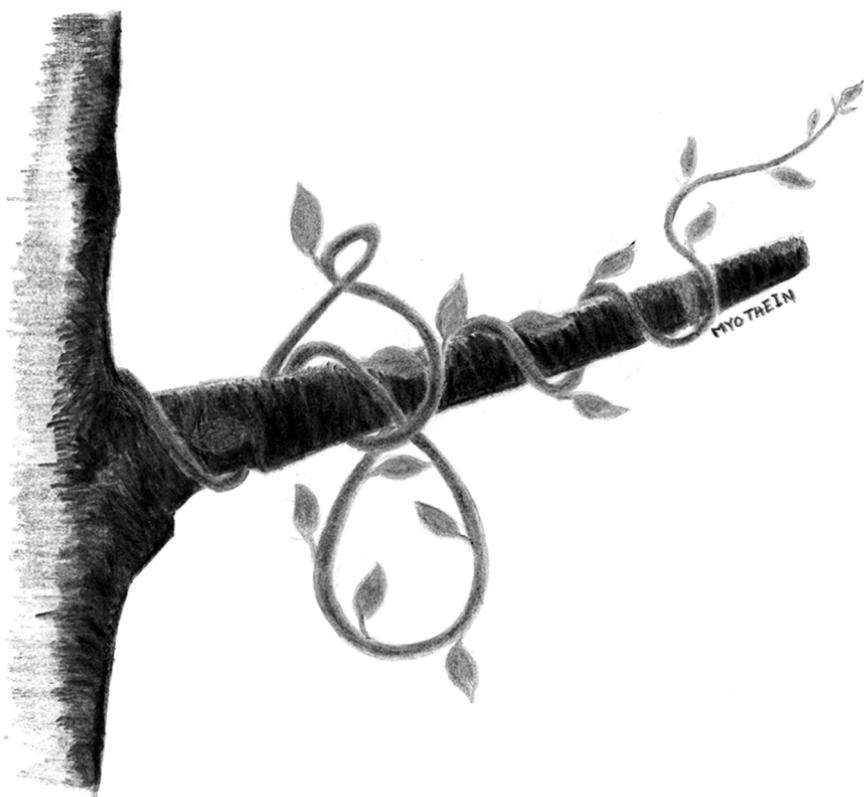
ဆုံးဆည်းခြင်းဆိုတာ အနာဂတ်မှာ။

ဆုံးတွေ့ခြင်းက ပစ္စာ့ဖွန်မှာ။

ရင်ခုန်ခြင်းက အတိတ်မှာ။

နာကျင်ခြင်းက လတ်တလော ဒဏ်ရာ။

ညနေ ၆ : ၄၀
၂၁၊ နှစ်လ ၂၀၁၈။ (ဗန်းမောက်မြို့)

jylctvlt wlvfukulefwmfarlvkufyjy
ow&jci furNmrNmuulefwmnfiElqbnf
vlfqfwicif [kf kulefwmfmeuqkfokwvi bnf
vlfRbun@lumi bulefwmfvufetbnf
oKaomfvnfufulefwmESkbn;u
Eg fnuksvl fmlualurflqkfsc&jylctvsuf

နှစ်ပတ်စေသတဲ့လား....

နှစ်ယုံလက်ဖျားလေးနဲ့ ထိလိုက်မိတဲ့ တစ်ခကာ ကျွန်တော် ရင်ခုန်ခဲ့ရ သည်။ နှယ်ဟာ ကျွန်တော်ကို ရှစ်ပတ်စေသော အမျိုးသမီးတဲ့လား။ ဖြစ်နိုင် ပါရဲ့လား။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကျောက်ရပ်အဖြစ် ဖြစ်တည်နေခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း ကြာခဲ့ပြီ။ ဒီအမျိုးသမီးနဲ့မှ ရင်ခုန်ရတာဟာ ပုံမှန်ဟုတ်ရဲ့လား။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မသိလိုက် မသိဘာဘာ တိုးဝင်နေခဲ့မိသည်။ ဒါဟာ ချစ်ခြင်းဆီကို ဦးတည်သတဲ့လား။

တွေးတော်ကံဆမ္မများသည် ကျွန်တော်အတွေးကို ပို၍ နက်စေခဲ့သည်။ ချစ်ခြင်းကို သံယောဇ် မဟုတ်ဟူ၍ ကျွန်တော် ငြင်းဆိုခဲ့ခြင်းသည် နှစ်ကို မချစ်လို မဟုတ်။ သံယောဇ်အဆင့်နဲ့ ကျွန်တော်တင်းတိမ်ခြင်း မရှိနိုင်၍ ဖြစ်သည်။ ဖြစ်တည်ခြင်းတွေဟာ ရှုံးတော်များတွေအနေအထား ရောက်လာခဲ့၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တောင်စွယ်မှာ တိမ်ခီးတွေ မှိုင်းလုလာ၏။

ဘယ်မှာလဲ။ ဘယ်ဆီလဲ....။

နှယ်ရှိရာ တဲ့သို့လ်အဝန်းအပိုင်းကို ယောင်လည်လည်နှင့် ကျွန်တော် ရောက်လာသည်။ စိန်ပန်းတွေက လှ၏။ တမာတွေလည်း စိမ်း၏။ ငါတွေ လည်း ဝါ၏ ထိန်၏။ လမ်းကလေးကလည်း ဖြူးဖြောင့်၏။

“နယ်... တိုရင်ခုန်ခြင်းတွေ ဖြူပါမလား၊ ဖြာင့်ပါမလား”

ကျွန်တော့မှာ နယ်နှင့်ပတ်သက်၍ စီးရိမ်ချက်တွေ ကြီးခဲ့မိသည်။ ချစ်ခြင်းကို ရင်ခုန်ခြင်း အဆင့်နဲ့ ပုပ်တန်မအောင့် ကျွန်တော် မက်မောမိနေသလား။ နယ်ဘယ်ဘက်ရင်အံ့ဟာ ကျွန်တော်လို လူအတွက် ခိုနားရာ ဟုတ်ပါမလား။

- တမာပင်အောက်က ခုံတန်းလျားလေးမှာ နယ်နှင့်ကျွန်တော် မထိုင်ဖြစ်တော့။
- အဆောင်ထိပ်က ကျောက်တုတ်လေးမှာ ကျွန်တော်မဆောင့်ဖြစ်တော့။
- ကျောင်းဆောင်ရွက် ကော်ရစ်ဒါမှာ နယ့် စောင့်မအောင်တော့။
- ကျွန်တော့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ မြေနှီလမ်းကို နင်းမလျောက် ဖြစ်တော့။

ပြီးခဲ့တဲ့အတိတ်ကို ကျွန်တော် မေ့လိုက်ပါပြီ။ သတိရခြင်းက မကြာ မကြာ ကျွန်တော့ကို နှီးဆွဲသည်။ လွမ်းဆွဲခြင်းမဟုတ်ဟု ကျွန်တော့မာနက ဆိုင်းဘုတ်တင်သည်။ လူဂုဏ်သိက္ခာကြောင့် ကျွန်တော် လက်ခံခဲ့သည်။ သို့ပါ၏သော် လည်း ကျွန်တော့ နှလုံးသားက နယ်လက်ထဲတွင် ကြေကြေမွမ္မ ဆုပ်ချေခံရပြီးခဲ့လျက်။

တို့လျောက်ခဲ့တဲ့ မြေနှီလမ်းဟာ ကတ္တရာ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ တုက္ခသိုလ်ကြီးက ပြောင်းလေနေပြီတဲ့။ တို့ထိုင်ခဲ့တဲ့ ခုံတန်းလျားလေး မရှိတော့။ တိုနားထောင်ခဲ့တဲ့ သီချင်းသံဟာ တိတ်ဆိတ်သွားတော့။

နယ့် နှီတ်ခမ်းလေးကို ကျွန်တော့လက်ဖြင့် တို့ထိကြည့်ချင်သည်။ နယ် ခွင့်ပြု မပြုတော့မသိ။ ကျွန်တော် ရင်ခုန်ခြင်းတွေက နယ့်ဆီက လာ တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့အသက်က နယ်ဆီမှုပဲ စီးဆင်းလာတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့ နဲ့သေးနား အသက်ရှု၍သံ သံသံဟာ နှစ်လိုဖွယ်ရာ။

နယ့် ပခုံးသားကို ဆုပ်ကိုင် နမ်းလှုံးခွင့် ကျွန်တော် ရှုပါအံ့မလား။ နယ်မျက်ဝန်းတည့်တည့်ကို ကျွန်တော် ကြည့်သည်။ ချစ်ခြင်းကို နယ်နှင့် ကျွန်တော် အပိုပွာယ် ပြိုင်ဖွဲ့စိုလား။

ကျောင်းထဲကို ကျွန်တော် ပြန်ရောက်ဖြစ်သည်။ နယ့်အငွေ့အသက်ကို ပြန်ရ ချင်၍ ဖြစ်သည်။ မိုးကြောင့် တမာများက စိမ်းလို လန်းလို့။ စိန်ပန်းတွေက

ဘူရာသီ မဟုတ်လို့ မဖွင့်တော့။ ကုဋ္ဌာကတော့ မှိုင်းလို့ ကိုင်းလို့။ ခုံတန်း ရှည်လေးမှာ ရေညိတို့ တွယ်လို့ ကပ်လို့။

ထိုင်သူမဲ့ နေရာတွေ တက္ကသိုလ်မှာ အတော်များခဲ့ပြီ။ လွယ်အိတ် တကားကားနဲ့ ကျွန်တော်လည်း တက္ကသိုလ်နဲ့ဝေးပြီ။ ရင့်သီးသော ရှိက်ချက် များက တက္ကသိုလ်ကို ပြန်ခြေချို့ မဖြစ်နိုင်တော့။ နွယ်ရှိသော တက္ကသိုလ်ကို ကျွန်တော် ပြန်မလာချင်တော့။ သို့သော် ခြေလှမ်းများက ရောက်ခဲ့ပြီ။ နေအဝင်မှာ ကျွန်တော်ကြို့နေကျ စောင့်ဆိုင်း ခြင်း အချိန်တွေလည်း ကာရံမဲ့။ နဘောမဲ့။ တိုးတီးစွာ အိပ်စက် နားခိုလျက်။

ရင်ခုန်ခြင်းကို တိုးလို့ ဖွဲ့သီချင်ပါ၏။

ချစ်သူရဲယုယ်ခြင်းကို တိုးလို့ ရစ်ဖွဲ့ချင်ပါ၏။

မြေနှီလမ်းမှာ စောင့်ဖို့ တမာတွေ ကြွကာ နှမ်းပါတော့။

ချစ်ခြင်းဖွဲ့ ကဗျာလည်း သီကာ ကုံးပါတော့။

လျှောက်ခဲ့တဲ့ လမ်းဟာ နွယ်ရယ်...၊ ကျွန်တော်ရယ်ပေါ့ ...။

၁၁၂ P:M

၁၃ ဇန်နဝါရီ ၂၀၁၈

trslorwknfbfbvklmrLkEsfuonf
cphNvltysufkzfray;vluonf
cphNuknfoltwlfvlyfeapci bnf
vltysufkzfray;Ekbnf k lufvlfvlfvnf
trslorwkuueyEsfbfb;Ekuonf

မာနချင်း မပြိုင်လိုတော့ပါ....

“မောင်... ကိုယ် အပြန်ကျ လက်ဖက်ရည် ဝယ်ခဲ့ရမလား...”
“ဟင့်အင်း... မဝယ်နဲ့ ... ကိုယ်လက်ဖက်ရည် မသောက်တတ်ဘူး...”
“ဒါဆို မှန်စာစ်ခုခုရော့... ဘာစားမလဲ...”
“ဟင့်အင်း... ရပါတယ်... နှယ်ရဲ့ ဘာမှ ဝယ်မလာနဲ့။ သွားမှာသာအေးဆေးသွားနော်... မောင် စာဖတ်ရင်းနော့မယ်... မျှော်နော်မယ်”
“အင်းအင်း... ဟုတ်ပြီ မောင်.... ဒါဆို တုံးတာနော်....”
“အိုခေ... နှယ်”

ကျွန်တော့ရင်ခွင်မှ နီးထစ်။ အလုပ်ကိစ္စကြောင့် မသွားမဖြစ် သွားရမည့် ကိစ္စတစ်ခု။ နှယ်က တွယ်နောင်တတ်သည်။ သူဟာ ကျွန်တော်အတွက် လက်ဗလာသက်သက်နဲ့ ဝင်မလာချင်ခဲ့သူ။ သူ အပြင်တစ်ခုခုသွားဖိုကြံတိုင်း ကျွန်တော်ကို တစ်ခုခုမှာလိုက်ဖို့ အမြဲလိုလို မေးတတ်သည်။ ကျွန်တော်က လည်း အမြဲဌ်ငြင်းဆန်းခဲ့သည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော် ငြင်းဆန်းသည်က အကြောင်းရှိသည်။

ကျွန်တော့သဘောက နှယ့်အလုပ်မှာ ကျွန်တော့ကြောင့် ဝန်တစ်ခု မရဖော်၏။ အလုပ်ကို အေးအေးဆေးဆေး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်စေလိုသည်။ ကျွန်တော့ကိုတိတက “ကိုယ့်ကြောင့် တစ်ပါးသူ ဝန်ပိုင်စေရ” ဟူသော မူကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့ကြောင့် နှယ် ဝန်ပိုင်စေခြင်း မဖြစ်စေလို။ နှယ်တစ်ခုခု ကူညီလုပ်ဆောင်ပေးမည်ဆိတိင်းလည်း ငြင်းဆန်သည်။ တကယ်တော့ နှယ့်ဘက်ကို ငဲ့ကွက်ပြီး ကျွန်တော်ရှိနေခြင်းက ပေါ့ပါး လွတ်လပ်စွာ ခံစားလို၍ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ဟာ နှယ့်အတွက် ဝန်တစ်ခု မဖြစ်စေချင်ခဲ့ပါ။

နှယ့်ဘက်ကလည်း သဘောထားတစ်မျိုးရှိသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်လျှင် နှယ်က တစ်ခုခုလုပ်ပေးချင်သည်။ ကျွန်တော့အတွက် တစ်စုံတစ်ခု လုပ်ပေးလိုက်ခြင်းသည် ပင်လျှင် နှယ့်အတွက် ကျော်မှုတစ်ခု ဖြစ်သည်။ နှယ့်အပြုအမူတစ်ခုခုကြောင့် ကျွန်တော် တစ်ခုခုရသွားလျှင် နှယ် ကျော်နေသည့်သဘော။ ဒါကြောင့် သူ့ဘက်က လိုလားစွာ မေးခွန်း ထုတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ဒီလို မေးခွန်းမျိုးတွေကို အကြောင်းအရာ ကွဲပေါင်း များစွာဖြင့် နှယ်က မေးမြန်းခဲ့သည့်ချည်းဖြစ်သည်။

တစ်ခုခု လုပ်ပေးချင်သည့်သူနှင့် ဝန်တစ်ခုလို အမြင်စေချင်လိုသည့်သူ တို့အကြား ခွန်းတုံးစုံကားသံတုချို့ဖြစ်ပါသည်။

ကြောလာတော့ ကျွန်တော်တို့အကြား ကတောက်ကဆလေးများဖြစ်လာသည်။ အသေးအဖွဲ့သော အပြုအမူလေးများသည် ကျွန်တော်နှင့် နှယ့်အကြား စည်းနောင်အားကြီးသော ချစ်ခြင်းကို မပြုကြဖော်လို့ အစက ကျွန်တော် ယုံကြည့်ခဲ့သည်။ အခုတော့ မဟုတ်ခဲ့။ အောက်ကျေမှ ကျွန်တော် သိခွင့်ရလိုက်သည်။

နှယ်က ကျွန်တော့ ငြင်းဆန်မှုများကို ကျွန်တော် မြင်သလို မမြင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော့ ငြင်းဆန်မှုတိုင်းက သူ့ကို မလိုအပ်သယောင် သဘောထားမိခဲ့သည်။ ဒါကလည်း မသိလိုက် မသိဘာသာ ဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးတို့သည် သူ့ချစ်သူ၏ လိုလားမှာကို နှစ်မြို့ကြသည်။ ချစ်သူ၏လိုအပ်ချက်ကို ဖြည့်စွမ်းပေးလိုကြသည်။ ချစ်သူကိုလည်း သူ့

အတွက် လိုအပ်နေချင်သည်။ လိုအပ်မှုကို ဖြည့်ပေးနိုင်သည်ဟု ယုံကြည် လိုက်မိတိုင်းလည်း အမျိုးသမီးတို့ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ဘွားနိုင်ကြသည်။

တကယ်ချုပ်တတ်သော အမျိုးသမီးတွေက သူတို့ ချစ်သူ အမျိုးသားတွေကို သူတို့ကချည်း လိုလိုလားလားပေး ဆပ်ချင်နေတတ်ကြောင်း... အချိန်နောင်းမှ ကွွန်တော် သိခဲ့ရသည်။ ကွွန်တော် ည့်ပေစွာ။ ကွွန်တော်တုံး, အပေစွာ။

အခန်းထဲတွင် ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို ဖတ်ရင်း ကွွန်တော် နှယ့်ကို စောင့်နေခဲ့သည်။ နှယ် စားပွဲပေါ် တင်ပေးခဲ့သော စပျစ်သီးကို လှမ်းယဉ်ဗြို့ ဖြူဗြို့ကိုသည်။ ကွွန်တော် စပျစ်သီးကြိုက်တာ နှယ်သိသည်။ ဒါကြောင့် မန္တာက ကွွန်တော် မမှာဘဲနဲ့ နှယ်ပြန်လာတော့ စပျစ်သီးတစ်ထုပ် လက်က ဆွဲလာသည်။ ပြီးတော့ စ, စ နောက်နောက်နှင့် “မောင်.... ကိုယ် စပျစ်သီးမောင့် အတွက် ဝယ်လာတယ်နော်....”၊ ရေဆေးပြီး စားပွဲပေါ်တင်ထားလိုက်မယ်.. ပြီးမှ စပျစ်သီး ချုပ်တယ်တွေ ဘာတွေ လာမပြောနဲ့....” ဆိုပြီး ရယ်ကျေကျျေ နှင့် ပြောနေသေးသည်။

“ကိုယ်က အချဉ်ကြိုက်တာ နှယ် သိပါတယ်...”၊ စပျစ်သီးတောင်နည်းနည်းအချဉ်ဘက်ယိမ်းမှ၊ သရက်သီးဆိုလည်း နည်းနည်း ချဉ်ဖြူဗြို့ပြီး လေးမှ... အချို့ဆို ကိုယ်မစားနိုင်ပေါင်ကွာ...”

ကွွန်တော် အချဉ်စားလွန်းတာ နှယ်သိပါသည်။ ဒါကြောင့် တခါတရုံး “ကိုယ့်ကို အချဉ်လာမရှိက်နဲ့” လို့ နောက်တောက်တောက် ပြောနေတတ်သေးသည်။ နှယ် အဲလို ကွွန်တော့ကို စ, တိုင်း ကွွန်တော် အမြဲရယ်နေတတ်သည်။

တကယ်တော့ နှယ်က အများသူငါးကြားတွင် အပြီးအရယ်နည်းသူ ဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် သူ့ကို ဆက်ဆံရေး ည့်သည်ဟု ကွွန်တော့ မိတ်ဆွေ အသိုင်းအစိုင်းတချို့က မှတ်ချက်ပေးဖူးကြသည်။ တကယ်တော့ နှယ်ပြီးတာ ကွွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ကြည့်ခွင့်ရစေဖို့ပါ... လို့ ကွွန်တော် ပြန်မပြောခဲ့။ နှယ်က ကွွန်တော်နှင့်တွေ့လျှင် ကလေးတစ်ယောက်လို့ မြှေးတူးတတ်သည်။ သူငယ်ယ်က ကလေးပေါက်စသာဝ စကားသံမျိုးနှင့် ပြန်ပြန်ပြောပြုတတ်

သည်။ ကျွန်တော်က ကလေးလေး...ဟု ခေါ်လျှင် နှယ်က သဘောကျနေ တတ်သည်။

နှယ် ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော် ပျိုးသည်။ ထို့ကြောင့် လက်ထဲက ဦးကောတိက စာအုပ်ယူလာရင်း အိမ်အောက် ဆင်းလာသည်။ မိုးကြောင့် လန်းနေသည့် ချက်လှပင်တွေ နတေး ကျွန်တော်သွားသည်။ ချက်လှပင်တို့ မိုးဓာတ် ကြောင့် ပြောင်လက်သစ်လွင်နေသည်။ အိမ်ရှေ့တည့်တည့်က သရက်ပင်၏ ကိုင်းများကလည်း တွဲလို့ ခိုနေသည်။

ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော်အတွေးတို့ အစဉ်တန်းနေသည်။

ချစ်ခြင်းတို့ဟာ စပျစ်သီးလို ချဉ်တတ်ကြောင်း၊ တစ်ဖက်မှာလည်း စပျစ်သီးလို ချို့တတ်ကြောင်း ဘယ်သို့ ဘယ်ပုံ ပြောလို့ ရနိုင်ပါအဲနည်း။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အတွေးတို့ တိုးလိုးတန်းလန်းနှင့် ငေးမောခဲ့ရသည့် ကာလများက အကြိမ်ကြိမ်။

ကျွန်တော်ဘဝက မတည့်ဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော်နှင့်နှယ်အကြား ဆက်ဆ ရေးက ပိုလို မတည့်ဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံးက ချစ်ခြင်းအပေါ် တိမ်းဆွတ်ချက်များ မတူညီကြ။ ဒီလို့ မတူညီခြင်းကိုပင် ကျွန်တော်နှင့်နှယ် တို့ နှစ်ယောက်လုံး တပ်မက်နေသည်လား မပြောတတ်။ ရင်ခုန်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်လျှင် ကျွန်တော်တို့ သေဆုံးနေတာကြခဲ့ပြီ။ သံယောဇ္ဈာန် ရရှုည့် တွယ်နောင်နှင့်ပါမလား... ခုံံတဲ့ စိုးရိမ်ချက် ကျွန်တော်မှာ ရှိသည်။ ဒါကို နှယ် ရိုရိမ်ပါမလား... ကျွန်တော် တမ်းတမိုးသည်။

“မိုးမဆွာရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ...”

“အကယ်၍ နှယ် ပြန်လာလို့ မိုးမိုရင် ဒုက္ခ...”

“ငါဟာ နှယ့်အတွက် မိုးပေးနိုင်တဲ့ ထိုးလေးတစ်ချောင်းလို အသုံးဝင်နိုင်တဲ့ ယောက်ဗျားတစ်ယောက် ဟုတ်နှင့်ပါမလား...”

တကယ်တော့ နှယ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် ကျွန်တော်မှာ စိုးရိမ်ချက်တွေ စီတန်းပြီး ရှိနေသည်။ ထိုစိုးရိမ်ချက်များကို နှယ်ဖန်တီးသည် မဟုတ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဖန်တီးနေသည်သာ ဖြစ်သည်။ နှယ်နှင့် ငေးမှာကို ကျွန်တော် တွေးပြီး ပူရသည်။ အတူးသဖြင့် ကျွန်တော်အပေါ် နှယ့်၏ တွယ်နောင်မှုတွေ နိုဂုံးချုပ်သွားမယ့်နေ့ကို ရောက်မှာကြောက်နေသည်။

ဒီစိုးရိမ်ချက်တွေကြောင့် သဘာဝ ဆိုတာ ဘာလဲ... ချစ်ခြင်းဆိုတာ ဘယ်လဲ...လို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အမြဲ မေးခွန်းထုတ်နေမိသည်။ တကယ် တော့ ကျွန်တော့မှာ ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းနိမ့်သည်။ ငြင်းပယ်မှုဒဏ်ကို ကျွန်တော် မခံ နိုင်။ စွန့်လွတ်နိုင်စွမ်းလည်း ကျွန်တော့မှာ မရှိ။ စွန့်ပစ်ခံရမှုသားကလည်း ကင်းလွတ်လိုသည်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဟာ နှယ့်အတွက် အစွဲ့ပစ်ခံ မဖြစ်လိုပါ။ ဤအချက်သည်ပင် ကျွန်တော် နှယ့်ကို ကြိုတင်ထားရစ်ခဲ့မည့် အကြောင်းတရား ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော် မလုပ်ရက်ပါ။ သို့ပေမယ့်.... ကျွန်တော့အပြုအမူတွေဟာ ကျွန်တော်မာနကို ပြန်လည် စိုက်ပျီးစီး ဖြစ်နိုင်ပါ လိမ့်မည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော် အသက်ရှင်နေချင်၍ ဖြစ်သည်။

မာနတွေကို စိုက်ပျီးခွင့် ပြုပါ... နှယ်

မာနတွေကို စိုက်ပျီးပါရစေ....

မာနဆိုတာ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်သာ လိုအပ်သည် မဟုတ်ပါ။ ပုရိသယောက်ဗျားတစ်ယောက် အသက်ရှင် ရပ်တည်နိုင်စိုးလည်း လိုအပ်ပါ သည်။

သို့ပေမယ့်....

ကျွန်တော် နှယ်နှင့် မာနချင်း မပြိုင်လိုပါ။

အချစ်ခြင်းသာ ပြိုင်လိုပါသည်။

ည ဇွဲ့၇၇

၂၀၁၈၊ ဧပြီလ